

SVĚTÁ PANNA MÁRIA

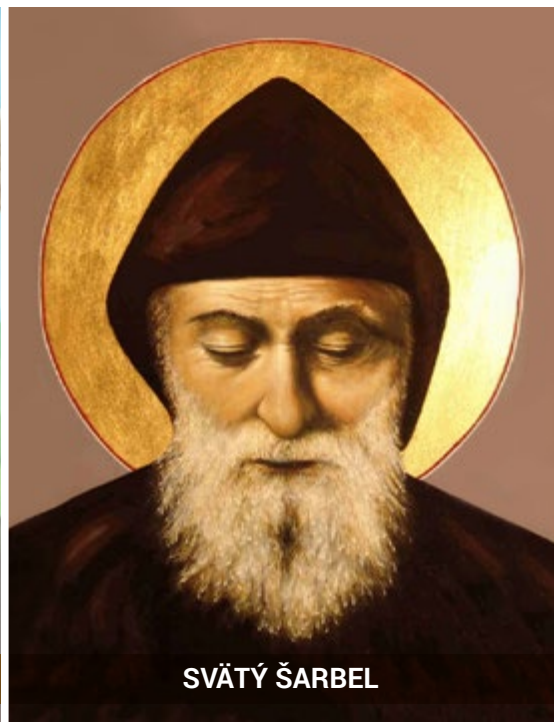
SVĚTÝ JOZEF

VŠETCI BOŽÍ SVĚTÍ

orodujte za nás

SVĚTÝ MICHAL

SVĚTÝ ŠARBEL

V jeden piatok, roku 1687, pri prijímaní Ježiš oznámil Margite sľub: „Sľubujem pri nesmiernom milosrdenstve svojho Srdca, že moja všemohúca láska prepožičia všetkým, ktorí po deväť po sebe nasledujúcich prvých piatkoch mesiaca Ma prijmú (sv. prijímanie), milosť, že u nich zotrvať až do konca. Nezomrú v stave nemilosti a bez svätých sviatostí. Božské Srdce im bude bezpečným útočiskom v ich posledných okamihoch. Dám im všetky milosti, potreb-

né ich stavu. Vnesiem pokoj do ich rodín. Poteším ich v trápeniach. Stanem sa im bezpečným útočiskom v živote, a najmä v hodine smrti. Vylejem hojnosť požehnanja na všetky ich podujatia. Hriešnici nájdu v mojom Srdci zdroj milosti a nekonečné more milosrdenstva. Lahostajné duše sa stanú horlivými. Horlivé duše dosiahnu veľkú dokonalosť. Požehnám tie domy, kde bude vystavený a uctievaný obraz môjho Najsvätejšieho Srdca. Kňazom dám dar, že obrátia aj najzaťatejšie srdcia. Mená tých, ktorí budú šíriť túto úctu, budú zapísané v mojom Srdci a nebudú z neho nikdy vytréť“.

Milosrdný Bože, ty si dal svätej Margite nazrieť do tajomstva lásky tvojho Syna, ktorá prevyšuje všetko poznanie; prosíme ťa, aj nám daruj svojho Ducha, aby sme poznali Kristovu lásku a mali účasť na bohatstve tvojho božského života. Skrze nášho Pána Ježiša Krista, tvojho Syna, ktorý je Boh a s tebou žije a kraľuje v jednote s Duchom Svätým po všetky veky vekov.

PREDSLOV.

V dnešnom svete a najmä v tejto etape čoraz silnejšej sekularizácie ľudstva - ani nehovoriac aj o súčasnom krvavom prenasledovaní Cirkvi – sú katolícki svätí čoraz väčším príkladom a oporou veriacich, ale aj hľadajúcich, ktorí sa zamýšľajú nad zmyslom svojho života. Preto je táto knižka o svätých, ktorí sú pre nás žiarivým príkladom – veľmi vďačnou pomocou pre každého, kto nechce podľahnúť tlaku pekla a jeho zvodom, a určite bude veľkým povzbudením. Povzbudením a inšpiráciou pre všetkých, ktorí cítia, alebo potrebujú, odvahu a silu žiť a brániť vieru našich otcov – dedičstvo sv. Cyrila a sv. Metoda, a hlavne chcú vydávať svedectvo v Duchu Svätom o Ježišovom Milosrdenstve a prítomnosti Boha medzi nami. Knižku preto vrelo odporúčam do všeobecnej pozornosti. V Šulekove dňa 1.3. 2018 **ThDr. PaedDr. Peter Rúčka PhD, farár**

MARGITA MÁRIA ALAÇOQUE.

apoštolka Najsvätejšieho Srdca, rehoľníčka,
mystička, stigmatizovaná

Sv. Margita Mária Alacoquová prežila svoje detstvo prevažne v chorobách. Narodila sa 22. júla 1647 v burgundskej dedinke Lautecour vo východnom Francúzsku. Jej otec bol kráľovským notárom. No Margita ho veľmi nepoznala, lebo zomrel, keď mala osem rokov. Vo veku 24 rokov vstúpila do kláštora rehole Navštívenia Panny Márie v Paray-le-Monial. Bolo to 25. augusta 1671. Margita nevynikala nijakými prirodzenými schopnosťami. Pri plnení rehoľných povinností bola pomalá a ťarbavá, takže si často vyslúžila kritiku spolusestier i predstavených. No ona znášala všetky výčitky ponížene a trpezlivo. Robila čo mohla, a potom ostala pokojná a úprimne milá voči všetkým.

Predstavených znepokojovali ustavičné skutky pokánia a mystické úkazy, ktoré sprevádzali duchovný život mladej rehoľníčky. Už necelé dva roky po vstupe do kláštora ju predstavená požiadala, aby zapisovala čo zažíva vo svojom vnútri. Sotva sa Margita podujala plniť želanie svojej predstavenej, začali ju navštevovať zjavenia.

BOŽSKÉ SRDCE.

27. decembra 1673. **Keď Margita kľáčala sama v kaplnke, zjavil sa jej Pán Ježiš a oznámil jej: „Moje Božské Srdce tak vášnivo miluje ľudí, že už nemôže udržať plamene svojej horúcej lásky a žiada si, aby sa čo najviac rozšírili... Musím týmto drahocenným pokladom lásky obohatiť ľudstvo. Je to nesmierne potrebné, aby sa zachránilo pred pádom do priepasti. Vyvolil som si ťa ako priepasť nehodnosti a nevedomosti na uskutočnenie tohto zámeru,**

aby všetko pochádzalo odo mňa.“ Potom Ježiš požiadal Margitu o jej srdce, ponoril ho na chvíľu do svojho Srdca a potom ho akoby v plameňoch , opäť vrátil do jej hrude. Margita pritom pocítila, akoby jej srdce bolo objaté a súčasne, ako keby mala ranu vo svojom boku. „ Tu máš, moja veľmi milovaná, drahocenný záloh mojej lásky. Bude ti slúžiť ako srdce a jeho plameň ťa bude stravovať až do posledného okamžiku tvojho života. Jeho plameň nikdy nezhasne. Potrebuješ znamenie, že milosť, ktorú som ti preukázal ako základ budúcich milostí nie je prelud, ale skutočnosť. Dôkazom bude, že ti ranu v boku zacelím, ale bolesti ti ostanú navždy. Odo dneška budeš apoštolkou môjho Najsvätejšieho Srdca.“

Margita sa veľmi ťažko spamätávala z tejto neviditeľnej stigmatizácie: „Po tejto veľkej milosti, ktorá tak dlho trvala a počas ktorej som nevedela či som v nebi, alebo na zemi, ostala som niekoľko dní akoby ohňom prežiaraná a mimo seba, že som nemohla prísť ku sebe a len s najväčšou námahou som mohla hovoriť. Len s veľkým násilím som mohla jesť, aby som sa zotavila. Bola som na konci so silami, aby som prekonala znovuzomieranie ... Nemohla som spať. Bolest, ktorá mi je tak drahá, sálala takú horúčavu do mňa, že som si myslela, že zaživa budem spálená.“

Po viacerých menších zjaveniach znovu zažila jedno významnejšie počiatkom roku 1674. Božské Srdce sa jej ukázalo na tróne z plameňov, žiarivejšie ako slnko a priezračné ako krištál. Bolo ovinuté trňovým vencom, v ktorom trne znamenali ľudské hriechy a nad ním bol kríž.

PLAMEŇ LÁSKY.

O niekoľko mesiacov neskôr, v piatok po sviatku Božieho Tela, sa Pán Ježiš predstavil sestre Margite celý žiariaci slávou, s piatimi ranami, ktoré svietili ako päť slnk: „Jedného dňa, keď som bola zvlášť sústredená a ponorená do úvah a myšlienok, ukázal sa mi Ježiš Kristus v nesmiernej nádhere s piatimi jazvami, ktoré žiarili jasnejšie ako slnko. V hrudi mu blčal plameň lásky ako v ohnivej peci. Ukázal mi v nej svoje milujúce Srdce, ako živý prameň plameňov. Vyjavil mi tajomstvá svojej čistej lásky a jej prekypujúcej miery k ľuďom. Ale aj odpoveď ľudí, ktorou je nevšímavosť a nevdak. A to ho viac bolí ako všetko, čo vytrpel pri svojom horkom utrpení.“

S týmito zjaveniami sa vždy spájalo vzplanutie, zápal Margitinej duše, svojský **druh duševnej stigmatizácie**, pri ktorej ňou prenikali plamene Božského Srdca. V životopise o tom píše: „Keď som mu najnovšie postavila pred oči svoju bezmocnosť, odpovedal mi:

„Pozri, tu máš náhradu za všetko, čo ti chýba.“ Súčasne z Božského Srdca vytryskol horúci plameň, ktorý ma stravoval a pohlcoval. Už som to nemohla

zniesť, preto som poprosila, aby mal súcit s mojou slabosťou. „Ja budem tvojou silou,“ odpovedal Pán. „Neboj sa, ale pozorne načúvaj môjmu hlasu. K splneniu môjho plánu od teba žiadam toto: Po prvé - **musíš Ma v Najsvätejšej sviatosti prijať tak často, ako ti to poslušnosť dovoľuje. Prvé piatky v mesiaci nevynechaj bez svätého prijímania nikdy.** V noci zo štvrtka na prvý piatok budeš mávať účasť na utrpení, ktoré som prežíval na Olivovej hore. Smútok sa ti bez pochopiteľnej príčiny premení na smrteľnú úzkosť, ktorú možno zniesť ťažšie ako smrť. A aby si sa mohla so mnou zjednotiť v poníženej modlitbe, ktorú som vo svojej úzkosti predniesol Otcovi, v tie noci si od dvadsiatej tretej do dvadsiatej štvrtej hodiny ľahni na dlážku tvárou k zemi, modli sa za zmierenie Božieho hnevu, pros o milosrdenstvo pre hriešnikov a oslad' mi horkosť, ktorú som pociťoval, keď ma všetci apoštoli opustili.“

Keď som jedného dňa rozjíjala o Ježišovom utrpení na Olivovej hore, vyjavil mi poklady svojho svätého utrpenia a plný lásky povedal: „Tu, na Olivovej hore som znášal viac ako pri ostatnom utrpení, lebo tu som sa videl opustený nebom i zemou a bol som zaťažený všetkými hriechmi celého ľudstva. Objavil som sa pred Božou svätosťou, ktorá nehľadala na moju nevinu, ale vo svojom hneve ma rozomlela a dala mi piť kalich, obsahujúci všetku žlč, trpkosť a spravodlivé rozhorčenie. Akoby zabudol, že je mojím Otcom a obetoval ma svojmu spravodlivému hnevu. **Nijaké stvorenie nie je v stave pochopiť veľkosť utrpenia, ktoré som vtedy prežil.**“

Súčasne Pán prorockým spôsobom nasledujúcimi slovami odhalil Margite tresty prisúdené tým, ktorí si Jeho utrpenie nevšímajú: „Moja spravodlivosť je pripravená potrestať hriešnikov, ak nebudú činiť pokánie. Kedy to bude, to ti dám vedieť. Potom pozdvihni oči, ruky i srdce k modlitbe. **Čiň dobro, kde len môžeš.** Obetuj ma Bohu Otcovi ako milujúcu obeť za hriešnikov celého sveta a postav ma ako hradbu medzi spravodlivosťou Božiu a hriešnikov, aby si takto dosiahla milosrdenstvo.“

DVE POBOŽNOSTI: SVÄTÉ PRIJÍMANIE NA PRVÉ PIATKY V MESIACI A TZV. „SVÄTÁ HODINA“ VEČER PRED PRVÝM PIATKOM.

Onedlho Margita prežila zvláštny druh duchovnej stigmatizácie, pričom jej Božský Spasiteľ povedal: „Dcéra moja, dnes ti preukážem takú veľkú milosť, že jej dosah spoznáš iba v hodine smrti.“ Čítame o tom: „Po niekoľkých hodinách rozjímania sa ukázal **lúč vychádzajúci z Jeho boku a prenikol mi do srdca, pričom spôsobil neznesiteľnú páľavu a horúčku.** Ale zároveň takúto útechu som ešte nikdy nezažila. Hoci som po celom tele pociťovala silné bolesti, túžila som ešte po väčších.“

Takto vznikli dve pobožnosti, ktoré sa neskôr rozšírili v Cirkvi: sväté prijímanie na prvé piatky v mesiaci a tzv. „svätá hodina“ večer pred prvým piatkom. Ježiš: „Toto Srdce, ktoré ľuď natolko milovalo, že na seba nebralo žiaden ohľad, sa vyčerpalo a strávil, aby im dosvedčilo svoju lásku. A namiesto uznania od väčšiny zbieram len nevďak, neúctu, rúhanie, chlad a pohrdanie voči Mne v tejto Sviatosti lásky... Žiadam, aby bol prvý piatok po oktávu Božieho Tela zasvätený zvláštnemu sviatku na uctievanie môjho Srdca. V ten deň nech ľudia prijímú sv. prijímanie a nech sa môjmu Srdcu slávnostným odprosením vráti česť zavinená urážkami, ktoré boli spôsobené počas môjho vystavenia na oltároch. Ja ti zasa sľubujem, že moje Srdce sa rozšíri a milosťami svojej Božskej lásky bohato obdarí tých, ktorí mu prejavia túto poctu a vynasnažia sa, aby ju preukazovali aj iní“.

SVIATOK BOŽSKÉHO SRDCA.

Štvrté dôležité zjavenie sa odohralo v oktáve po sviatku Božieho Tela 1675, pravdepodobne v nedeľu 16. júna. **Pán Ježiš sa vtedy rehoľnícke sťažoval na neúctivosť a svätokrádeže, ktorými ho urážajú ľudia. Božský Spasiteľ od nej žiadal, aby sa zasadila o zavedenie osobitného sviatku (v piatok po oktáve Božieho Tela) na česť jeho Srdca.** O to isté mala požiadať i horlivého rehoľníka - jezuitu o. Klaudia la Colombiere, ktorý bol počas jej spovedníkom a prispel k odstráneniu nedorozumenia okolo jej zjavení. Pápež Pius IX. rozšíril roku 1856 tento sviatok na celú Cirkev.

Z opisu ďalších vízií vieme, že Margita v extáze prežila stretnutie s Najsvätejšou Trojicou, viackrát s Najsvätejšou Pannou, ktorá jej prisľúbila svoju stálu ochranu, najčastejšie však s Pánom Ježišom.

Ponížená dôverníčka Božského Srdca zomrela s menom Najsvätejšieho Srdca Ježišovho na perách v Paray-le-Monial 17. októbra 1690 vo veku 43 rokov. Po smrti jej tvár nadobudla nadpozemskú krásu a vznešenosť. Tu je pochovaná v kláštore Navštívenia Panny Márie v sklenenom sarkofágu. Navštevujú ju milióny pútnikov z celého sveta. V roku 1722 sa pri morovej epidémii zasvätilo celé mesto Marseille Božskému Srdcu, a pretože bolo skutočne zázračne uchránené, každoročne toto zasvätenie obnovovalo. Sestru Margitu Máriu vyhlásil za svätú pápež Benedikt XV. v roku 1920.

Z listov svätej panny Margity Márie Alacoque: „Z tohto Božského Srdca však bez prestania vytekajú tri potôčiky. Prvý je milosrdenstvo voči hriešnikom, ktorým prináša ducha ľútosti a pokánia. Druhý je láska na pomoc všetkým, čo zápasia s problémami, a najmä tým, čo sa usilujú o dokonalosť, aby našli silu na prekonávanie ťažkostí. A z tretieho potôčika prúdi láska a svetlo pre jeho dokonalých priateľov, ktorých chce pripojiť k sebe, aby mali účasť na jeho poznaní a na jeho prikázaniach, aby sa aj oni, každý svojím spôsobom, celkom zasvätili šíreniu jeho slávy.

Toto Božské Srdce je priepastou všetkých dobier, do ktorej majú úbožiaci ponoriť všetky svoje trápenia. Je priepastou radosti, do ktorej máme ponoriť všetky svoje žiale, je priepastou pokory proti našej hlúposti, je priepastou milosrdenstva pre nešťastníkov, priepastou lásky, do ktorej máme ponoriť všetku svoju biedu.

Preto sa musíte spojiť so Srdcom nášho Pána Ježiša Krista na začiatku obrátenia, aby ste našli správny smer, na konci, aby ste urobili zadosť Pánovi. Vonkoncom sa vám nedarí modlitba? Vtedy stačí, keď prinesiete Bohu modlitby, ktoré za nás vysielala Spasiteľ v Oltárnej sviatosti a ponúknete mu jeho horlivosť ako náhradu za svoju ochabnutosť. **A kedykoľvek niečo robíte, proste takto: „Bože môj, toto robím, alebo toto znášam v Srdci tvojho Syna a podľa jeho svätých úmyslov, ktoré ti obetujem ako náhradu za všetko, čo je v mojich skutkoch zlé, alebo nedokonalé.“** A tak podobne vo všetkom, čo život prináša. **A keď sa vám prihodí niečo boľavé, alebo skľučujúce či nespravodlivé, povedzte si vždy takto: „Prijmí, čo ti posielajú presväté Srdce Ježiša Krista, aby tá spojilo so sebou.“**

Ale nadovšetko si zachovajte pokoj srdca, ktorý prevyšuje všetky poklady a na zachovanie ktorého nie je nič užitočnejšie ako zrieknuť sa svojej vôle a namiesto svojej vôle postaviť vôľu Božského Srdca tak, aby ona robila namiesto nás všetko, čo zväčšuje jeho slávu, aby sme sa mu s radosťou podriaďovali a bezvýhradne mu dôverovali.“

SVÄTÝ ARCHANJEL MICHAL.

Patrón Katolíckej Cirkvi, sviatosti pomazania nemocných, vojakov, umierajúcich, duší v očistci, cintorínov, proti blesku a nečasu, patrón lekárnikov, krajčírov, pekárov, maliarov, sústružníkov.

Poráža ducha pýchy, ctižiadostivosti a dedičný hriech. Silou lásky zrazil Lucifera a zvrhol ho do priepasti.

Archanjel Michal je patrónom tých, ktorí vedú duchovný zápas, a to predovšetkým umierajúcich. Sprevádza duše k súdu. Pri lôžku umierajúceho vzývajme archanjela Michala a jeho anjelov!

Pápež Lev XIII. mal videnie zúrivých démonov, ktorí soptili proti Cirkvi až do konca časov. Potom videl svätého Michala, ako ich so svojimi zástupmi pochytil a zvrhol do pekelných priepasti. Preto zložil pápež známu modlitbu k svätému Michalovi a nariadil, aby sa ju veriaci modlili po každej svätej omši.

MODLITBA KU SVÄTÉMU MICHALOVI ARCHANJELOVI ZA TÝCH, KTORÍ VEDÚ DUCHOVNÝ ZÁPAS A NAJMÄ ZA UMIERAJÚCICH (ORIGINÁLNA MODLITBA PÁPEŽA LEVA XIII.)

Svätý Michal archanjel, bráň nás v boji, buď nám ochranou proti zlu a úkladom diabla. Pokorne prosíme: nech ho (*diabla*) zavráti Boh.

A ty knieža vojska nebeského, Božou mocou zažeň do pekla satana a iných zlých duchov, ktorí sa na skazu duší po svete potulujú. Amen. (Je vhodné pridať ešte 3x Zdravas Mária). (Odporúča sa modliť denne, najmä pri pokušeniach a šírení zla v okolí).

Svätý Michal, archanjel, príd' nám na pomoc so svojimi anjelmi. Nauč nás uvedomiť si temnoty zla. Nauč nás bojovať v mlčaní a byť poslušný Bohu. Nauč nás milovať a byť verný ako Mária.

LITÁNIE K SVÄTÉMU MICHALOVI.

Pane, zmiluj sa. Kriste, zmiluj sa. Pane, zmiluj sa. Kriste, uslyš nás. Kriste, vyslyš nás.

Otče, z nebies Bože, zmiluj sa nad nami, Synu, Vykupiteľ sveta, Bože, zmiluj sa nad nami,

Duchu Svätý, Bože, zmiluj sa nad nami. Svätá Trojica, jeden Bože, zmiluj sa nad nami.

Svätá Mária, Kráľovná anjelov, oroduj za nás.

Svätý Michal, archanjel, oroduj za nás, Svätý Michal, vodca všetkých anjelov, oroduj za nás

Svätý Michal, naplnený Božou múdrosťou, oroduj ..., Svätý Michal, slávne knieža, oroduj ..., Svätý Michal, silný v boji, oro..., Svätý Michal, postrach démonov, oro..., Svätý Michal, víťaz nad Satanom, oro..., Svätý Michal, naša pomoc v boji proti zlu, oro..., Svätý Michal, Knieža nebeského vojska, oro..., Svätý Michal, verný služobník Boha, oro., Svätý Michal, Boží posol, oro..., Svätý Michal, anjel pokoja, oro..., Svätý Michal, strážca raja, oro..., Svätý Michal, opora Božieho ľudu, oro..., Svätý Michal, strážca a patrón Cirkvi, oro..., Svätý Michal, dobrodinec národov, ktoré ťa uctievať, oro..., Svätý Michal, ktorého modlitba vedie do neba, oroduj za nás.

Baránok Boží, ty snímaš hriechy sveta, odpusť nám, Pane. Baránok Boží, ty snímaš hriechy sveta, vyslyš nás, Pane. Baránok Boží, ty snímaš hriechy sveta, zmiluj sa nad nami.

V: Oroduj za nás, svätý Michal archanjel,

R: aby sme sa stali hodní Kristových prisľúbení.

Modlime sa: Všemohúci a večný Bože, ty si svätého Michala ustanovil za strážcu Cirkvi a raja, daj na jeho orodovanie, aby Cirkev splnila svoje poslanie, aby vo svete vládol pokoj a spravodlivosť a nám daruj milosť v tomto živote a slávu vo večnosti. Skrze Krista, nášho Pána. Amen.

Svätý Michal archanjel... odovzdávam a zasväcujem sa Ti. Odovzdávam pod tvoju bdelú ochranu svoju rodinu, prácu, priateľov a všetko čo mám. Som len úbohý hriešnik... Pamätaj, že oddnes som pod tvojou zvláštnou ochranou a preto ťa prosím, neopúšťaj ma po celý môj život. Vypros mi u Pána odpúšťanie mojich početných a ťažkých hriechov... Uved' ma pred trón najvyššieho Boha. (Svätý Otec Ján Pavol II., 3.4.1988)

(Pútnické zájazdy na horu Gargano, kde sa v rokoch 490 – 493, viackrát biskupovi zjavil svätý Michal Archanjel organizuje: Gospatravel, +421 51 77 89 898, 0902 373 505, 0907 563 317, v.chromek@gmail.com)

SVÄTÝ JOZEF.

pestún Pána Ježiša, hlava Svätej rodiny, patrón celej Cirkvi, bratstiev a rehoľných spoločností, manželov a kresťanských rodín, detí, mládeže, sirôt, panenstva, robotníkov, remeselníkov, tesárov, inžinierov, vychovávateľov, cestujúcich, vyhnančov, ochranca pri očných chorobách, pri pokušeniach, v zúfalých situáciách, pri potrebe bývania, patrón umierajúcich

O svätom Jozefovi vieme málo. Biblia nezaznamenáva ani jedno jeho slovo. Isté je, že pochádzal z Dávidovho rodu, bol tesárom a bol spravodlivým. Musel byť zdatným a konať s veľkou rozhodnosťou. Ako inak by mohol predstavovať ochrancu pre Máriu a dieťa Ježiša, ako inak by mohol vydržať námahu úteku do Egypta a užiť svoju rodinu? Svätý Jozef bol viac ako iba živiteľ a opatrovník. Aj napriek mlčanlivosti je svätý Jozef veľmi obľúbený a patrí k najuctievanejším cirkevným postavám vôbec. Za patróna celej Cirkvi ho vyhlásil v roku 1870 pápež Pius IX. Vezmime si sv. Jozefa za príklad pre svoj život, pre svoje povolanie. Nič lepšieho nemôžeme urobiť.

Panna Mária hovorí o svojom ženíchovi talianskemu kňazovi Don Gobbimu:

Milovaní synovia, pozrite dnes na môjho čistého snúbenca Jozefa, ktorý pre vás všetkých je vzorom ako treba s láskou, čistotou, vierou a vytrvalosťou nasledovať Boží plán. V živote mi bol čistým a verným snúbencom, cenným spolupracovníkom pri láskavej výchove dieťaťa Ježiša; tichým a ohľaduplným pracovníkom, ktorý sa s veľkou pozornosťou usiloval o zaopatrenie potrebných prostriedkov na zachovanie našej ľudskej existencie; bol spravodlivým a dôrazným pri plnení úloh, ktoré mu zveril nebeský Otec.

Ako miloval a denne pozoroval zázračný rast nášho božského Syna Ježiša! A Ježiš sa mu odvdáčoval detskou a hlbokou láskou; ako ho počúval a bol mu poslušný, ako ho potešoval a pomáhal mu! Milovaní synovia, chceta by som, aby aj vo vás rozkvitali tieto čnosti, ktoré ho urobili dokonalým pri plnení plánu, ktorý s ním mala Božia prozreteľnosť. **Nech sa aj vo vás prejavuje jeho mlčanie a utiahnutosť**, tieto vlastnosti sú v súčasnosti prepotrebné, aby ste mohli splniť plán, ktorý som vám zverila.

Vezmite si môjho milovaného snúbenca Jozefa za vzor pri jeho dôvery plnej modlitbe, namáhavej práci, v jeho trpezlivosti a veľkej dobrotivosti.

Prežívate činný pokoj môjho čistého snúbenca Jozefa: jeho námahu pri dlhej ceste; jeho vytrvalosť pri hľadaní prístrešia; jeho trpezlivosť, keď nám vždy znova odmietali otvoriť dvere; jeho dôveru, že nám nájde vhodné útočisko; jeho ochotu pri vyriadení nehostinnej jaskyne; jeho dôvery plné očakávanie toho, čo malo prísť; a konečne jeho blaženosť, keď pokľakol, aby pobožkal a poklonil sa Bohu, ktorý sa v túto posvätnú noc zo mňa narodil.

Podľa Jozefovho príkladu sa dajte do práce, aby ste všetkých pripravili na jeho skorý návrat. Zažnite v srdciach svetlo, ktoré už skoro vyhaslo, otvorte duše pre milosť a lásku, otvorte pre Krista všetky brány, lebo už čoskoro príde!

Zverte sa mocnej ochrane môjho najčistejšieho ženicha Jozefa. Napodobňujte jeho činorodé mlčanie, jeho modlitbu, pokoru, dôveru, jeho prácu.

Nech je i vo vás jeho poslušná a vzácna spolupráca s plánom nebeského Otca v poskytovaní pomoci, ochrany, lásky a opory božskému Synovi Ježišovi.

Nechajte sa teda premeniť, aby ste tak ako Jozef pocitovali naliehavosť otvárať srdcia a duše ľudí, aby prijímali Ježiša pri jeho druhom príchode a ne nechávajú sa ovládnuť prázdnyimi a zbytočnými záležitosťami, ale bedlite so mnou v modlitbe a očakávaní už tak blízkeho návratu do slávy. (<http://www.mkh.sk/m-kniha.htm>)

K TEBE SA UTIEKAME.

K tebe sa utiekame, svätý Jozef vo svojich súženiach a prosíme si pomoc od teba i od tvojej nevesty. S dôverou voláme k tebe, aby si nás ochraňoval.

Pre lásku, ktorá ťa spája s nepoškvrnenou Pannou, Božou rodičkou, a pre otcovskú nežnosť, ktorou si objímal Božie Dieťa Ježiša, zhladni na dedičstvo, ktoré svojou krvou nadobudol Ježiš Kristus a prispěj nám na pomoc v našich biedach svojou mocnou podporou.

Ty, starostlivý ochranca Svätej rodiny, stráž nad vyvoleným pokolením Ježiša Krista, odvracaj od nás, láskavý otec, všetku nákazu bludu a hriechu.

Pomáhaj nám z neba, mocný náš ochranca, v boji s mocnosťami temnoty a ako si niekedy Dieťa Ježiša vyslobodil z veľkého nebezpečenstva života, tak obhajuj svätú Cirkev Božiu pred nepriateľskými úkladmi a pred každým protivenstvom a nás všetkých prijmi do svojej trvalej ochrany, aby sme podľa tvojho príkladu a s tvojou pomocou mohli viesť svätý život, nábožne umrieť a v nebi dosiahnuť večnú blaženosť. Amen.

ZVERUJEM TI ČISTOTU.

Svätý Jozef, spanilý strážca Panny, tvojej ochrane zverujem čistotu môjho srdca. Pre tvoju starostlivosť o Svätú Pannu, tvoju nevestu, ťa prosím, vyprosuj mi mravnú čistotu v myšlienkach, slovách a v celom mojom správaní sa a svojím príhovorom u Božského Spasiteľa chráň ma od hriechov nečistoty, ktoré sa veľmi protivia Božej vôli, ničia Boží chrám v kresťanovi a robia človeka nešťastným a vedú k zatrateniu. Svätý Jozef, spanilý strážca Panny, oroduj za nás.

MODLITBA ZA ŠŤASTNÚ SMRŤ.

Svätý Jozef, patrón umierajúcich, ty si mal milosť umrieť v náručí Ježiša a Márie. S veľkou dôverou ťa prosím, stoj pri mne v hodine smrti, spolu s Pannou Máriou, Pomocnicou kresťanov, a vypros mi dokonalú lútosť nad hriechmi, dôveru v Božie milosrdenstvo a odovzdanosť do Božej vôle, aby som prijal smrť ako pokánie a volal sväté mená: Ježiš, Mária, Jozef.

Ježiš, Mária, Jozef, vám zverujem svoje srdce i svoju dušu.

Ježiš, Mária, Jozef, stojte pri mne v poslednom boji.

Ježiš, Mária, Jozef, s vami nech odíde moja duša v pokoji. Amen.

(imprimatur: Mons. Dominik Tóth, Trnava 23. 1. 1995)

<https://www.youtube.com/watch?v=CGmvK0sRNik>

SVÄTÝ BENEDIKT.

hlavný spolupatrón celej Európy, zakladateľ rehole, otec západného mníšstva, pomoc v núdzi a v utrpení, pre dušu a telo, ochrana v pokušeniach a ťažkých skúškach, patrón učiteľov, baníkov, študentov, umierajúcich, proti horúčke, zápalom.

Mládenec Bruno, syn grófa Hugona von Egisheim v Elsasku bol uštipnutý jedovatým hadom. Ležal dva mesiace v posteli, už nebol schopný hovoriť. Blížila sa smrť. Vtedy zbadal rebrík vytvorený z lúčov, ktorý vychádzal z jeho lôžka a siahal do neba. Na rebríku videl ctihodného starca v mníšskom habite, ktorý k nemu zostupoval. Dotkol sa jeho tváre, opuchnutej jedom a zmizol. Zázračne uzdravený počas svojho života rád o tom rozprával. Bruno v ctihodnom starcovi rozpoznať svätého Benedikta. Mládenec sa neskôr stal pápežom, slúžil Cirkvi v rokoch 1049 - 1054 ako Lev IX. Teraz ho uctieваме ako svätého Bruna.

PUSTOVNÍK.

Svätý Benedikt sa narodil v roku 480 v Nursii (Taliansko). Mladý Benedikt sa uchýlil do odľahlej, ťažko prístupnej jaskyne na skalnatom svahu, v blízkosti Subiaka, kde žil tvrdým pustovníckym životom. Mních Romanus dal Benediktovi mníšske rúcho a z času na čas mu prinášal trochu chleba, ktorý mu spúšťal na lane.

Keď v komunite mníchov z Vicovara pri Tivoli zomrel predstavený, mnísi naliehali na Benedikta, aby sa ujal ich vedenia. Ten iba po veľkom váhaní súhlasil s ich žiadosťou. Benedikt učil mníchov k mlčanlivosti, práci a modlitbe, ovládaniu zmyselnosti, sebazapieraniu a každému dielu lásky. Lenže mnísi boli naučení na ľahší život. **Niektorí sa nechceli prispôbiť jeho pravidlám a namiešali mu jed do vína. Benedikt urobil nad vínom znak svätého kríža a pohár sa praskol. S uboleným srdcom sa rozlúčil s nevďačníkmi so slovami: „Nech sa Boh zľutuje nad vami, bratia! Prečo ste mi to chceli urobiť? ...Choďte a hľadajte si nového predstaveného, ktorý je ako vaše mravy.“** Po týchto slovách sa stiahol znovu do svojej samoty. Tu ho začali vyhľadávať mladí ľudia, ktorí chceli žiť, pracovať a modliť sa ako on. Tak vzniklo v okolí Subiaca dvanásť malých mníšskych spoločenstiev, ktoré viedol Benedikt. V každom spoločenstve bolo dvanásť mníchov. Znovu sa pokúsili Benedikta otráviť, ale Pán ho znovu ochránil.

Neprajníci robili Benediktovi na každom kroku prekážky. Nešťítli sa ani toho, aby zaplatili prostitútky, ktoré tancovali v priestoroch kláštora.

Nato všetko sa Benedikt odsťahoval s hŕstkou svojich najvernejších žiakov do Campanie, na horu Monte Cassino, ktorá sa nachádza vo výške 519 metrov nad mestom Cassino. Mnísi tam postavili kláštor a kostolík zasvätený sv. Jánovi Krstiteľovi. Tu Benedikt napísal v roku 530 mníšsku regulu, ktorá sa neskôr rozšírila do mnohých kláštorov celého sveta. Život mníchov bol regulou rozdelený medzi modlitbu súkromnú a spoločnú, a prácu fyzickú a duševnú - podľa zásady **ora et labora (modli sa a pracuj). „**Ludia majú mať vždy v živej pamäti, že Božie Oko sa na nich v každej hodine z neba pozerá, že všetko ich konanie je otvorené pohľadu Božiemu.**“**

„Opatrovanie chorých je bratom dôležité, tak dôležité, akoby opatrovali Krista.“

„Správne sa postiť znamená, keď sa predovšetkým zdržanie od hriechu a zdržanie od jedla spoja dohromady.“

ÚCTA KU KRÍŽU.

Svätý Benedikt za svojho života mal veľkú úctu ku svätému krížu ako znaku vykupujúcej lásky Ježiša Krista. Často robieval znak kríža. Za svoj v Bohu ponorený život dostal svätý Benedikt zvláštne dary: nazeráť do prítomnosti a do budúcnosti, liečiť nemocných, vyháňať zlých duchov... Na jeho príhovor a modlitby sa diali mimoriadne udalosti a zázraky. Ako sa blížila jeho posledná hodina, nechal sa svojími mníchmi doviešť do kláštorného kostola. Tu prijal eucharistického Krista. Rozlúčil sa so spolubratmi a stojac, podopieraný svojími vernými, pri modlitbe pred oltárom odovzdal dušu Bohu. Bolo to na zelený štvrtok, 21. marca 543, vo veku 63 rokov. V roku 1964 pápež Pavol VI. ustanovil sv. Benedikta za hlavného patróna celej Európy.

Plní dôvery na silu znaku kríža, pôsobili duchovní synovia sv. Benedikta týmto znakom veľa zázrakov. Prostredníctvom svätého kríža svätý Maurus vrátil zrak slepému a svätý Placid uzdravil veľa chorých.

MEDAILÓN SV. BENEDIKTA.

Bol prvý krát razený v Nemecku. Odtiaľ sa rozšíril po celej Európe a veriaci ho uctievali ako istú ochranu pred zlými duchmi, nemocami, jedom a nebezpečenstvami. Pápež Benedikt XIV. v roku 1741-2 príslušnými dekrétmi medailón potvrdil.

Na prednej strane medailónu je zobrazený sv. Benedikt, držiaci

v pravej ruke kríž a v ľavej ruke knihu (Regulu). Na obrube je viditeľný nápis: Eius in obitu nostro presentia muniamur- Nech jeho prítomnosť chráni nás v hodine smrti. Pri postave svätca je nápis: Crux S. Patri Benedicti- Kríž svätého otca Benedikta. Pod týmto nápisom, po pravej ruke je zobrazený prasknutý kalich, z ktorého vychádza had. To súvisí s tým, ako sv. Benedikt spoznal jed vo víne. V tej istej výške po svätcovej ľavici je havran, stojaci s roztrhanými krídlami vedľa chleba. To pripomína inú udalosť zo života sv. Benedikta. On totiž rozkázal havranovi ukryť otrávený chlieb, ktorým ho chceli usmrtiť.

Druhá strana medailónu má uprostred veľký kríž s písmenami. Nad krížom sa nachádza heslo rehole sv. Benedikta Pax- Pokoj.

Na štyroch poliach, ktoré vytvárajú ramená kríža sa nachádzajú písmená C.S.P.B. – ich význam: Crux Sancti Patris Benedicti - Kríž Svätého Otca Benedikta.

Na zvislom ramene kríža sú zhora nadol písmená: C.S.S.N.L. : Crux Sacra Sit Mihi Lux - Svätý Kríž nech je mi svetlom.

Na priečnom ramene kríža sú písmená: N.D.S.M.D.: Non Draco Sit Mihi Dux - Diabol nech nie je mojím vodcom.

Na okraji medailónika sa nachádza dlhší nápis: V.R.S.N.S.M. V.S.M.Q.L.I.V.B : Vade Retro Satana, Numquam Suade Mihi Vada-

Sunt Mala Quae Libas, Ispe Venena Bibas - **Chod' preč, Satan, ne-zvádzaj ma k márnostiam, to čo mi nahováraš je zlé, sám si pi svoje jedy. Tento exorcizmus proti pokušeniam diabla stavia to, čoho sa diabol najviac obáva, a to Kristov Kríž, Ježišovo sväté meno, slová, ktoré náš Spasiteľ vypovedal vo chvíli pokušenia: „Chod' preč, Satan“ (Mt 4,10)**

Posvätenú medailu treba nosiť pri sebe, nie je však podmienka nosiť ju na krku. Odporúča sa ju tiež uchovávať v bytoch, kanceláriách, fabrikách, nemocniciach, väzniciach, v autách. Nespočetné sú po stáročia milosti, ktoré boli udelené pri uctievaní tejto medaily: ochrana v pokušeniach a v ťažkých životných skúškach, vyličenia z rôznych chorôb, ochrana v nebezpečenstvách, ochrana proti jedu, obrátenia hriešnikov, zvlášť v hodine ich smrti.

Sv. Benedikt sa jedného dňa zjavil svätej Gertrúde a povedal jej: „Kto si ma pripomína každý deň v čase, keď si ma Pán vybral, aby ma poctil a posvätil veľkou dôstojnosťou, tomu budem ja verne stáť v momente jeho smrti po boku a budem ho chrániť proti všetkým útokom nepriateľa v tejto rozhodujúcej hodine. Jeho duša bude mojou prítomnosťou ochraňovaná, napriek zákernosťiam nepriateľa bude pokojná a šťastná prejde do večnej radosti.“

Treba tu zdôrazniť, že nie mŕtvy kov medaily, ale iba modlitba a dôvera v Božie milosrdenstvo, odmietanie Satana, oddanosť Kristovi, prijatie svojho kríža a príhovor sv. Benedikta sú príčinou zázrakov tela i duše.

Odporúča sa pobožkať medailón, znak kríža, na ktorom zomrel náš Spasiteľ a urobiť s ním znak kríža: Svätý otec Benedikt, ja Ti patrím, ostanem na tvojej duchovnej ceste, zober ma na tvoju slávnú cestu k Bohu! Ó, môj Ježišu, skrze znak Tvojho Svätého Kríža nech odídu od nás všetci zlí duchovia! V mene Otca i Syna i Ducha Svätého. Amen.

(Medailóny sv. Benedikta je možné zakúpiť v predajniach s náboženskou literatúrou, vhodné je ich dať posvätiť kňazovi.)

SVÄTÝ ANTON PADUÁNSKY.

Učiteľ Cirkvi, najslávnejší kazateľ celých cirkevných dejín, patrón manželstva, žien a detí, chudobných, patrón šťastného pôrodu, proti neplodnosti a horúčke, proti vojnovým útrapám a moru, patrón cestujúcich a znovu nájdenia stratených vecí, pomocník v každej núdzi.

Keď taliani hovoria o Antonovi, používajú označenie Il Santo, to znamená „svätý“. Netreba dodávať krstné meno, každý hneď vie, o kom je reč. Svätý Anton sa narodil v roku 1195 v Lisabone, ako Fernandez Martin de Bulhorn. Sotva pätnásťročný mladík odložil šľachtický odev a kord a okolo roku 1210 vstúpil do kláštora, ku Rehoľným Kanonikom sv. Augustína, ktorý sa nachádzal pred bránami Lisabonu. Po dvoch rokoch odišiel do Coimbry, do kláštora, ktorý sa nazýval Svätý kríž. Tam bol po desiatich rokoch jeho pobytu v kláštore, plných modlitieb, meditácií a štúdiá vysvätený za kňaza. Neskôr požiadal svojich predstavených o prestúpenie do Františkánskej rehole. Pokorne zaklopal na bránu františkánskeho kláštora, pokorne zahalil svoje telo do hrubej kutne a obopäl ho povrazom. Zanechal svoje meno a prijal meno patróna kláštorného kostola - sv. Antona Pustovníka.

ANTON IDE KU SULTÁNOVI.

Už na jeseň 1220 odchádza Anton do marockej púšte. Ešte skôr, ako sa mu podarí dostať sa ku sultánovi a kázať na marockých námestiach, ťažko ochorel na maláriu. V tábore pre chorých, ťažko otriasaný horúčkami, prežil celú zimu. **Vtedy sa mu zjavila Matka Božia s malým Ježiškom.** Sklamany vo svojich najkrajších nádejach, ale odovzdaný Bohu, nastúpil Anton na loď, ktorá ho mala priviezť späť do rodného Portugalska. Búrka na Stredozemnom mori zahnila loď na sicílsku pôdu.

Na Turíce 1221 zvolal sv. František do Porciunkuly v Assisi generálnu kapitulú - veľké zhromaždenie františkánov. V Assisi Anton našiel zhromaždených asi 3 000 bratov, uprostred nich sedel sám svätý František. Anton bol povzbudený Františkovou pokorou.

KAZATEĽ.

Kázanie sa stalo hlavnou náplňou rehoľného a kňazského života Antona. Tam, kde kázal Anton, boli tak preplnené kostoly, že sa ľudia jednoducho dovnútra nevošli a musel často kázať na veľkých a širokých námestiach, či na plážach, kde sa tlačila hlava na hlavu. K Antonovi prichádzali tisíce a tisíce ľudí. Niekedy to bolo naraz aj 30 tisíc ľudí. Poslucháči sa následne chceli dať u neho vyspovedať. Často sa stávalo, že Anton pre kázanie, vyučovanie a spovedanie nemal ani čas sa najesť.

Anton sa s krvácajúcim srdcom pozerá na priepastný rozdiel medzi bohatými s ich skveľým sa prepychom a chudobnými, s ich chatrnými handrami. Vystupuje na kazateľnicu a prihovára sa chudobným aj bohatým. Bohatým pripomína, že Spasiteľ nazval bohatstvo a pôžitky tohto sveta osnatým krovm, ktoré pichá a ľahko môže spôsobiť aj smrť nadprirodzeného života. Chudobným hlásal, že Kristus posvätil chudobu, ba dokonca ju spojil s príslubom večného života vtedy, keď sa kresťansky znáša. Bohatým kázal o nevyhnutnej a náročnej povinnosti dobročinnnej lásky k blížnym, chudobným zas o šťastí vnútorného bohatstva. Anton prijal do svojho srdca chudobný utláčaný ľud, aj so všetkými jeho biedami. Jeho добрota, láska, františkánska chudoba, znalosť Biblie, dar jazyka a trpezlivosť zapríčinila mnohé obrátenia. Bojoval proti nemravnosti, zmieroval nepriateľov, podvodníkov a zlodějov vracal na cestu poctivosti, otváral srdcia ľudí, privádzal ku viere aj tých, čo tvrdošijne popierali Boha. Celé regióny boli ako premenené: dlhy boli odpúšťané, rozhádané rodiny sa pomerili, neviestky sa vracali do normálneho života...

Anton nepoznal strach. Ani vtedy nie, keď išiel k hrôzostrašnému Ezzelinovi da Romano, preslávenému mocipánovi Padovy a prihováral sa za väzňa zo San Bonifazia. Nikto sa na to neodvážil, všetci sa báli o svoje hlavy. Anton sa odhodlal, lebo vedel, že láska je silnejšia ako smrť.

Vo Francúzku a v Taliansku založil veľký počet kláštorov, ktoré naplnil svojím duchom. Keď bol Anton predstaveným severotalianskej provincie Emilie, išiel roku 1228 do Ríma, aby rokoval s pápežom Gregorom IX. o niektorých problémoch rehole. **Pápež využil túto príležitosť, aby počul kázať slávneho františkána a požiadal ho, aby kázal aj pre zhromaždenie ľudí z rozličných národov. Životopisci hovoria, že Antonovej kázni rozumeli všetci, hoci hovoril im neznámou rečou.**

Nadľudské námahy, ktoré podstupoval Anton, by zničili aj zdravého človeka. Vodnatieľka zapríčinila, že Anton bol už dlhší čas chorý. Trpezlivo a v tichosti znášal útrapy choroby. Trinásteho júna 1231, počas obeda, Anton dostal infarkt. Jeho chudobní spolubratia františkáni z blízkeho kláštora, ho chceli previezť do Padovy. Nemali koňa, ani voz, a tak naložili svätca na obyčajnú

káru, ktorú si zapožičali. S námahou ho priviezli do Arcelly. Tu prijal sviatosť pomazania chorých. Urobil to s dojímavým zápalom zbožného svätca. Potom ešte spieval pieseň, akoby na privítanie s Matkou Božou v nebi: O Gloriosa Domina. **Oči svätca sa rozžiarili nadzemskou radosťou a zvolal: „Vidím môjho Pána!“** Potom sa začal modliť kajúce žalmy. Počas tejto modlitby si jeho dušu, ktorá tak často prosila o odpustenie hriechov, Pán zobral k sebe. Tak zomrel Anton, v piatok 13. júna 1231, iba 36 ročný, v chudobnom domčeku, ktorý je ešte dnes možno navštíviť. Jeho smrť začali ohlasovať deti a mládež, ktorí všade oznamovali, že zomrel „svätý.“

RELIKVIA - JEHO JAZYK.

Jeho telo slávnostne previezli do Padovy, kde ho pochovali v kostolíku Santa Maria Materdomini. Celé mesto sprevádzalo svätca v pohrebnom sprievode. V rokoch 1238 - 1310, mesto postavilo veľkolepú baziliku, zasvätenú svätému Antonovi. Tam preniesli v roku 1263 jeho pozostatky. Pri tejto príležitosti, **po tridsiatich rokoch otvorili rakvu, s pozostatkami svätca. Prekvapenie prítomných bolo veľké, keď uvideli, že jazyk svätého Antona ostal neporušený.** Svätý Bonaventúra vtedy pobozkal jazyk a povedal: „Ó, požehnaný jazyk, ktorý vždy zveleboval Pána a dal ho zvelebovať aj iným, hľa, zjavilo sa, aké veľké zásluhy mal u Boha.“ Jazyk, čeľusť a hlasivky uložili do relikviárov. **Posledný výskum pozostatkov sv. Antona sa konal v roku 1981. Je vedecky nevysvetliteľné, že taká anatomická časť tela, ako je jazyk, sa po viac ako 770 rokoch ešte nerozpadla.** Tento jazyk, vystavený v relikviári, obdivujú tisíce pútnikov z celého sveta, ako zázračné znamenie evanjelizačného „nástroja“ svätého Antona.

Jazyk sv. Antona

Pri Antonovom hrobe sa udialo toľko zázrakov, že už necelý rok po jeho smrti, 30. mája 1232, vyhlásil pápež Gregor IX., ktorý svätca osobne poznal, Antona Paduánskeho za svätého. Bol to najkratší proces svätorečenia v dejinách. Bonaventúra raz povedal: „Keď hľadáš zázraky, choď ku Antonovi!“ Úcta ku svätcovi sa rýchlo rozšírila po celej Cirkvi. Pápež Pius XII. vyhlásil v roku 1946 sv. Antona za učiteľa Cirkvi.

Ku hrobu svätého Antona prúdi dnes neutíchajúci dav pútnikov, veriacich, ktorí sa tu modlia a pevne tisnú čelo, alebo ruky na oltár s jeho pozostatkami. Jeho hrob je pokrytý d'akovnými tabuľkami, ktoré svedčia o jeho zázračnej pomoci k nemu sa utiekajúcich.

Svätý Anton je často znázorňovaný ako mladý františkán, s Ježiškom na rukách. Modlime sa ku svätému Antonovi, nasledujme ho v láske k Bohu a ku blížnemu. Sv. Anton nám bude o to viac pomáhať, o čo viac si otvoríme srdce pre blížneho, ktorý stojí v núdzi pred nami, čím ochotnejšie podľa jeho príkladu darujeme blížnemu milodar pre telo a dušu. Prosme ho o pomoc pri hľadaní, ak sa nám stratí nejaká vec.

Úryvok z kázne sv. Antona: „Koho naplnil Duch Svätý, hovorí rozličnými jazykmi. Rozličné jazyky, to sú rôzne svedectvá o Kristovi, ako pokora, chudoba, trpezlivosť a poslušnosť. Hovoríme nimi vtedy, keď ich ukazujeme na sebe. Reč je živá vtedy, keď hovoria skutky. Nech prestanú, prosím, slová a nech hovoria skutky. Máme veľa slov, ale skutky nijaké. Preto nás Pán preklína, lebo preklial aj figovník, na ktorom nenašiel ovocie, ale iba lístie.“

UTOROK ZASVÄTENÝ SV. ANTONOVI.

V prvý utorok po smrti sv. Antona boli jeho telesné pozostatky slávnostne prenesené z Arcelly do kostola Panny Márie v Padove. Už v tento deň začal byť jeho hrob miestom veľkých a mnohých zázrakov. Boli uzdravení chorí, ktorí sa dali priniesť k jeho hrobu a tam ho prosili o pomoc. Odvtedy sa rozšírila utorková pobožnosť k úcte sv. Antona po celom svete. Sv. Anton túto pobožnosť už tisícnásobne odmenil:

Pomodlíme sa: 3 krát Otče náš..., 3 krát Zdravas, Mária..., 3 krát Sláva Otcu...

K: Oroduj za nás svätý Anton.

V: Aby sme sa stali hodní prisľúbení Kristových.

Modlime sa: Svätý Anton Paduánsky, stal si sa veľkým pre všetky zázraky, ktoré si vykonal vo svojom živote. Ale zvlášť slávnym si preto, lebo sa ti zjavilo samotné dieťa Ježiš a vo svojej plnej kráse spočívalo v tvojom náručí. Sv. Anton, prosím ťa, vypros mi kvôli malému dieťaťu Ježišovu milosť, o ktorú ťa z celého srdca prosím. Ty si mal predsa vždy súcit so všetkými hriešnikmi a tvoje oči nikdy nehľadeli na nehodnosť tých, ktorí k tebe prichádzali vo svojej núdzi. Ty hľadáš vo všetkom iba Božiu slávu. Nech je aj dnes v tebe zjavená Božia sláva tým, že vypočuješ moju prosbu. Budem ti za to vďačný, sv. Anton, a budem rád prispievať na almužnu pre chudobných, na chlieb sv. Antona, aby som raz mohol získať nebeskú blaženosť v jednote so všetkými chudobnými v duchu. To nech mi udelí nebeský Otec skrze Krista, nášho Pána. Amen. (S cirkevným schválením Arcibiskupského úradu v Trnave, 10. 4. 1997, č. 1188/97)

SVÄTÝ PEREGRÍN (PELLEGRINO) LAZIOSI.

Rehoľník, patrón rodičiek a šestonedieliek, proti rakovine, chronickým chorobám, reumatizmu, dne, moru a pri bolestiach nôh.

Peregrín sa narodil okolo roku 1265 vo Forli. Mladý Peregrín sa začal venovať službe najchudobnejším. Často prosil Pána a jeho Matku, Pannu Máriu, aby mu ukázali cestu. V meste Siena bol prijatý do rádu Servitov. Obliekol si rúcho Služobníkov Panny Márie a s celým srdcom sa pustil do služby Bohu a ľuďom. Neskôr sa vrátil do svojho rodného mesta Forli, kde sa stal duchovným správcom. Jeho pranie, kde je to možné, rozdávať sa druhým, vykonával s neúnavnou láskou k blížnemu. Zmierňoval núdzu chudobných a chorých. Peregrín sa vyznačoval stálou modlitbou a pohotovosťou ku pokániu.

Vo veku šesťdesiat rokov mu narástol náhle **rýchlo postupujúci rakovinový nádor**. Boli napadnuté aj kosti. Pokorný služobník znášal veľké utrpenie. Privolaný **lekár, Pavol Salacio, požadoval okamžitú amputáciu napadnutej nohy. V noci pred operáciou sa Peregrín doplazil do miestnosti, v ktorej bol obraz s ukrižovaným Kristom.** (Tento obraz sa nachádza v kláštore vo Forli ešte dodnes). Plný utrpenia sa obrátil k Ukrižovanému, aby ho mohol nasledovať. Vyčerpaný pred obrazom zaspal. **Vtedy zostúpil Ježiš z kríža a vyliečil mu nohu. Ráno, keď prišiel lekár, aby Peregrínovi amputoval nohu, udivený žasol. Na nohe nenašiel žiaden znak po tumore, ani len stopu po rane.** Správa o zázračnom vyliečení sa rozšírila po meste ako blesk a zväčšila dôveru obyvateľov ku Peregrínovi. Mnohí si ho začali uctievať, ale on zostal verný svojmu prísnemu životu.

Nepoškvrnený svojou slávou, žil pokorný brat ešte dvadsať rokov. Prvého mája 1345, zničený dlhou horúčkou, odovzdal svoju dušu Pánovi. Obyvatelia mesta a celej oblasti boli veľmi dotknutí Peregrínovou smrťou. Vo veľkom počte prišli na jeho pohreb a neskôr navštevovali jeho hrob. **Odvtedy sa obracajú na Peregrína nemocní na rakovinu a bolesti nôh, aby orodoval za nich.** Veľká úcta k Peregrínovi viedla v roku 1726 k svätorečeniu pápežom Benediktom XIII. Hrob svätého Peregrína sa nachádza v bazilike svätého Peregrína vo Forli.

Pán a jeho Matka potvrdili svojho služobníka aj po smrti. Na orodovania svätého Peregrína sa udiali mnohé vyliečenia.

Vo svete je rozšírená úcta ku svätému Peregrínovi aj prostredníctvom medaily svätého Peregrína a tiež oleja sv. Peregrína. Medailu možno zakúpiť aj na

Slovensku. Posvätený olej v ampulkách prinášajú pútnici, ktorí putovali k hrobu svätca vo Forli. (púte k sv. Peregrínovi: *Gospatravel*, +421 51 77 89 898, 0902 373 505, 0907 563 317, v.chromek@gmail.com)

MODLITBA.

Milostivý Bože, Ty si nám vo svätom Peregrínovi daroval svetlý príklad pokánia a trpezlivosti. Pomáhaj nám na jeho orodovanie, utrpenie tohto sveta trpezlivo znášať a našimi skutkami prinášať Nebesiam radosť. O to Ťa prosíme skrze Ježiša Krista, nášho Pána.

MODLITBA PRE PRÍBUZNÝCH A PRIATEĽOV NEMOCNÝCH.

Svätý Peregrín, teba nazývajú „Mocný“, „Divotvorca“, pretože si sa pričínal u Boha o mnoho zázrakov pre tých, ktorý sa v núdzi na teba obrátili. Mnohé roky si na sebe znášal utrpenie chorého na rakovinu, ktorá nás tak ohrozuje. Ty si sa obrátil na Boha, keď už ľudské schopnosti nemohli nič urobiť a bol si vyznamenaný víziou - videl si Ježiša, ktorý sa sklonil z kríža, aby tvoje utrpenie vyliečil. Prosíme teraz Boha, aby vyliečil týchto nemocných, ktorých ti zverujeme (pomysli si mená).

S pomocou tvojho príhovoru, nechaj nás spolu s Pannou Máriou spievať Bohu ďakovnú pieseň, za jeho dobrotu a milosrdenstvo. Amen.

MODLITBA PRE TÝCH, KTORÍ TRPIA NA RAKOVINU.

Svätý Peregrín, ja potrebujem tvoju pomoc. Už necítim vo svojom živote istotu. Moje ťažké ochorenie vzbudzuje vo mne túžbu po znamení Lásky Božej. Pomôž mi, svätý Peregrín, napodobniť tvoju stálu vieru akú si mal, keď si bol konfrontovaný s hrôzou rakoviny. Pomôž mi, aby som aj ja Pánovi tak dôveroval, ako si mu ty dôveroval v momente utrpenia. Chcel by som byť vyliečený, predsa však najskôr prosím Pána o silu, znášať kríž nemoci. Túžim ohlasovať prítomnosť milosti Božej, v mojom živote, napriek všetkým pochybnostiam a strachu. Svätý Peregrín, buď môj duchovný pomocník a môj orodovník u Otca. Amen.

(Čítaj tiež „Novéna k svätému Peregrínovi,“ Zaex, 033/649 93 25, zaex@zaex.sk)

SV. IGNÁC Z LOYOLY.

Zakladateľ rehole, mystik, patrón detí, tehotných, pri ťažkých pôrodoch, vojakov, proti moru, horúčkam, nemociam dobytká, proti výčitkám svedomia.

Narodil sa v španielskom zámku Loyola, v šľachtickej rodine v roku 1491. V roku 1521 bránil ako hlavný hradný veliteľ pamplónsky zámok proti Francúzom. Nepriateľská delová guľa mu roztrieskala nohu. V dlhšej chorobe mu dali čítať knihu „Životy svätých“. Vidiac hrdinské skutky lásky svätých si povedal: „Keď títo s toľkým sebazaprením takéto skutky za seba a blížneho robiť mohli, i ja sa zrieknem vojenského stavu a chcem sa celkom Bohu

odovzdať a na spasení duší pracovať.“ A v tú noc **zjavil sa mu sv. Peter apoštol a uzdravil ho celkom.** Vtedy sa ten dom zatriasol a jedna stena sa rozpukla.

Sv. Ignác hovorí vo svojej autobiografii o tom, ako jednej noci keď zaspal, **videl celkom jasný obraz Panny Márie s Ježiškom.**

ZAKLADATEĽ REHOLE.

Ignác potom, zanechajúc svoje rodisko, išiel na pútnické miesto Monte Serrato. Pri oltári Panny Márie zavesil svoju vojenskú zbroj a z úcty k Panne Márii celú noc tam strážil. Odtiaľ sa vybral do vzdialeného mestečka Manrésy a tam robil v jednej jaskyni schovaný deväť mesiacov veľké pokánie. V neustálej modlitbe, v trvalom najprísnejšom pôste. Len kedy-tedy šiel si chleba vyžobrať, ktorý mu neraz odopreli, alebo dali iba s posmechom. Toto bola jeho duchovná škola, kde ho sám Boh a Panna Mária častými zjaveniami pripravovali na jeho veľké povolanie. Raz bol celých 8 dní vo vytržení, keď nič nejedol, nič nepil, ani nespál. **Boh mu vtedy ukázal tajomstvá Najsvätejšej Trojice.** Tu **mu Panna Mária vyjaviť duchovné cvičenia,** ktoré sú plné nebeskej múdrosti, ktorými toľkí kňazi a rehoľníci veľkú dokonalosť obsiahli a ktoré boli základom pre rozšírenie ľudových misií. Tu **dostal Ignác úlohu od Pána Boha, aby založil novú rehoľu, ktorá sa má volať Spoločnosťou Ježišovou (Jezuiti).** Jej úlohou bude pomáhať kňazom, ľudu a menovite mládeži. Potom išiel do Palestíny, aby tam navštívil miesta, ktoré Ježiš Kristus svojou krvou posvätil. Neskôr študoval v Paríži, kde dokončil i tie najvyššie školy s významením. Boh sa postaral, aby deväť podobne vysoko učených a od Boha povolaných ľudí našiel. Medzi nimi bol i František Xaverský, veľký misionár Indie. V Paríži, na vrchu Mont Martre sa večnými sľubmi chudoby, čistoty a poslušnosti

Bohu celkom zasvätili. Potom sa vybrali do Ríma. V kaplnke La Storta, pred bránami Ríma, mal Ignác mystický zážitok. **Vo zvláštnom videní ho Boh Otec odporúčal svojmu Synovi, ktorý niesol kríž a ten ho prijal do svojej služby.** V Ríme ich privítal sv. Otec, ako od Boha poslaných povereníkov.

Sv. Ignác zomrel v Ríme 31. júla 1556, kde je i pochovaný. V roku 1622 bol spolu so sv. Františkom Xaverským vyhlásený za svätého. (Jezuiti sú dnes najpočetnejšou mužskou rehoľnou kongregáciou katolíckej Cirkvi. Dnes majú vo viac ako 60 krajinách jezuiti viac než 800 škôl a univerzít. Okolo 18 000 jezuitov pôsobí v 112 krajinách.)

VODA SV.IGNÁCA.

Pri upotrebení tejto posvätnej vody najviac osoží veľká dôvera orodovaní sv. Ignáca. Dobre urobíme, keď sa hneď začneme modliť deviatnik (deväť dní), sv. Ignácovi na česť. Stačí aj krátka modlitba, s úprimným srdcom na úctu tohto svätého, každý deň vykonaná. Keď môžeme, vyspovedajme sa a prijímajme. Potom môžeme viackrát za deň z tejto vody sa napiť, alebo pri vonkajších bolestiach boľavé miesto tou vodou pomáčať. Urobme to tak, aby lekár proti tomu nič nenamietal. Vodu sv. Ignáca si obstaráme z najbližšieho jezuitského kláštora. Adresu vám povie váš duchovný. (V Bratislave je možno dostať Vodu sv. Ignáca od rehoľnej Spoločnosti Ježišovej (Jezuitov) v kostole na Františkánskom námestí).

Kto si raz tejto vody nadobudol, ten si ju môže ľahko dlho čerstvú udržiavať, lebo keď asi tretinu z posvätenej vody upotrebil, smie hneď čerstvej neposvätenej vody doliať. Táto menšia časť neposvätenej vody sa väčšou čiastkou posväťí. Voda sv. Ignáca sa len ako liek alebo pri mimoriadnych príležitostiach užíva, tou vodou sa nič neposviaca! Každý veriaci nech má aj obyčajnú svätenu vodu v dome vo sväteničke, prežehnávať sa ňou, keď vchodí alebo vychodí, alebo veci a osoby ňou pokropiť.

SPASITEĽNÉ ÚČINKY ZBOŽNÉHO UPOTREBENIA SVÄTOIGNÁCKEJ VODY.

V roku 1599 panoval v meste Burgos v Španielsku mor. Nijaký prírodný liek nezdal sa dostatočným odpomôcť. Ľudia sa obrátili s dôverou na sv. Ignáca. Veľké množstvo morom zachvátených ľudí vyliečilo sa upotrebením svätoignáckej vody. Kňazi, ktorí zaopatrovali umierajúcich sviatosťami to dosvedčujú hodnovernými svedectvami.

Počas cholery v Brugge v r. 1839 prichodilo celé sudy vodou naplnené svätím. Za týždeň i do 50. Často bolo vidieť i do 300 ľudí stáť okolo sudov, čo si žiadali tej vody. Ba ešte i neveriaci ju upotrebovali. Veriaci usilovne počúvali kázne, prijímali sväté sviatosti a stávali sa mimoriadne obrátenia.

Za cholery v Antverpách v r. 1849 ľudia zástupom sa valili do kolégia jezuitského pre vodu sv. Ignáca. V niektorých hodinách bolo ich toľko, že ju štyria nestačili rozdávať. Veľa chorých len jej pripisovalo obsiahnuté zdravie.

V r. 1859 v Belgicku v Gente zúrila mor. Všetky vyššie a nižšie triedy spoločenstva dychtili po tak mocnom prostriedku. Veľa rodín malo ju vždy naporúdzi. Voda neuzdravovala len od telesných neuduhov, ale aj duševne pomáhala. Veľa kresťanov pristupovalo ku sviatostiam a robilo si deväťdňové pobožnosti. V Gente za epidémie cholery vyše 10 tisíc fliaš svätoignáckej vody posvätili a vyše 50 000 ľudí ju upotreбили, ešte i protestanti. Zväčša milosti uzdravenia obsiahli ľudia jedným, či niekoľkými deviatnikmi na česť sv. Ignáca. Pritom sa chorý pár kvapiek jeho vody napil alebo ho ňou pokropili.

MODLITBY NA ÚCTU SV.IGNÁCA Z LOYOLY.

Nasledujúcich modlitieb môžeme použiť, keď orodovaním sv. Ignáca nejakú milosť obsiahnuť chceme a či keď vodu sv. Ignáca užívame, alebo jemu na česť robíme si deviatnik, alebo pobožnosť 10 nediel (10 za sebou nasledujúcich nediel pred sviatkom sv. Ignáca 31.júla), alebo inokedy nábožné rozjímania a modlitby, alebo aj iné skutky kresťanskej horlivosti vykonávať. Kto si chce dobrý stav vyvolať alebo duševné bóle ho trápia, najlepším výsledkom môže prosieť o orodovanie sv. Ignáca. Iste nájde v ňom múdreho radcu, láskavého otca a vodcu.

DEVIATNIK KU SV. IGNÁCOVI. (modlíme sa deväť dní).

Denné obetovanie v deviatniku : Slávny sv. Ignác, prosím Ťa, obetuj za mňa Božskej velebnosti túto moju pobožnosť, ktorú najsvätejšej Trojici, menu Ježišovmu, Nepoškvrnenej Panne Márii, Tebe a všetkým svätým na česť vykonávam. Svojimi zásluhami získaj mi odpustenie hriechov a milosť, aby vždy v živote i v smrti stávala sa so mnou poklony hodná vôľa Božia.

K Najsvätejšej Trojici: Velebená buď všetka tvoriaca a spravujúca Najsvätejšia Trojica, teraz i vždycky a pre všetky časy. Amen. Zvelebujeme Otca, Syna i Ducha sv. Chválimo a zvelebujeme ho naveky. Modlitba : Všemohúci, večný Bože, ktorý si poprial svojim služobníkom, aby vo vyznávaní pravej viery velebnosť večnej Trojice poznali a v moci Tvojej velebnosti jednotu vzývali, prosíme Ťa, aby sme silou tejto viery od všetkých protivienstiev stále chránení boli. Skrze Krista, Pána nášho. Amen.

K najsvätejšiemu Menu Ježišovmu: V mene Ježišovom nech kľaká každé koleno v nebi, na zemi a pod zemou. Nech je meno Pánovo zvelebené. Odteraz až naveky. Modlitba : Bože, ktorý si tvoril najláskavejšie meno Ježiša Krista, Syna Tvojho, Pána nášho, popraj milosrdenstva, aby všetci, ktorí toto sväté meno nábožne ctia na zemi, skúsili sladkosť svätého potešenia v tomto živote a v budúcom obsiahli radosť neskonaleho blahoslavenstva. Skrze Krista, Pána nášho. Amen.

Obetovacia modlitba: Prijmi, ó Pane, všetku moju slobodu! Prijmi všetku pamäť, rozum a moju vôľu! Všetko, čo mám, alebo čím vládnam! Ty si mi dal všetko toto, Pane, vraciam a oddávam Tebe. Podľa svojej vôle všetko riad! Daj mi len lásku k Tebe a milosť a dosť budem bohatým, a už vôbec nežiadam viac ničoho. Amen

K Nepoškrvenému Počatiu Panny Márie : Tvoje Nepoškrvené počatie, ó panenská Rodička Božia, prinieslo radosť celému svetu, lebo z Teba vyšlo slnko pravdy, Kristus, Boh náš. Vo svojom počatí ó Panna Mária, bola si nepoškrvená. Pros za nás Otca, ktorému Syna si z Ducha svätého počala a porodila. Modlitba: Bože, prosíme Ťa, aby si orodovaním P. Márie a sv. Ignáca i nás obmyl od hriechov našich, že by sme sa účastnými stali žiadanej milosti Božej. Skrze čistého Krista, Pána nášho. Amen.

K sv. Ignácovi: Oroduj za nás, sv. Ignác, aby sme sa hodnými stali zaslúbení Kristových. Modlitba : Ó Bože ! Dopraj nám, prosíme, aby sme s pomocou sv. Ignáca a podľa jeho príkladu, bojovali na zemi a tak s ním v nebi korunovanými byť, si zaslúžili. Skrze Pána, nášho Ježiša Krista. Amen.

Modlitba o čnosť: Ó preslávnny otec, sv. Ignác! Vypros mi od Boha milosti, aby som sa dobre poznal, hriechy svoje opravdivo oľutoval, Bohu z celého srdca slúžil a od všetkých pozemských vecí sa odtrhol.

Modlitba pri upotrebení vody sv. Ignáca: Všemohúci Pane, Otče a večný Bože, ktorý dávaš milosť požehnaní svojho chorým a slabým a svoje stvorenie tolkou otcovskou láskavosťou ochraňuješ, na vzývanie mena svojho pomôž nám milostivo a na orodovanie svojho svätého vyznávača Ignáca, zbav služobníkov svojich od choroby, uštedri im zdravia, pozdvihni ich svojou pravicom, po-

silňuj svojou silou, ochráň ich svojou mocou. Ty, Pane, požehnal si vodu, ktorú upotrebiť chcem, aby bola spasiteľným liekom pre ľudské pokolenie. Daj na orodovanie sv. Ignáca, ktorého medaila/ alebo relikvie/ do tejto vody namočená bola, aby všetci, ktorí z nej požívajú zdravie tela a ochranu duše obsiahli. Skrze Pána nášho, Ježiša Krista. Amen. Otče náš...Zdravas Mária...Sláva...

Modlitba za dobrú smrť: Môj veľký a milovaný ochranca sv. Ignác ! Kolkým si sa už viditeľne zjavil a ich v tej strašnej chvíli, v hodine smrti posilňoval a potešoval. Dovoľ, aby som si ťa dnes, za svojho ochrancu v hodine smrti vyvolil. Buď pri mne dotiaľ, kým ma nevidíš v bezpečnosti. Popraj mi, aby som sa v ostatných, z milosti Božej mi dopriatych dňoch svojho života, čistotou srdca a neúnavnou usilovnosťou v dobrých skutkoch, na tú vážnu chvíľu pripravil.

Vrúcna prosba o zvláštnu milosť: Sv. Ignác vezmi moju dušu pod svoju ochranu v živote i po smrti. Ochraňuj ma vo všetkých pokušeniach. Prosím ťa tiež o tú zvláštnu milosť, ktorú pre tvoje zásluhy a mojím orodovaním úfam obsiahnuť. /...tu prednes žiadosti svoje sv. Ignácovi/. Ty zas najlepší Ježišu, ukáž sa mi milostivým Spasiteľom a uštedri mi túto zvláštnu milosť /... /, o ktorú ťa prosím.

Modlitba požehnanej matky za seba a za svoje dieťa: Ó sv. otče Ignác ! Ja, tvoja pokorná služobnica ťa prosím, ujmí sa ma mojím mocným príhovorom u Boha, aby mňa a moje dieťa od všetkého zlého zachránil, pri živote a zdraví udržal. Na znak povďačnosti za dobrodenie tvoje chcem potom, len čo môcť budem, ku sv. sviatostiam pristúpiť.

Srdečné pozdravenie sv. Ignáca : Vitaj, veľký praotec, sv. Ignác, nasledovník Ježiša Krista, chrám Ducha Svätého, od Najsvätejšej Trojice zvlášť milovaný služobník. Vymôž mi od najsvätejšej Trojice odpustenie hriechov. Buď milostivý mojím pokrvným, priateľom a dobrodincom. Sprevádzaj ma v živote a neopušť ma pri smrti. Amen.

(Voda sv. Ignáca z Loyoly, Poučná a modlitebná knižka, Redakcia Posla b. s.)

SVÄTÝ JUAN DIEGO.

Indián z Mexika, ktorému sa viackrát zjavila Matka Božia. V Guadalupe (Mexiko) je vystavený obraz Panny Márie, ktorý nebol namaľovaný ľudskou rukou, ale vznikol zázračne v decembri 1531.

Španielski dobyvatelia, pod vedením kapitána Cortésa, prišli do Mexika v r. 1519. Územie Mexika malo vtedy asi 10 miliónov obyvateľov - Aztékov. Vládol im posledný cisár Cuauhtemoc, známy pod menom Montezuma. Jeho sídlo bolo v tristotisícovej metropole Tenochtitlan, vo výške 2240 m n. m. (dnešné mesto Ciudad de México, dnes má asi 27 miliónov obyvateľov). Aztékovia už vtedy mali lekárov, matematikov, astronómov, architektov, filozofov, umelcov. Písmo mali obrázkové - podobné egyptským hieroglyfom. Koleso nepoznali. Nikdy nevideli kone. Mestá boli stavané okolo pyramídovo formovaných chrámov z kameňa. V chrámoch sa konali náboženské ceremónie rôznych povier. Zbožňovali modly rozličných božstiev. Božstvám vo veľkej miere obetovali ľudské obete! Obeťami boli väčšinou otroci a vojnoví zajatci. Spôsob obetovania bol strašný. Dlhovlasí kňazi v čiernom oblečení, za spevu, zaživa vytrhávali obetiam srdce. Iných zaživa stiahli z kože, ďalších jedli. Obetovanie ľudí sa konalo v každom meste. Bohovi Quetzalcoatlovi - operenému hadovi, obetovali každý rok mnoho tisíc ľudských obetí. Pri zasvätení chrámu božstva Juitzilopochtli (božstvo vojny a slnka) v r. 1487, v meste Tlatilolco, padlo za obeť na jeho oltároch asi 20 tisíc ľudí. Vrcholom rituálneho barbarstva Aztékov bol kanibalizmus. Jedli telá obetí, čo pokladali za božský rituál a najvyššie pravé kráľovské vyznamenanie.

NEPOŠKVRNENÁ PANNA SA ZJAVUJE.

Po dobytí Mexika Španielmi do krajiny prišli prví misionári pod vedením biskupa Zumárragu. Misionári tu postavili nové kostoly, nemocnice, školy.

Medzi prvými Aztékmi, ktorí sa dali pokrstiť, bol aj **Juan Diego**, pôvodným menom Cuauhtlatohuac (hovoriaci orol). Bol veľmi horlivým kresťanom. Päťdesiatšedemročný Juan bol ženatý, ale jeho žena zomrela a nezanechala mu žiadnych potomkov. Dňa 9. decembra 1531, keď sa slávil sviatok Nepoškvrneného počatia Najsvätejšej Panny Márie, Juan vyšiel z domu ešte pred úsvitom, aby stačil prísť na svätú omšu vo vzdialenom kostole. Bola ešte tma a mimoriadne

chladno. Podľa indiánskeho zvyku bežal cez kamenisté a mierne zarastené pahorky. V istej chvíli začul krásny spev vtáčích zborov, pousádzaných v kroví, čo rástlo na pahorku Tepeyac. Spev odrazu stíchol a **prekvapený Juan uvidel krásnu ženu. Jej odev svietil ako slnko a líce, ktoré z Nej vychádzali, presvecovali skaly a okolie. Volala na neho menom: „Juan Diego! Juanito (Janíčko)!”** Bola neobyčajne krásna a vyzerala, akoby mala 16 rokov. Spýtala sa nezvyčajne jemne a láskavo: **„Kam ideš, Juan, najmenší a najmilší z mojich detí?”** Juan odpovedal: „Ponáhľam sa, aby som prišiel včas na svätú omšu a počul kázeň.“ Mladá dáma mu s úsmevom povedala: „Mám ťa rada, môj drahý syn. **Ja som Nepoškvrnená Panna Mária, Matka pravého Boha, cez ktorého všetko žije, Pána všetkých vecí, Pána neba a zeme. Je mojím želaním, aby Mi tu postavili Boží dom, kde celú svoju lásku, svoj súcit a milosť, svoju pomoc a ochranu chcem preukázať a venovať ľuďom. Ja som vaša milostiplná Matka, Matka všetkých ľudí, všetkých tých, ktorí Ma ľúbia, ktorí ku Mne volajú, ktorí majú ku Mne dôveru. Tu chcem vypočuť váš plač a vaše starosti, zmieriť a liečiť vaše utrpenie, vašu núdzu a vaše nešťastie. Tu vám budem utierať slzy. Bež teraz k biskupovi a povedz mu, čo si videl a počul!”**

Po týchto slovách Juan padol k Máriiným nohám a povedal: „Šľachetná Pani, idem splniť tvoje želanie.“

Diego navštívil biskupa Juana de Zumáragu. Biskupovi povedal o tom, ako sa mu zjavila Panna Mária. Odovzdal mu odkaz, že Panna Mária si želá, aby na pahorku Tepeyac postavili kaplnku. Biskup si žiadal nejaký dôkaz. Juan odišiel smutný a na druhý deň sa takto vyžaloval Panne Márii: „Presvätá Panna Mária, otec biskup mi nechce veriť a žiada si nejaký dôkaz na potvrdenie zjavenia.“

NIČ ŤA NEMÁ VYSTRAŠIŤ...ČI NIE SOM TU, TVOJA MATKA?

Juan šiel navštíviť svojho milovaného strýčka Bernarda. Veľmi sa zarmútil, keď ho uvidel na posteli, zasiahnutého ťažkou chorobou. Nemohol ho nechať samotného, a tak s ním ostal po celú noc a celý nasledujúci deň. Toto bola príčina, prečo nemohol prísť na dohovorené stretnutie s Matkou Božou. Juan Bernardo sa cítil čoraz horšie a poprosil synovca, aby mu priviedol kňaza, lebo sa chcel ešte pred smrťou vyspovedať a prijať sväté prijímanie. Juan Diego sa skoro ráno 12. decembra rozbehol do farského kostola po kňaza. Cesta viedla cez pahorok Tepeyac. Vo svojej naivite sa nazdával, že Máriu nestretne, keď pobeží východnou stranou pahorka. Keď tam prebehol, zrazu sa na jeho veľký údiv zjavila pred ním postava Matky Božej a dala mu otázku: „Čo sa stalo, moje drahé dieťa?“

Diego Panne Márii vysvetlil, že sa ponáhľal do mesta po kňaza, pretože jeho strýčko je veľmi chorý.

Panna Mária mu odpovedala: „**Nič ťa nemá vystrašiť, nič ťa nemá zarmútiť, nič nemá tvoju tvár, tvoje srdce zatemniť. Neboj sa tejto nemoci, ani nijakej inej nemoci, alebo nejakého trápenia, nejakej bolesti. Či nie som tu, tvoja Matka? Nie si tu ty v mojom tieni, pod mojou ochranou? Nie som prameňom tvojej radosti? Nie si v záhyboch môjho pláštia, v mojich rukách? Potrebuješ ešte viac, ako to? Nenechaj sa kvôli chorobe tvojho strýčka znepokojiť, lebo on na túto chorobu nezomrie. Práve teraz, v tomto okamihu, je vyliečený.**“ Po príchode domov, Juan Diego zistil, že strýko je skutočne zdravý.

ZÁHADNÝ OBRAZ PANNY MÁRIE.

Panna Mária v podobe krásnej žiarivej devy mu povedala: „**Zajtra choď na vršok Tepeyac a nazbieraj z kvetov, ktoré tam nájdeš. Zanes ich biskupovi, aby ti uveril.**“

Na druhý deň zavčas rána Juan zašiel na vršok a našiel medzi skalami, kde takmer nič nerástlo, krásne kvety, ktoré nepoznal, pretože v Mexiku nerástli. Boli to krásne červené kastílske ruže. Juanov údiv bol veľký, lebo bol december a teplota v tú noc klesla pod bod mrazu. Juan natrhal veľkú kyticu ruží a uložil ich do svojej veľkej zástery (domorodci ju nosia vpredu a nazývajú ju tilma). S radosťou sa ponáhlal do biskupského sídla. Keď sa objavil pred biskupom a jeho domácimi (bol tam aj druhý biskup - Don Sebastian Ramirez Fuenleal, nový guvernér pre Mexiko a tlmočník Juan Gonzáles), rozpusť zásteru a všetkým ukázal krásne červené ruže. Všetci prítomní zhíkli od prekvapenia. Ale údiv a prekvapenie sa zmnohonásobili, keď **prítomný biskup so svojimi domácimi zazrel na tilme obraz mladej peknej devy. Deva mala oblečené šaty červenej farby, na nich mala modro zelenkastý plášť posiaty hviezdami. Bol to úžasný obraz Panny Márie.**

Všetci hneď Juanovi uverili a padali na kolena pred obrazom. Všetky tieto okolnosti biskupa presvedčili a na určenom mieste dal postaviť kaplnku ku cti Matky Božej. Po nejakom čase kaplnku prestavali na väčší chrám. Správa o vzniku obrazu bola napísaná v indiánskej reči /nahualt/ latinským písmom a neskôr, v r. 1649, ju uverejnili v origináli i v španielskom preklade vďaka bakalárovi Luisovi de La Vega. Udalosť bola taká významná, že o nej písal vo svojej Kronike dobytia Nového Mexika aj historik Bernard Díaz de Castillo. Dr. Bartolache objavil

v análoch z Tlaxcaly text: „Rok 1531: Juanovi Diegovi sa zjavila milovaná Panna Guadalupská v Mexiku na Tepeyacu. Rok 1548: Zomrel Juan Diego, ktorému sa zjavila milovaná Pani Guadalupská v Mexiku.“

O zjavení píše tiež medzi rokmi 1548 - 1554 Don Valeriano v reči nahualt. Dielo sa volá „Nican Mopohua“. Don Valeriano bol synovec cisára Montezunu. Ukončil štúdium v latinčine a gréčtine. Stal sa profesorom filozofie a dekanom školy. Pôsobil ako sudca a guvernér mesta Mexika. Bol blízkym priateľom Juana Diega.

Tisíce Aztékov prichádzali k obrazu, aby videli „Matku Božiu bieleho muža“. Tisíce si kľakli pred nebeským obrazom.

Veľa Mexičanov a Španielov sa prihlásilo dobrovoľne a zadarmo do práce. Za dva týždne na Tepeyacu postavili malú kaplnku, kam v slávnostnej procesii preniesli obraz. O kaplnku sa staral Juan Diego. Stále viac pútnikov prichádzalo ku kaplnke. Po celom Mexiku boli namaľované tisíce kópií obrazu. Na obrazy napísali v reči nahualt históriu vzniku zázračného obrazu.

MILIÓNY POKRSTENÝCH.

Aztékovia sa nechávali hromadne pokrstiť. **Za sedem rokov sa dalo pokrstiť osem miliónov domorodcov.** (Pri reformácii 5 miliónov veriacich v Európe opustilo Katolícku Cirkev, avšak v tom istom čase, po zjaveniach v Guadalupe, sa 9 miliónov Aztékov pripojilo ku spoločenstvu Katolíckej Cirkvi.) Prekážkou krstu doposiaľ bolo mnohoženstvo, ale Indiáni si teraz ochotne vybrali jedinú manželku ako legitímnu. Mnohí kňazi museli v priebehu jedného dňa udeliť sviatosť krstu až šesťtisíc krát. Páter Toribio o tomto období píše: „V kláštore pri Quecholaku som ešte s jedným kňazom pokrstil za 5 dní 14 200 ľudí.“

Pod rukami misionárov vyrastali katolícke kostoly, kláštory, nemocnice, sirotince a školy.

V r. 1552 pápež a španielsky kráľ založili Mexickú univerzitu (teraz najväčšia na svete).

Na mieste, kde Panna Mária povedala Juanovi, aby nazbieral ruže (Tepeyac), **vytryskol prameň vody.** Voda z tohto prameňa je ešte aj dnes čistá a dostačujúca. Chorí boli vyliečení potom, keď sa z neho napili, alebo sa v ňom vykúpali (ako píše v r. 1582 Angličan Miles Phillips).

Biskup Zumarraga určil, aby Juan Diego spravoval novú kaplnku so zázračným obrazom Matky Božej. Do novej svätyne prichádzali každý deň zástupy pútnikov. Matka Božia, ako slúbila, potešovala utrápených, prinavracala radosť zo života a duševné i telesné zdravie. Juan ustavične rozprával prichádzajúcim indiánom o zjavení v ich rodnom jazyku. Vysvetľoval im pravdy

kresťanskej viery a tak pripravoval indiánov na prijatie krstu. Potom ich posielal za misionármi. Juan Diego zomrel 30. mája 1548, pochovali ho na pahorku Tepeyac.

SVÄTÝ OTEC V GUADALUPE.

Dňa 27. januára 1979 Ján Pavol II. navštívil svätúňu, kde si uctil obraz. Napriek tomu, že 96 percent Mexičanov bolo rímskokatolíckeho vyznania, mexická ústava zakazovala kňazom voliť a chodiť na ulici v sutane. Pápež preto musel pri svojej návšteve Mexika zaplatiť pokutu.

Svätý Otec hovorí: „V Guadalupe sa uctieva obraz Panny Márie, nenamaľovaný ľudskou rukou. Pútnici si pred týmto naozaj zázračným obrazom pripomínajú slová, ktoré Mária povedala Juanovi Diegovi: **„Ja, tvoja Matka, som tu. Ty si pod mojou ochranou. Ja som tvoja záchrana. Ty si v mojom srdci.“** A Svätý Otec pripomína, **„tieto slová Panna Mária aj dnes opakuje každému z nás.“**

Juan José Barragán Silva päť rokov intenzívne fajčil marihuanu. Tretieho mája 1990 v zúfalstve vzal nôž, pred svojou matkou sa dorezal a išiel na balkón, aby skočil dolu. Matka sa ho snažila zadržať za nohy, ale on sa jej vyšmykol a zrútil sa dolu hlavou. Okamžite ho previezli do nemocnice v Durangu, no nedávali mu žiadnu nádej. Juan mal hmotnosť 70 kg, zrútil sa z výšky 10 metrov a prudko narazil na zem v 70 stupňovom uhle, takže sila nárazu sa odhadovala na 2000 kg. Keďže zranenia boli smrteľné, 6. mája ukončili mimoriadnu zdravotnú starostlivosť a mysleli si, že smrť sa blíži. Matka v momente pádu zverila svojho syna Bohu a Božej Matke z Guadalupe. Vzývala aj blahoslaveného Juana Diega slovami: „Daj mi znamenie, zachráň môjho syna! A ty, moja Matka, vypočuj Juana Diega.“

6. mája – v deň blahorečenia Juana Diega, bol Juan José zrazu, po ukončení mimoriadnej zdravotnej starostlivosti, nevysvetliteľným spôsobom uzdravený. Vstal a začal jesť. Do desiatich dní sa úplne uzdravil. Nemal žiadne vedľajšie následky, nemal ani bolesti hlavy. Pri röntgenovaní lekári videli jasný dôkaz zlomeniny, ktorá ohrozovala život, ale na svoje prekvapenie si všimli, že kosť sa dala do poriadku a všetky cievy a žily boli na svojom mieste. Podľa odborníkov mala nastať smrť okamžite po náraze na zem. Ale aj ten, kto by takýto pád prežil, musel by ostať ochrnutý. Prof. J.H. Hernandez Illeskas, jeden z najznámejších medzinárodných špecialistov v oblasti neurológie označil vyzdravenie za nezvyčajné, prekvapujúce a nepochopiteľné. **Ján Pavol II. 20. decembra 2001 uznal tento zázrak, ktorý sa pripisuje príhovoru Juana Diega.**

Počas svojej piatej apoštolskej cesty do Mexika, 31. júla 2002, Svätý Otec slávnostne pripísal do zoznamu svätých domorodého Indiána Juana Diega Cuauhtloatzina.

NEVYSVETLITELNÝ VZNIK OBRAZU.

Prvých sto rokov bol obraz „Našej milej Panej z Guadalupe“ vystavený bez ochrany proti škodlivým vplyvom počasia a tiež dotykom perí, ružencov, pamätných predmetov.

Podivuhodné bolo, že sa **obraz nerozpadol, napriek tomu, že tilma mala životnosť nanajvýš 20 rokov.**

Tilma bola z hrubého produktu kaktusu agávy, ktorý sa získava z vlákien rastliny Maguey. Diegova tilma je skoro priehľadná, nahrubo spracovaná (ako vrečovina).

Prof. Callahan považuje za nemožné, aby si nejaký maliar vybral podklad pre maľbu tilmu z takého hrubého, na maľovanie nevhodného materiálu.

Celé storočie obraz visel v kaplnke - veľkej ako obývacia izba - bez skla, vo vlhkom prostredí, priamo v dyme sviečok, ktoré pod ním horeli. Za celú dobu to boli miliardy sviečok. Dym zo sviečok by musel obraz zafarbiť na čierne (ako sa v Lurdskej jaskyni farbí skala). Obraz bol vystavený miliónom dotykov zbožných rúk a bozkov. Množstvo predmetov, o. i. aj mečov, sa dotklo obrazu. (Skala v jaskyni v Lurdoch je od takýchto dotykov obrúsená.)

Napriek všetkému si obraz zachoval svoje farby. V r. 1753 Miguel Cabrera informuje, ako pri jednej príležitosti v priebehu dvoch hodín videl, že ľudia sa rôznymi predmetmi dotkli obrazu päťstokrát.

Zvláštna komisia zložená z mexických maliarov pod predsedníctvom Miguela Cabrera vyhlasuje: „Tento svätý obraz je zhotovený tak jedinečne a tak zázračne, že sme si istí, že každý, kto je len trochu vzdelaný v našom umení, pri pohľade naň hneď musí uznať, že je to nadprirodzený portrét.“

Cabrera: „Nevysvetliteľný spôsob, ktorým sa obrazová strana vyhladila, je ďalším dielom nadprirodzenosti obrazu.“

Neveriaci architekt Ramirez Vasquez sa po skúmaní obrazu stal katolíkom.

Komisia zostavená z maliarov potvrdila, že je ľudsky nemožné niečo také vynikajúce namaľovať na tak hrubý materiál.

14. novembra 1921 Luciano Caprio pokľakol pred obrazom. **Položil na oltár bombu**, ukrytú v kvetinách. Výbuch zničil iný obraz a čiastočne aj oltár, ohol bronzový kríž, rozbil všetky okná, ale **posvätný obraz ostal celkom neporušený.**

V roku 1971 technici čistili strieborný rám, do ktorého je obraz vložený. Nešťastne sa im **prevrhla fľaša s kyselinou dusičnou a pár kvapiek kvaplo i na obraz, no napriek tomu sa maľba nerozleptala.** Ostali iba stopy akoby od vody, ktoré po krátkom čase zmizli.

Obraz je vysoký 142 cm. Postava Panny Márie je vysoká 122 cm.

V poslednom čase **bol obraz podrobený dôkladnému vedeckému výskumu odborníkov**. Stačí uviesť napr. nositeľa Nobelovej ceny za chémiu Richarda Kuhna, ktorý skúmal vzorku maľby, alebo členov vedeckej skupiny laboratórií NASA Dr. Callahana a prof. Juda B. Smitha, ktorí skúmali obraz fotograficky i presvietením rôznymi lúčmi.

CALLAHAN

Výsledky možno podľa článku prof. Torcusta Luce de Tena, člena Kráľovskej španielskej akadémie vied, zhrnúť asi takto: „Podkladom je látka utkaná z vláknien agávy, ktorá vôbec nie je preparovaná. (Je známe, že maliari svoje plátna potažovali najskôr glejovou vrstvou.) **Udržanie látky a farieb na nej po takej dlhjej dobe v dobrom stave je nevysvetliteľné!**

Na látke neboli po presvietení zistené žiadne predbežné kresby, ako to robievajú aj slávni maliari. Obraz bol zhotovený priamo a bez opráv. **Nedajú sa zistiť žiadne ťahy štetcom! Použitá technika kladenia farieb je v dejinách maliarstva neznáma a nedá sa napodobniť. Ani pôvod farieb sa nedá zistiť.**

KUHN

Richard Kuhn, ktorému povolili vybrať z obrazu dve vlákna na výskum: „Na obraze niet farbív rastlinného, živočíšneho, či nerastného pôvodu. Celý známy vedecký svet takýto systém farbenia nepozná. Farby na obraze sú stále živé.“

Látka je zozadu priehľadná, preto obraz možno vidieť aj z druhej strany látky, čím je vidieť na druhej strane látky zrkadlový obraz. Pri pozorovaní spredu, zo vzdialenosti 10 cm možno pozorovať iba surovo utkanú látku bez farieb. Farby vtedy celkom zmiznú. Pri osvetlení látky laserovým lúčom z boku sa zistilo, že zafarbenie sa nenachádza ani na vrchnej, ani na spodnej strane látky, ale zafarbenie sa voľne vznáša nad látkou, vo vzdialenosti tri desatiny milimetra.

Američan Coley Taylor: „Keď sa obraz pozoruje zblízka, ťažko sa dajú hviezdy na plášti pozorovať, avšak pri pohľade zďaleka – 46 hviezd žiari. Pri pozorovaní zblízka má odev zelenomodrú farbu, pri pozorovaní z diaľky je tmavomodrý. Ružová farba šiat pozorovaná zblízka je bledá, zďaleka sýtoružová. **Keď sa na obraz pozeráme zblízka, má normálnu veľkosť. Keď sa od obrazu vzdalujeme, obraz sa opticky zväčšuje**“ (Čo je fyzikálne nevysvetliteľné, nakoľko by proces mal prebiehať opačne).

Výskum robil Ing. Tonsmann. Pri digitalizácii obrazu fotografiu oka rozdelil na plôšky jedného milimetra štvorcového a tie potom skúmal pri 2500-násobnom zväčšení. V zreničke Panny Márie vidieť sediaceho Indiána s dlhými vlasmi. Vedľa neho sedí starší plešatý človek, s bielou bradou, s baskickými črtami, z oka mu padá slza. V tejto postave mnohí identifikovali španielskeho

TONSMANN

biskupa. Vedľa neho vidieť mladšieho muža, o ktorom možno predpokladať, že je to Juan Gonzales, biskupov tlmočník a sekretár. Uprostred vidno človeka v mužnom veku s bradou a fúzmi. Je obrátený smerom k sediacemu biskupovi.

Je to Indián Juan Diego vo chvíli, keď otvára svoju tilmu, v ktorej doniesol biskupovi červené ruže. Vidieť tu i černošku s kučeravým vlasmi, muža a ženu, deti.

Obrázok v oku je zostavený tak, že čím boli postavy bližšie k oku, tým sú väčšie, a čím boli ďalej, tým sú menšie. **V obraze oka možno pozorovať 14 osôb.**

Laboratórnym skúmaním očného pozadia Máriinho pravého oka sa ukázalo, že sa správa presne ako oko živého človeka (v ľudskom oku sa vytvárajú tri obrazy, tzv. Purking-Samsonov zákon). Tieto **tri obrazy možno pozorovať aj v Máriinom oku**: vľavo od predného obrazu zrkadliaceho sa v moku prednej očnej komory možno pozorovať druhý obraz v sklovci, ktorý zodpovedá prvému a je s ním rovnobežný. Pod svetlom oftalmoskopu sa rozžiari tretí reflex, ktorý je obrátený a tvorí sa v očnej šošovke.

Dr. Lavoignet zistil, že keď svetlo oftalmoskopu dopadne na zreničku oka Panny Márie, zornička sa v difúznom svetle rozsvieti a vzbudí dojem dutého reliéfu. **Takýto reflex nemožno docieľiť na rovnej ploche a zvlášť nie na nepriehľadnej ploche.**

Dr. Javier Torroella Bueno zistil, že obrysy bradatého muža sa reflektujú nielen na nosovej strane pravého oka, ale tiež na spánkovej strane ľavého oka Panny Márie. **Roztiahnutie reflektovaných obrazov je presne podľa zákonov zakrivenia rohovky.**

Dr. Wahilig: Rohovka pôsobí ako konvexné (vyduté) zrkadlo s rádiusom 7,5 mm.

Dúhovky očí Panny Márie na obraze sa pri dopade svetla sťahujú a pri vzdialení svetla sa znovu rozťahujú, práve tak, ako v živom oku.

Doteraz sa nikdy nepodarilo vytvoriť presnú reprodukciu tohto obrazu ani štetcom, ani kamerou. Kópie nemôžu zopakovať tajomnú hru farieb.

Prof. Callahan: „Je podozrivé, keď jeden vedec hovorí také niečo. Ja za seba musím povedať, že originálny obraz je zázrak.“

Podľa úsudku odborníkov táto miniatúrna malba v zreničke je celkom nevy-svetliteľná, pretože **namalovať takú miniatúru je ľudsky nemožné. Je to jednoducho laboratórne, experimentálne, vedecky zistený a dokázaný zázrak Panny Márie.**

V roku 1545 bol v meste México rozšírený týfus a záplavy. Tridsaťtisíc ľudí sa utopilo. Obraz preniesli na príkaz biskupa z polo zatopenej katedrály do

biskupského sídla. Zápavy ustali až po dlhom čase modlitieb. Vláda poslala správy o tejto udalosti - opísanej ako zázrak - do Ríma a do Madridu.

Dnes je Guadalupe najväčšie mariánske pútnické miesto na svete. Ročne ho navštívi okolo 20 miliónov pútnikov (v Lurdoch je to 5 miliónov). Mária vedie pútnikov k svojmu Božskému Synovi. Pre veľký nával pútnikov, kňazi spovedajú aj na otvorenej ulici.

Stará bazilika na močaristom základe začala klesať. Dňa 12. októbra 1976 dohotovili novú baziliku s nákladom 70 mil. dolárov. S 10 tisíc miestami na sedenie. Zaujímavé je, že keď dokončili novú baziliku, stará prestala klesať.

TLKOT JEŽIŠKOVHO SRDCA ON LINE.

Na origináli zázračného obrazu v Guadalupe má Panna Mária na svojom lone sedem pásikov, ktoré vedeli Aztékovia vysvetliť: „ Táto žena je v požehnanom stave.“ Aby sa to potvrdilo, prosili veriaci v roku 1991 Konferenciu biskupov Mexika, aby dali na obraze urobiť fonogram, pomocné vyšetrenie pred pôrodom, pomocou ktorého sa dá zachytiť tlkot srdca ešte nenarodeného dieťaťa.

V roku 1995 urobil p. Mario Rojas, profesor pápežskej univerzity v Mexiku, pomocou vyšetrenia úderov srdca neuveriteľný objav: Na obraze bolo v časti lona Panny Márie zreteľne počuť údery srdca. K tomu ukázali video zábery režiséra John Birda na tom istom mieste pohyby, aké bývajú u ženy v poslednom mesiaci tehotenstva.

Po tomto revolučnom objave znovu preskúmal obraz na tilme známy gynekológ Dr. Carlos Fernandez del Castillo. Svoje skúmanie zakončil potvrdením už existujúcich nálezov.

**Po výskume zázračného obrazu, zverejnila americká agentúra pre letectvo a vesmír NASA : Obraz Panny Márie na zástere svätého Juana Diega, nazývanej tilma, nebol namaľovaný ľudskou rukou. Oftalmologické štúdie na očiach obrazu Márie ukázali, že na približujúce sa svetlo sietnica reaguje rovnako, ako sietnica živého oka. Teplota vlákna tilmy má teplotu ľudského tela = 36,6°C, rovnako ako telo živej osoby. Prostredníctvom fonendoskopu počuť pod opaskom odevu Panny Márie tep rovnako, ako u dieťaťa v maternici (115 pulzov za minútu). Ďalej podľa agentúry NASA materiály, ktoré tvoria farbu obrazu, nepatria k prvkom známym na zemi. Prostredníctvom laserových lúčov vidieť, že farby textílie sú tesne nad plátnom, bez toho, aby sa ho dotýkali. A napokon: hviezdy na plášti Panny Márie odrážajú presnú konfiguráciu neba nad Mexikom v zimnom slnovrate, v deň, keď došlo k zázraku (Rádio Vatikán 10.12.2011) (Katólické noviny 18.12.2011).
Pozri: <https://tinyurl.com/y82qhkjr>**

ZASVÄTENIE RODINY PANNE MÁRII GUADALUPSKEJ.

Svätá Mária, Božia Matka, utiekla si do Egypta so svojím manželom Jozefom, aby si zachránila svoje dieťa pred smrťou na základe nespravodlivých zákonov a hľadala si ochranu v cudzine. Svätá Mária, Matka Juana Diega, na vrch Tepeyac si neprišla ako utečenec, ale ako Matka, ktorá ponúka ochranu a pokoj pre novú rodinu v tejto novej krajine a priniesla si takú krásu, že sa jej môže vyrovnáť len snom o nebi.

Príd' teraz na Tepeyac našej rodiny. **Tebe zasväcujeme nielen seba ako jednotlivci, ale zasväcujeme ti náš spoločný život – našu jednotu lásky v rodine.**

Naša rodina má veľa spoločných radostí a ty ich všetky poznáš. Naďalej bdej nad nami a posilňuj nás v našom spoločnom živote a láske. Keď niekto z nás má ťažkosti, pomôž nám, aby sme ho podporili. Keď sa zdá, že rozdelenie je nevyhnutné, pomôž nám, aby sme boli trpezliví a spoločne rástli. Keď sme sa stratili v sebe a v našich starostiach, keď nás rozptyľujú požiadavky, keď hnev rastie a vychádzajú na povrch neláskavé slová, pomôž nám, aby sme odpustili a hľadali odpustenie a aby sme videli naše dobro v dobre našej rodiny.

Svätá Mária, príd' na Tepeyac nášho srdca, nech je tam taká Kristova prítomnosť, že sa už viac nebudeme túlať po prázdnych miestach, kde nie sú odpovede na ťažkosti, ale nájdeme v tebe cestu ku Kristovi a nájdeme v Kristovi cestu lásky, ktorá premieňa aj ťažké časy na príležitosti k láske. Pomôž našej rodine vytvárať miesto lásky pre nenarodené deti s nami, pre chorých a starších medzi nami, pre zomierajúcich pred nami. A keď sa nedá vyjadriť útecha a zdá sa, že nedokážeme pomôcť, nech nás vedú tvoje slová a ruky.

Tým, ktorí sú ďaleko od tvojej uzdravujúcej prítomnosti, nech naša rodina vyžaruje tvoju lásku ku Kristovi. Tým, ktorých rodiny sa rozpadli pre ťažkosti, ktorí už viac nevidia nejasný, alebo porušený zväzok lásky, nech je naša rodina útočiskom, predĺžením tvojho pláštá.

Tým, ktorí nevidia Kristovu tvár vo svojom živote, nech sa náš rodinný život v Kristovi, naša domáca cirkev, stane miestom pre stretnutie s Bohom.

Svätá Mária, Matka z Guadalupe, my, tvoje deti, ti zverujeme bezpečnosť našej rodiny. Uchráň nás pred tolerovaním zla, povzbudzuj nás pri obrane dobra, aby sa naša rodina stala niečím krásnym pri budovaní civilizácie, ktorá je naozaj hodná Božej rodiny. Amen. (*Redemptoristi – Slovo medzi nami, 2010*)

SVÄTÝ ĽUDOVÍT MÁRIA GRIGNION Z MONTFORTU.

Kňaz, zakladateľ rehole, kazateľ.

Jeseň 1692. Jeden devätnásťročný mladík ide po ceste do Paríža. Má oblečené pekné nové šaty, vo vačku cíti váhu desiatich zlatých mincí. Cesta je ďaleká. Mladík prekonal v priebehu necelých dvoch týždňov krok po kroku asi tristo kilometrov. Tu stretne úboho oblečeného chudáka, ktorý na neho pozerá s úpenlivo prosiacim pohľadom. Mladému mužovi sa zlomí srdce. Vyprázdni svoje vačky a chudobnému úbožiakovi dá svojich desať zlatých mincí. – To bol sám Ježiš, ktorému Louis- Marie Grignon dal svoj poklad. O tom je on presvedčený. Ľudovít je ešte veľmi mladý, ale už letí ako orol do závrtných výšok svätosti.

O niečo neskôr stretne druhého, v handrách oblečeného, čo nemá nič. Ľudovít už tiež nemá nič, iba svoju oddanosť slúžiť Bohu... a svoje nové šaty. Vyzlečie si svoje šaty a vymení ich za handry toho bosého. Potom pokračuje v ceste, so svojou nábožne naladenou dušou, ľahko ako vták. Cieľ jeho cesty je Kňazský seminár Saint- Sulpice v Paríži. Tu ho prijmú do vedľajšej budovy, kde sú ubytovaní synovia z chudobných rodín.

TEŠITEL ÚBOHÝCH.

Ľudovít Maria Grignon sa narodil 1673 v malej obci Monfort- sur- Meu vo Francúzku. Jeho matka dala život osemnástim deťom. Pri svojom štúdiu prečítal všetky dostupné knihy o Panne Márii.

V roku 1700 sa splnil jeho celoživotný cieľ- bol vysvätený za kňaza. Biskup z Poitiers ho povolal, aby sa staral o chudobných vo všeobecnej nemocnici. Ľudovít sa húževnato pustil do nápravy neporiadku, keďže nemocní boli zanedbávaní. Obnovil a prehĺbil aj duchovný život sestier. Ku malému spoločenstvu sa skoro pripojilo niekoľko ďalších duší a tak sa zrodil rád Dcér múdrosti. (Táto kongregácia má dnes 4 500 členiek po celom svete. Pôsobia v chudobných štvrtiach a starajú sa o telesne postihnutých.) Svojím úspešným konaním vzbudil veľkú nevraživosť a tak musel nemocnicu opustiť.

V Paríži v nemocnici Salpetriere sa pustil do práce s rovnakým zápalom, ale aj s rovnakým výsledkom. Za päť mesiacov ho prinútili k odchodu. Potom žil pol roka ako pustovník pod schodišťom jedného domu v ulici Pot-de-Fer, načo bol na mnohé žiadosti nemocných znovu povolaný do nemocnice.

Po roku sa už venoval svojmu najvhodnejšiemu zameraniu – misiám a prosťým ľuďom. Chudobný, žijúci podľa zásad prísne asketického života, posmievaný, zneužívaný, nepochopený svojimi predstavenými. (bláznovstvo lásky).

Putoval pešo do Ríma, kde bol prijatý pápežom Klementom XI. Ďalej evanjelizoval pod titulom apoštolského misionára. Na jeho ohnivé kázania prichádzali obrovské zástupy ľudí, ktorí bývali často dojatí k slzám. Plakali nad ukrižovaným Ježišom a nad svojimi vlastnými hriechmi. Tento mladý kňaz ich fascinoval.

Bol vysokej postavy, mal neobyčajnú silu, asketickú tvár a ohnivý pohľad. S ružencom v ruke a v druhej s krížom zdvihnutým nad hlavu burcoval a zasieval do duší hlbokú vieru ku Ježišovmu Srdcu a hlavne zbožnosť k Panne Márii. Skladal nábožné piesne. Všade prosil o almužnu pre chudobných, ktorú ihneď rozdelil. Chudobný medzi chudobnými. Bol všade žiadaný. Nebál sa vojsť do verejného domu a nabádal tam ku mravnému životu. Všade chodil zásadne pešo.

Ľudovít má 43 rokov. Jeho duch je ešte stále pripravený ísť bojovať, ale jeho úbohé telo je následkom rokov nadľudskej námahy a prísnej askézy opotrebované. Zomiera 28. apríla 1716 o ôsmej hodine večer ako 43 ročný. Jeho sarkofág sa nachádza v bazilike v Saint- Laurent. Od tej doby spôsobuje tento svätý nespočítateľné množstvo zázrakov. Za svätého bol vyhlásený v roku 1947.

VELKÁ DÔVERA V BOHA A V MÁRIU.

Za svoj krátky život napísal množstvo náboženských spisov. Tieto muse-
li byť starostlivo uschované v roku 1789 pred drancovaním počas francúzskej revolúcie. Až v roku 1846 bol nájdený rukopis Ľudovíta - jeho hlavné dielo „**O pravej úcte k Panne Márii**“ (toto dielo Ľudovít nazval „Príprava na vládu Ježiša Krista“). Táto dnes najvýznamnejšia kniha mariánskej spirituality sa dočkala viac ako 300 vydaní a bola preložená do 20 jazykov. Spolu s inými Grignionovými spismi bola posúdená Rímom, ktorý dekrétom z r. 1853 potvrdil, že v diele nie sú bludy. (súborné dielo jeho spisov má temer 1800 tlačených strán). **Svätý Otec Ján Pavol II.** sa zdôveril André Frossardovi: „**Táto kniha ma priviedla k vážnemu obráteniu** v mojom živote... úcta ku Matke Kristovej, ktorú som v detstve a v mladosti uchovával - si našla nové miesto na úcte, ktorá vychádzala z mojej najhlbšej viery.“

„Boh Otec stále chce mať detky skrze Máriu, až do skončenia sveta.

Ako v prirodzenom poriadku je potrebné, aby dieťa malo otca i matku, práve tak v poriadku milosti všetky pravé detky Božie a všetci vyvolení majú Boha za Otca a Máriu za Matku, a kto ju nemá, nemá Boha Otcom.

Preto **zavrhnúť, ako bludári, rozkolníci atď. , ktorí nenávidia presvätú Pan-
nu, alebo pohrdavo a ľahostajne na ňu hľadajú, nemajú Boha Otcom, aj keď sa tým vychvaľujú,** lebo nemajú Máriu Matkou. Lebo keby ju mali za matku, milovali by ju a ctíli, ako pravé a dobré detka prirodzene miluje a ctí svoju matku, ktorá mu dala život.

Najneomylnjším a najnepochybnejším znamením na rozoznanie bludárov, ľudí zlej náuky, zavrnutých je, že títo majú pre Pannu Máriu len pohrdanie, alebo ľahostajnosť. Usilujú sa svojimi slovami a príkladmi zmenšiť jej uctievanie a lásku k nej, či už otvorene, alebo skryto, niekedy pod krásnymi zámienkami. Beda!

Svätá Panna ťa naplní veľkou dôverou v Boha a v ňu samu. Nebudeš pristupovať k Ježišovi sám, ale vždy skrze túto dobrú Matku.

Pretože si jej dal všetky svoje zásluhy, milosti a zadostučinenia, aby nimi vládla podľa svojej vôle, rozdelí sa s tebou o svoje čnosti a odeje ťa svojimi zásluhami, takže budeš môcť s dôverou povedať Bohu: „Hľa, Mária, služobnica tvoja, staň sa mi podľa tvojho slova.“

Keď si sa dal celý Márii, s telom i dušou, jej štedrosť je neporovnateľná, ona sa nenechá prekonať vo veľkodušnosti a dá sa ti ako odmena obdivuhodným a pravdivým spôsobom. Ako som už povedal s učeníkom miláčikom: „Prijal som ťa, svätá Matka, do svojho vlastníctva...Ja som celý tvoj a všetko moje je tvoje, Panna slávna, nadovšetko požehnaná. Položím ťa ako pečať na svoje srdce, lebo silná ako smrť je tvoja láska!“

Zázračná Mária! Si schopná robiť zázraky milosti v dušiach, ktoré si želajú stratiť sa v tebe.

Duša verná mariánskej úcte nepokladá za nič, čokoľvek myslí, alebo činí sama od seba, nehľadá oporu ani zaľúbenie v ničom, iba v zámeroch Márie. Keď pristupuje k Ježišovi, áno i keď s ním hovorí, pokoruje sa oveľa viac ako duše, ktoré konajú samostatne a ktoré majú nepoznatelnú oporu a zaľúbenie vo svojich zámeroch. Tak viac oslavuje Boha, ktorý je dokonale oslavovaný jedine tými, ktorí sú maličkí a pokorní srdcom.

Svätá Panna zo svojej veľkej lásky prijíma do svojich panenských rúk dar našich činov. Dodáva im podivuhodnú krásu a lesk, sama ich prináša Ježišovi. Nebojí sa nijakého odmietnutia a náš Pán je nimi viac oslavovaný, ako keby sme mu ich podávali svojimi nečistými rukami.

Napokon, **nikdy nemyslíš na Máriu, aby Mária za teba zasa nemyslela na Boha.** Nikdy nechváliš alebo neuctievaš Máriu, aby Mária nechválila a neuctievala Boha. Mária sa celá vzťahuje k Nemu a môžeme ju nazývať spojnicou k Bohu alebo ozvenou Boha, ktorá hovorí a opakuje jedine Jeho. **Ak povieš: „Mária,“ ona povie: „Boh.“** Sv. Alžbeta chválila Máriu a nazývala ju blahoslavenou za to, že uverila. Mária, verná ozvena Božia, zaspievala: „Velebí duša moja Pána“ (Lk 1,46). Čo urobila vtedy, robí po všetky dni. **Ak ju: chválime, milujeme, uctievame, alebo dávame jej niečo, je chválený, milovaný a oslavovaný Boh. Dávame to Bohu skrze Máriu a v Márii.“**

<https://www.youtube.com/watch?v=WGEAFZNM9kc>

BLAHOSLAVENÁ ANNA KATARÍNA EMMERICHOVÁ. MYSTIČKA, STIGMATIZOVANÁ.

Už v detstve sa jej dostalo zvláštnych milostí. Ježiško ako malý chlapec sa s ňou hrával na lúke, v záhrade, alebo jej pomáhal strážiť zverené stádo. Matka Božia, Kráľovná nebies, bola pre ňu najsvätejšou, najkrajšou a najmajestátnejšou osobou, ktorá k nej prichádzala na poli i na lúke, obdariať ju svojím úsmevom i radami. Už od detstva mala vyvinutý cit na sviatosť i sväteniny. Už zďaleka zaregistrovala kňaza, ktorý niesol Prevelebnú Sviatosť chorému, rozoznávala posvätené predmety od neposvätených. Neskôr mala schopnosť kardiognózie, čítania v srdciach.

Anna Katarína bola dcérou chudobných roľníckych rodičov. Mala deväť súrodencov. Narodila sa 8. septembra 1774 v dedinke Flamske vo Westfálsku (Nemecko). Už ako malá musela pomáhať pri prácach doma a na poli. Prejavovala veľkú túžbu pomáhať iným.

TRŇOVÁ KORUNA.

Od detstva sa cvičila v sebazapieraní a v tichej, heroicky odovzdanej modlitbe. O jednej zvláštnej udalosti píše: „Asi štyri roky pred vstupom do kláštora, keď mi bolo dvadsaťštyri rokov, napoludnie som navštívila jezuitský kostol v Gösfelde a kľakla som si pred krížom. **V modlitbe, celá ponorená do rozjímania, videla som vyjsť zo svätostánku Božského Spasiteľa, v postave neského mladíka. V ľavej ruke držal veniec s ružami, v pravej trňovú korunu. Ponúkol mi ich k voľbe. Siahla som po trňovej korune.** Položil mi ju na hlavu a ja som si ju rukami silne pritlačila. Nato zmizol. Vo veľkých bolestiach som prišla k sebe. Nasledujúceho dňa mi opuchla hlava a hrozne ma bolela. Krvácanie som ani nespozorovala, až keď ma naň upozornili priateľky.“

Nadišiel čas vstupu do kláštora augustiniánok Agnetenberg v Dulmene. Dňa 13. novembra 1802 ju ako novicku slávnostne obliekli. Začína však doba jej utrpenia. Napriek svojej slabej postave pracovala na poli, postila sa, modlila sa aj v noci. Trpela na neznáme choroby. Lekári nevedeli stanoviť diagnózu, tým menej spôsobil liečenia. Mimoriadne trpela tým, že nadprirodzené utrpenie sa snažili liečiť prirodzenými prostriedkami. **Utrpenie v tichosti obetovala za kňazov, za Cirkev a za duše v očistci.** Po desiatich rokoch kláštorného života, v decembri 1811 bol ich kláštor zrušený, zlikvidovaný a kostol zatvorený. Tu jej utrpenie pokračovalo. Choroba ju pripútala na lôžko.

29. decembra 1812 **Katarína obdržala milosť stigmatizácie**. Ťažko chorá ležala v posteli a rozjíkala o Kristovom utrpení. Túžobne prosila Pána, aby mohla trpieť podobne. V extáze uvidela ukrižované telo, živé, pohybujúce sa, s rozťahnutými rukami, ale bez kríža. Od Spasiteľa vytryskli lúče, ktoré zranili postupne jej ruky, bok i nohy. Ležala v bezvedomí. Dieťa pani domácej ju chytilo za ruku a nastrašené utekalo povedať, že Kataríne niekto poranil ruky, ktoré krvácajú.

VÍZIE.

Odvtedy v extázach a jedinečných videniach pozorovala život a utrpenie nášho Pána a Jeho Matky. Priebeh vízií vyrozprávala spisovateľovi Clemensovi Brentanovi, ktorý v rokoch 1818 – 1824 jej videnia zaznamenával a knižne vydal. Jeho poznámky zaplnili 40 zväzkov. Brentanove diela Horké umučenie nášho Pána Ježiša Krista a Život Márie sú neoceniteľné klenoty kresťanskej literatúry.

VYŠETROVACIE KOMISIE.

Jej stigmatizáciu dlho utajovali, až sa o nej dozvedel ateisticky založený **lekár Dr. Wesener z Dülmenu**. Ten ju 22. marca 1813 navštívil v nádeji, že isto odhalí nejaký podvod - takto sa predtým vyjadril na verejnosti. Chorá ho kategoricky odmietla. Dr. Wesener sa však nedal a dosiahol od predstavenej nové povolenie k návšteve. Neskôr prehlásil: „O jej tvrdeniach by som nebol presvedčený, ale ... **Katarína mi presne a veľmi jasne popisala moje dve tajomstvá. Žasol som, lebo na svete o nich nemohol vedieť nikto, iba Boh**. Keď mi to povedala, bol som ako omráčený a zvolal som – To vám mohol vyjaviť iba Boh! Teraz verím, že všetko, čo učí cirkev je pravdivé.“ Dr. Wesener zmenil svoj život. Vrátil sa k Bohu, Cirkvi a stal sa verným priateľom, pomocníkom a ochrancom Kataríny.

23. marca 1813 Dr. Wesener **vytvoril komisiu** - z mestského farára, vikára Lamberta a kláštorného lekára Dr. Krauthausena. V tomto zložení vyšetrovali Katarínu. Po vyšetrení predložili cirkevným vrchnostiam objemný protokol, s úvodnými slovami Wesenera: „**Boh činí zázraky po všetky dni, ba každú hodinu**. Jeho neobyčajné skutky máme obdivovať, zbožňovať a ponížene sa im podriaďiť.“ Potom nasleduje **popis priebehu stigmatizácie**. „Sestru Annu Katarínu z rádu svätého Augustína sme našli v posteli. Jej tvár bola pokojná, farba prirodzená a svieža. Na rukách sme pozorovali chrastu veľkosti dvojgroša, pod ňou mala boľavú pokožku. Podobné chrasty sme našli aj na nohách. Ešte pred chvíľou krváčali. V boku, pri štvrtom rebre bola rana, veľkosti troch cívov. Na hrudnom koši mala viditeľné modriny v tvare kríža. Na hornej časti čela sme našli krvavé bodky, akoby stopy po pichaní ihlou.“

Rany sa ani nezapálili, ani nehnisali, ani sa nezahojili - opačne, ako sa prejavujú rany iných ľudí. Krv z rán tiekla aj proti zákonu zemskej príťažlivosti - nahor, podľa toho v akej polohe sa nachádzala Katarína. Rany tiekli v tom smere, ako tiekli pri ukrižovaní Krista, nášho Pána.

Dňa 28. marca sa ku Kataríne dostavil generálny vikár diecézy Münster, Klemens August, neskorší arcibiskup v Kolíne n/R. Ten nariadil cirkevné vyšetrovanie, ktoré mala vykonať **ďalšia komisia, pozostávajúca z lekárov a cirkevných hodnostárov.**

Najskôr masívnymi rúškami dôkladne obviazali všetky rany. Po ôsmich dňoch obvazy sňali. Stigmy pod nimi zostali nezmenené. Potom nasadili lieky, ktoré mali stigmy odstrániť. Nadarmo. **Lekári sa napokon zhodli v tvrdení, že stigmy nemožno vysvetliť prirodzeným spôsobom, tým menej liečiť. Podrobili ju aj skúške pôstom, absolútnym vylúčením potravy. Celé mesiace totiž nič nejedávala.** Stravu vyvrátila hneď po požití, aj v prípade, že zjedla iba malé množstvo. **Generálny vikár poveril až tridsaťjeden občanov, ktorí mali Katarínu prísne kontrolovať. Od 9. do 19. júna ju pozorovali vždy dve osoby deň a noc. V protokole pod prísahou potvrdili, že Katarína v tom čase nič nejedla ani nepila, rany však krváčali ďalej a okrem toho ju videli viac ráz vo vytržení.**

Medzitým sa o zázračných udalostiach dozvedelo veľa ľudí. Do Dülmenu prúdili davy ľudí, medzi nimi biskupi a šľachtici.

To horšie však ešte len prišlo: **vyšetrovanie zo strany štátu.** V roku 1819 začalo brutálnym policajným vypočúvaním, ktoré malo dokázať, že tu ide o lož a podvod. Neskôr vytvorili **komisiu v zložení: predseda štátnej regionálnej rady, lekár štátnej rady a štyria lekári, odborníci. Ďalšími členmi boli dvaja protestanti a jeden vysoký hodnostár slobodomurárskej lóže.**

7. augusta **Katarínu násilne vytiahli z postele a štyria policajti ju odniesli do cudzieho domu.** Uprostred veľkej miestnosti zložili nosidlá tak, aby ju mohli pozorovať zo všetkých strán. **Strážili ju deň a noc.** Medzitým jej prehľadali celý byt. Hľadali nástroje, ktorými „si pripravila stigmy.“ Jej utrpenie trvalo tri týždne. Vypočúvali ju vo dne – v noci. Usilovali sa ju dostať a zapliesť do protirečení a tak dokázať lož a podvod. **Dr. Zumbrink však za lekárov prezidentovi komisie prehlásil, že sa tu nejedná o podvod, ani klam.** Súkromne dodal, že už samotný Katarínin charakter vylučuje akúkoľvek lož. Na sviatok svätého Augustína ju museli prepustiť. Dr. Wesener ju okamžite navštívil, vyzerala viac mŕtva ako živá.

Anna Katarína pre rozruch, ktorý vyvolávali stigmy, prosila Pána o odobratie ich vonkajších znakov. Až po siedmich rokoch sa jej prosba splnila. Ku koncu roka 1819 prestali stigmy krváčať a 25. decembra, na sviatok Narodenia Pána, odpadli jej aj chrasty. Ostali po nich iba slabo viditeľné biele flaky, ktoré občas sčervenali. **Stigmatizačné bolesti však neprestali.**

Pri jej trpitel'skom lôžku našiel znovu vieru aj veľký romantik Clemens Brentano. Muž vysoko učený, spriatel'eny s poprednými básnikmi vtedajšej doby. Biskup Sailer ho zoznámil s Katarínou Emmerichovou. Božia Prozreteľnosť chcela, aby práve jemu zverila svoje videnia, extázy, milosti a duchovné hodnoty. On ich spísal. **Vízie blahoslavenej Kataríny o posledných dvanástich hodinách života Ježiša z Nazaretu si zobral Mel Gibson za predlohu ku slávnemu filmu „Umučenie Krista“.**

Anna Katarína Emmerichová odovzdala svoju čistú a zrelú dušu Stvoriteľovi 9. februára 1824. Jej kosti odpočívajú v kostole Svätého kríža v Dülmene. Dňa 3. októbra 2004 ju pápež Ján Pavol II. blahorečil.

ZÁZRAK.

V auguste 2003 bola zverejnená správa, kde Svätá stolica potvrdzuje zázrak. Jedná sa o nevysvetliteľné vyliečenie mladej rehoľníčky - františkánky, ktorá v rokoch 1879 až 1880 trpela na ťažkú tuberkulózu pľúc a hrtana. Prosila Katarínu o príhovor u Boha. Náhle bola úplne vyliečená. Odborná komisia zostavená z rímskych profesorov medicíny rozhodla o prípade, ako medicínsky nevysvetliteľnom vyliečení.

ÚRYVOK Z VÍZÍ KATARÍNY.

Pri úteku do Egypta, Svätá rodina sa usadí v Heliopolise

Keď sa Svätá rodina občerstvila, zamierila do veľkého, veľkolepo vystavaného mesta. Toto mesto bolo predtým viackrát spustošené a volali ho „Heliopolis“, alebo aj „On“. Tu, za čias synov Izraela, žil egyptský kňaz Putifar, u ktorého bývala Asenet. V čase, keď zomrel Kristus, tu žil aj Dionýz Areopagita. Mesto bolo zničené počas vojen a v zrúcaných budovách sa zabývali rôzni ľudia.

Svätá rodina prešla po dlhom moste cez širokú rieku (Níl). Tak sa pred mestskou bránou dostali na námestie obkolesené stromradím. Tu stál vysoký stĺp, ktorý sa smerom nahor zužoval. Na stĺpe bola umiestnená modla - veľká byvolia hlava. Okolo modly boli kamene, ktoré sa podobali laviciam alebo stolom. Na ne prinášali ľudia prichádzajúci zo všetkých častí mesta svoje obety. Neďaleko stĺpa s modlou rástol veľký strom. Pod ním sa svätá rodina zastavila, aby si odpočinula.

Krátko nato však nastalo zemetrasenie, pri ktorom spadla modla zo stĺpa na zem. Ľudia sa s krikom rozutekali. Svätú rodinu sprevádzal v meste jeden dobrý človek, robotník, ktorý ich už predtým priviedol na námestie. Keď sa Svätá rodina vzdaľovala z námestia, ľudia na nich začali vykrikovať a vyhrážať sa im, lebo boli presvedčení, že oni nesú vinu za pád modly.

V tej chvíli sa zatriasla zem a veľký strom sa zrútil. Jeho korene trčali zo zeme. V zmätku, ktorý nastal, sa Svätej rodine podarilo nerušene vojsť do mesta. Tu našli v hrubom múre, ktorý obkolesoval chrám, prázdnu miestnosť, do ktorej sa uchýlili.

Potom som videla, že Svätá rodina zostala bývať v tomto meste, v jednej z miestností v múre pri chráme. Jozef miestnosť rozdelil drevenými priečkami na niekoľko izbičiek. Jedna z nich bola modlitebňa.

Jozef často pracoval doma i vonku. Vyrábala stoličky, koše a malé kusy nábytku. Svätá Panna tkala koberce a Ježiško bol pri nej.

V Heliopolise bolo málo židov. Po meste sa pohybovali len veľmi opatrne, akoby nemali právo tu žiť.

Na severe Heliopolisu, medzi mestom a Nílom, ktorý tu tvorí viacej ramien, je kraj Gesen. Tu žilo medzi kanálmi veľa židov, ktorí zanedbali svoju vieru. Mnohí z nich sa zoznámili so Svätou rodinou a svätá Panna pre nich robila najrôznejšie ženské práce výmenou za chlieb a základné potraviny. Židia v Gesene mali chrám, ktorý prirovnávali k Šalamúnovmu chrámu, ale v skutočnosti bol celkom iný.

V tomto chráme Ježiško vyrastal a hrával sa s ostatnými deťmi. Už vedel dobre chodiť a rozprávať. Trávil veľa času s Jozefom a často ho sprevádzal, keď pracoval vonku. Nosil oblečenú dlhú košielku, ktorú tvoril jeden kus látky.

Niektoré publikácie s víziami Kataríny je možno zakúpiť v predajniach náboženskej literatúry. http://a-repko.sk/knihy/zivot_marie.htm <https://jezismaria.weebly.com/umucenie-jezisa-krista-katarina-emmerichova.html>

SVÄTÁ KATARÍNA LABOURÉ.

Ošetrovatel'ka, rehoľníčka, mystička, zázračne zachovalé telo.

V noci pred sviatkom sv. Vincenta (18. júla 1830) volalo sestru Katarínu asi 5 ročné dieťa, oblečené v bielom: „Sestrička, sestrička! Rýchlo vstaň a pod do kaplnky, Panna Mária ťa čaká!“ Katarína: „Rýchlo som sa obliekla... a išla som s ním. Kráčalo stále po mojej ľavej strane. Žiarivé lúče sálali z neho všade, kde sme prechádzali. A všade boli rozsvietené svetlá... vošla som do kaplnky... dvere sa otvorili, len čo sa ich dieťa dotklo prstom... Kľakla som si...

Dieťa ma upozornilo: „Už je tu Panna Mária! Už je tu!“ Počula som šum, ako šušťanie hodvábných šiat...

Nato som pozrela na Pannu Máriu a jedným skokom som bola pri nej. Kľakla som si na stupne oltára

a ruky som vložila do jej lona. To boli najkrajšie chvíle môjho života... Panna Mária ľavou rukou ukázala na oltár. Sem mám prichádzať, tu sa vrhnúť na kolená... tu sa vyžalovať.

Panna Mária povedala: „Dieťa moje, Pán Boh ťa chce poveriť zvláštnym poslaním. Budeš mnoho trpieť, ale pretrpíš všetko, pretože to bude na slávu Božiu... Časy sa zhoršia. Francúzsko zasiahne nešťastie. Kráľovský trón padne. Celý svet bude zmietaný najrozličnejším nešťastím. Príd' k tomuto oltáru! Tu dostanú milosti všetci, ktorí o ne budú prosiť horlivo a s dôverou... Zomrie aj parížsky otec arcibiskup... Dieťa moje, krížom opovrhnú. Zhodia ho na zem. Potečie krv. Znovu prebodnú Srdce Pána Ježiša. Ulice budú plné krvi. Otca arcibiskupa olúpi a jeho kňazské rúcho.“

Pani sa zodvihla a odišla. Nevieť ako dlho som tam ostala... Aj my sme sa vrátili tou istou cestou... Myslím, že to dieťa bol môj anjel strážca.

ZOE.

Katarína sa narodila 2. mája 1806 vo Fain-les-Mouties v Burgundsku ako ôsme dieťa zo sedemnástich (len desať z nich ostalo nažive). Katarína, zvaná Zoe, mala 9 rokov, keď jej zomrela matka. Vtedy sa ľudia modlili iba šeptom, lebo v tom čase modliť sa bolo nebezpečné. Bola úplne negramotná. Ako 14-ročná sa začala postiť v piatky a soboty. Už ako dieťa robila práce na gazdovstve. V januári 1830 bola prijatá ako novička do seminára sestier sv. Vincenta z Pauly na ulici du Bac v Paríži. Tu sa naučila čítať a písať.

Pri prenesení telesných pozostatkov sv. Vincenta Katarína videla nad relikviárom srdce sv. Vincenta.

Dňa 6. júna 1830, v nedeľu Najsvätejšej Trojice, cez svätú omšu **videla Katarína v hostii Pána Ježiša ako Kráľa, s krížom na prsiach.**

Katarína oznámila udalosti z 18. júla 1830 svojmu spovedníkovi, abbému Aladelovi. Hneď nato, 27. júla, vypukla revolúcia v Paríži. Počas troch dní padol trón. **Kostoly boli zneuctené, kríže pozhadzované, prepadli kláštory, zničili ich a rehoľníkov, rehoľnice vyhnali. Kňazov prenasledovali, trýznili. Parížsky arcibiskup sa musel preobliecť a ukryť.**

ZÁZRAČNÁ MEDAILA.

Druhý krát sa Panna Mária zjavila Kataríne 27. novembra 1830 v kaplnke počas rozjímania. „Zbadala som Pannu Máriu... Bola oblečená v bielom, bola strednej postavy. Tvár mala takú krásnu, že nie je možné slovami vyjadriť jej krásu. Šaty mala hodvábne. **Z jej rúk vychádzali lúče. Lúče označujú milosti, ktoré Panna Mária vyprosuje ľuďom... ruky mala vystreté dopredu...** Panna Mária stála akoby v priestore veľkej zemegule, vo svojich rukách držala inú, menšiu zemeguľu so zlatým krížikom. **Na prstoch obidvoch rúk mala prstene s kameňmi, žiariacimi lúčmi. Obidve ruky sa rozovreli a nechali dopadať lúče na zemeguľu.** Svätá Panna povedala: **„Táto guľa, ktorú vidíte, predstavuje celý svet - súčasne aj Francúzsko - a každého človeka jednotlivo. Lúče označujú milosti, ktorými obsypem prosiacich o ne. Drahokamy bez lesku znamenajú tie milosti, ktoré ľudia zanedbávajú a neprosia o ne.“** Katarína čítala okolo obrazu zlatými písmenami napísaný povzdych: **„Bez hriechu počatá Panna Mária, oroduj za nás, ktorí sa k tebe utiekame!“**

Po chvíli sa obraz obrátil. **Na druhej strane bolo jasne vidieť písmeno M, nad ním malý kríž a pod ním presväté Srdcia Ježiša a Márie.** Sestra počula hlas: **„Daj zhotoviť medailu podľa tohto vzoru! Všetci, ktorí ju budú nosiť, budú účastní mnohých veľkých milostí. Milosti budú hojné pre tých, ktorí ju budú nosiť s dôverou.“**

Sestra sa zverila o medaile svojmu spovedníkovi. Parížsky arcibiskup Quelén povolil raziť medailu. Medaila sa v miliónoch rozšírila do celého sveta. **„Zázračná medaila“ spôsobila zázračné uzdravenia na tele i na duši.** Známy je prípad obrátenia židovského bankára A. T. Ratisbonna zo Strassbourgu. (zázračnú medailu možno zakúpiť v náboženských predajniach a dať ju posvätiť kňazom.)

PREDPOVEĎ SA SPLNILA

Sestra Katarína ostala až do svojej smrti v anonymite. Napriek artritíde pracovala v kuchyni a neskôr sa starala o starcov.

Splnili sa aj predpovede na roky 1870 - vojna v roku 1870 a Parížska komúna. Francúzsky štát zaviedol perzekúciu Cirkvi, rozpustil rády, popravili mnoho

kňazov (aj arcibiskupa Darboya), znovu zaviedli rozvod, zo škôl, súdnych siení a z armády odstránili kríže.

Až pol roka pred smrťou dostala sedemdesiatročná Katarína príkaz od Panny Márie, aby prehovorila. Z dôverila sa so zjaveniami svojej predstavenej. **Katarína zomrela tichučko 31. decembra 1876. Ešte v posledných chvíľach, trasúcimi sa rukami rozdávala medailu.**

ZÁZRAČNE ZACHOVALÉ TELO PO 56-TICH ROKOCH.

Exhumácia Kataríninho tela sa konala 21. marca 1933. Prítomní boli zástupcovia súdu, policajné vrchnosti, niekoľko členov spoločnosti Dcér kresťanskej lásky. Aj svedkyne sestra Katarína Braunová, ktorá mala 17 rokov pri smrti zosnulej a sestra Berta Frottinová, ktorá mala desať a pol roka, keď sa ešte s Katarínou Labouré modlievala ruženec. Kanonik prijal prísahu lekárov, úradných osôb a robotníkov.

Lekári podávajú vyhlásenie: „Telo oslávenej sestry vo vlhkej hrobke nepodľahlo zákonom porušenia. Koža a svaly sú celé a zdravé. Ramená a nohy sú ohybné. Tvár je neporušená. Keď sa mihalnice rozťahnu, vidieť rohovku. Zachovala sa šedomodrá farba dúhovky.“ - Takto vyzeralo telo Kataríny po 56-tich rokoch.

Za svätú vyhlásil Katarínu Svätý Otec 27. júla 1947.

Veľa sa zmenilo od smrti Kataríny. Dvadsať miliónov obyvateľov Paríža žije svoj rušný život. Rušná doprava – autá, metro, železnice, lietadlá... Ludské mravenisko domácich, cezpoľných, či milióny turistov, cudzincov z celého sveta. Kaplnka na ulici rue du Bac dnes. **Svätá Katarína tu odpočíva v sklenenej rakve, presne tak, ako v roku 1876.** Po neuveriteľných 141 rokoch od jej smrti vyzerá aj dnes ako živá, s otvorenými očami, ako keby nespala. Prichádzajú ju sem navštíviť pútnici z celého sveta, čierni, bieli, ba aj biskupi. V tej istej kaplnke sa nachádza aj relikvia - srdce sv. Vincenta de Paul, zakladateľa rehole lazaristov a vincentínok - milosrdných sestier, patróna všetkých charitatívnych zariadení, kléru, sirotincov a nemocníc, sirôt a zajatcov, ktorý zomrel v roku 1660.

Pápež Gregor XVI. (1831-1846) si pripevnil zázračnú medailu ku svojmu krížu a nosieval ju u seba. Pápež Lev XIII. v roku 1894 stanovil sviatok Nepoškvrnenej Panny Zázračnej medaily na deň 27. novembra.

Pápež Ján Pavol II. sa ako pútnik, 31. mája 1980 v kaplnke Zjavenia Panny Márie v Paríži modlil: **„Bez hriechu počatá Panna Mária, oroduj za nás, ktorí sa k tebe utiekame.** Túto modlitbu si ty, Mária na tomto mieste vnukla sv. Kataríne Labouré pred sto päťdesiatimi rokmi. Modlitbu teraz už vytlačenú na Medaile nosí a vyslovuje množstvo veriacich na celom svete... aj ja chcem na tomto milostivom mieste obnoviť k tebe svoju dôveru a hlbokú oddanosť, ktorú si mi vždy

láskavo udeľovala. Totus tuus... (celý tvoj)“ – tieto slová Svätého Otca nech sú povzbudením pre tých, ktorí ešte Medailu nenosia. A potom spolu so svätým Jánom Pavlom II. opakovať slová: „**Bez hriechu počatá Panna Mária, oroduj za nás, ktorí sa k Tebe utiekame!**“

MODLITBA K PANNE MÁRII ZÁZRAČNEJ MEDAILY.

Panna Mária zázračnej medaily, ty si sa zjavila sv. Kataríne ako sprostredkovateľka milostí. Vypočuj teda moju naliehavú prosbu. Do tvojich materských rúk vkladám všetky svoje úmysly, duchovné a hmotné záujmy. Osmelujem sa zveriť tvojej materinskej добрote aj túto moju zvláštnu žiadosť, Dobrá Matka, prednes ju, pokorne prosím, svojmu božskému Synovi. Ak sa neprotiví jeho vôli a slúži mi k duchovnému dobru, vpros mi ju.

Pozdvihni teda, mocná Panna, svoje prosiace ruky najprv k Pánovi, potom ich vystri ku mne a zošli na mňa lúče svojich milostí, aby sa pri ich teple a svetle moja duša očistila, aby nelipla na pozemských veciach a kráčala za tebou až do dňa, keď sa stretne v nebeskej sláve. Amen.

ZASVÄTENIE RODINY, NEPOŠKVRNEJ „ZÁZRAČNEJ MEDAILY“

Panna Mária, Matka Božia, chceme ti dnes zasvätiť náš dom i všetkých, ktorí v ňom bývajú. Nech sa aj náš dom podľa príkladu Nazaretského domu stane oázou pokoja a šťastia plnením Božej vôle, praktizovaním lásky a odovzdaním sa do Božej Prozreteľnosti. Nauč nás milovať členov našej rodiny a mať úctu ku každému človeku, ako nás to učil Kristus. Pomôž nám vždy žiť podľa kresťanských zásad a zostať tak vernými viere, ktorú sme prijali pri krste a ktorá je vierou Cirkvi. Najsvätejšia Panna, pretvor náš dom na malý chrám, aby sme žili zasvätení Tvojmu Nepoškrvenému Srdcu na väčšiu Božiu slávu. AMEN

(vincentini.sk) <https://www.youtube.com/watch?v=q1J01fN8JkQ>

<https://www.youtube.com/watch?v=9J-m4P6zxYY>

SVÄTÁ BERNADETTA SOUBIROUS. **vizionárka, rehoľníčka, zázračne zachovalé telo.**

Benediktín Leo Schwager zo švajčiarskej obce Uznach. Diagnóza: Roztrúsená skleróza v poslednom štádiu, ochrnutý. Tridsiateho apríla 1952 **sedí v invalidnom vozíku v Lurdoch. Kardinál Gerlier z Lyonu sa blíži s monštranciou a žehná. Leo je vymrštený z vozíka a kľakne si. - Bez bolesti, zdravý, silný. Z očí mu stekajú slzy. Okamžite vyzdravený. Biskup zo Ženevy Charriere vyhlásil uzdravenie za zázrak.**

brat LEO

Leo: „Ja som bol asi v poslednej tretine nemocných, v prvej rade. Ako kardinál so sviatosťou práve dával predo mnou požehnanie, vtedy to prešlo ako úder celým mojim telom, od hlavy, až do nôh. Zatemnilo sa mi pred očami. Nevedel som o sebe. Moja posledná myšlienka bola ešte: „Tak, teraz môžeš zomrieť.“ Náhle som zistil, že som kľáčal pred biskupom. Hneď prišiel ku mne jeden z našich švajčiarskych lekárov, chytil ma za rameno a opýtal sa ma: „Brat Leo, čo sa s Vami stalo?“ Ja som mu spontánne odpovedal: „Je mi dobre, som zdravý“. Skutočne som sa dobre cítil, ako znovu narodený. Potom som bez cudzej pomoci vstal a odišiel som s týmto lekárom. Lekári ma hneď prehliadli a nenašli už žiadny náznak mojej choroby. Na ďalší deň som bol predvolaný na lekársku komisiu za prítomnosti biskupa.

Sedemnást lekárov sa ma tri hodiny vypytovalo na môj zdravotný stav. Vypočuli tiež troch svedkov môjho náhleho uzdravenia. Všetci traja svedčili, že som vyletel náhle z invalidného vozíka, na kolená, akoby strunou vystrelený. Vôbec nie najprv na nohy a potom kľaknúť. Vyletel som vzduchom, priamo na kolená.

Po týždni som znovu cestoval do Lúrd, kde komisia potvrdila úplné zmiznutie multiplex sklerózy. V roku 1959 vydala medzinárodná lekárska kancelária v Paríži správu o náhlom vyliečení, ktoré sa nedá medicínsky vysvetliť.“

BERNADETTA.

Bernadetta Soubirousová (1844 - 1879) z pyrenejskej dedinky Lurdy, bola prvým dieťaťom mlynára. Po nej sa ešte narodilo 7 súrodencov, nažive však ostali iba traja. Ako 13-ročná nevedela čítať ani písať. Chorá na astmu vyrastala v kruhu rodiny vo vlhkej prízemnej miestnosti 3x4 m, v bývalom väzení, ktoré obec predtým zrušila ako zdravotne nevhodné.

11. februára 1858 išla Bernadetta so svojimi kamarátkami zbierať raždie ku Massabielskej jaskyni, k rieke

Gáve. Pred jaskyňou počula šum lístia. Výklenok jaskyne a ružový ker sa vzápätí objavili v hlbokom jase. Uprostred tohto jasu sa zjavila mladá Pani, nevysloviteľne krásna, útla a jemná, s ružencom v ruke. Na sebe mala drahocenný široký plášť, ktorý ju zahaľoval od hlavy až po päty. Šaty mala opásané modrou stuhou: Na každej nohe mala bledožltú ružu. Pani sa na ňu ľúbne usmievala, pozdravila ju vystretým ramenom, jej tvár bola plná nebeskej dobroty. Pani sa prežehnala, Bernadetta tiež. Bernadetta sa potom modlila ruženec. Pani preberala zrnká na ruženci, nehýbala však ústami.

Na ďalšie zjavenie 14. februára prišli s Bernadettou aj iné deti a asi 20 zvedavcov. Bernadetta pokropí miesto zjavenia svätenou vodou: „Ak prichádzate od Boha, tak nám to povedzte... ak od diabla, potom zmiznite!“ Zjavenie sa usmeje a priblíži sa. Dievčatá skotúlajú smerom k Bernadette ťažký kameň, polievajú ju ľadovou vodou, ale ona je v extáze, ako socha, nič nevidí, nič nepočuje.

Pri treťom zjavení (18. februára) Panna Mária povedala: **„Budte taká láskavá a prídte sem na 14 dní. Nemôžem sľúbiť, že Vás urobím šťastnou na tomto svete, ale na druhom.“** Mnoho ľudí neverilo v pravosť zjavení, ale zo zvedavosti prichádzajú a vidia, že Bernadetta prežíva zvláštne stavy, ktoré by sama nedokázala inscenovať a pritom hovorí o zjavení s takou jasnosťou a presnosťou.

Správy o zjaveniach v Lurdoch sa veľmi rýchlo rozšírili. V tarbeskom denníku Intérêt Public sa píše: „Najsvätejšia Panna sa zjavuje školáčke v Lurdoch. Také niečo v polovici 19. storočia? Našimi revolúciami sme rozbili putá dogiem len preto, aby nám reakcia znovu predkladala svoje nechutné kňazské rozprávky?“

Pri návrate domov po zjavení 19. februára sa Bernadetta zverila, že počas zjavenia prišlo k zvláštnemu javu - zásahu démona: **„Zatiaľ, čo som sa modlila, volali ma hlasy, povedalo by sa, že tisíc besných osôb. Bolo to strašné. Pani však so stiahnutým obočím prísne pozrela smerom ku Gáve a hlasy umĺkli.“**

Démon sem prišiel ešte mnohokrát a niekoľkým ľuďom dokonca spôsobil i zmätočné videnia, ktoré boli akoby zosmiešňujúcou karikatúrou Bernadettiných mariánskych videní.

Pani vtedy naučila Bernadettu modlitbu, ktorá bola určená iba jej samotnej.

MODLITE SA ZA HRIEŠNIKOV.

V nedeľu 21. februára už prišlo ku jaskyni niekoľko 100 osôb. Prišiel i miestny lekár Dozous, ktorému boli náboženské otázky celkom ľahostajné, len preto, aby si overil, že Bernadetta má neurózu spojenú s halucináciami.

V ten deň Panna povedala: „Modlite sa za úbohých hriešnikov. Za obrátenie hriešnikov budeš bozkávať zem.“ Bernadetta bozkala zem. Večer si ju predvolal miestny policajný komisár Jacomet na výsluch, ktorý trval celú hodinu. Ani pod vyhrážkou väzenia nezískal od nej sľub, že sa už k jaskyni nevráti.

Dňa 23. februára sa prišiel zo zvedavosti pozrieť na zjavenie aj posmievač J. B. Estrade - neskorší Bernadettin životopisec. Píše: „Keď preberala prvé zrnka ruženca... Náhle akoby ju prenikla žiara... My muži sme sňali klobúky a sklonili sme sa... Extáza trvala asi hodinu.“ **Toho dňa Bernadetta obdržala od Pani tri tajomstvá, ktoré však nikomu nesmela zveriť. V skutočnosti si ich zobrala do hrobu.**

24. februára. Ku jaskyni prišlo asi 500 ľudí, nechýbal ani strážmajster D' Angla. Pri zjavení presvätej Panny sa s veľkým hlukom predral až ku Bernadette náčelník četníkov a zakričal na ňu: „Čo tu robíš, komediantka!“ Ona ho však vôbec nevnímala. Chcel pokračovať, no zabránilo mu v tom niekoľko prítomných robotníkov.

Bernadetta sa obrátila ku prítomným, za neustávajúceho plaču a opakovala Máriine posolstvo: „**Pokánie, pokánie, pokánie!**“

PRAMEŇ.

25. februára. Pred zrakmi 400 ľudí Bernadetta na kolenách vystúpila hore, po svahu jaskyne. S obdivuhodnou ľahkosťou, neliezla, ale akoby sa po drsnej a kamenistej pôde kĺzala a bola posunovaná. Pani jej povedala: „Chod'te a jedzte byliny, ktoré tam nájdete. **Chod'te tam, k prameňu, umyte sa, a napite!**“ – Bernadetta vytrhne niekoľko stebiel trávy a bylín, potom ich zhltne. Rukami vyhrabe jamku v bahne, trochou špinavej vody sa umyje a napije sa z nej. - Ľudia čakali zázrak, teraz si myslia, že sa zbláznila. Všetci, i jej matka, sú šokovaní. Komisár Jacomet vyhlási: „Soubirousová je úbohé, choré dieťa, treba ju dať do ústavu.“

26. februára. Davy návštevníkov sa presvedčili, že z nového prameňa vyteká prúd vody.

27. februára hovorí Pani: „Poviete kňazovi, aby tu nechal vystavať kaplnku, ku ktorej nech prichádzajú v procesiách.“ V ten istý deň to Bernadetta oznámila pánu farárovi, dekanovi Peyramale. Dekan na to odpovedá: „Ak je to Najsvätejšia Panna, nech sa dá poznať nejakým zázrakom... popros ju, aby nechala ružovky ker rozkvitnúť.“

3. marec. Bernadetta oznámila farárovi, že keď povedala Pani, aby nechala rozkvitnúť ker, a aby urobila zázrak, len sa usmievala a zopakovala, že chce kaplnku. Farár sa jej spýtal: „Máš peniaze na to, aby si ju dala postaviť?“ „Nie.“ „Ja tiež nie, povedz Pani, nech ti ich dá.“

4. marec. Podľa úradného odhadu bolo prítomných 9000 ľudí a niekoľko četníckych oddielov. O piatej ráno **traja lekári z Bordeaux, povolani prefektom dôkladne vyšetrili Bernadettu. Vydali prehlásenie, že je zdravá.** Policajný komisár Jacomet kľučal vedľa Bernadetty a zapísal úradné hlásenie prefektovi.

SOM NEPOŠKVRNENÉ POČATIE.

25. marec. Bernadetta znovu dáva Panej otázku, kto je. **Pani zloží ruky ku modlitbe, zdvihne ramená, opäť ich zloží, pozdvihne oči k nebu a tíško prehovorí: „Som Nepoškvrnené Počatie.“** Pre Bernadettu, ktorá nemala ani poňatia o tom, že pred štyrmi rokmi pápež Pius IX. vyhlásil dogmu o Nepoškvrnenom počatí, boli tieto slová čudné a vôbec im nerozumela. Cestou ku farárovi si ich opakovala: „Que soy era Immaculada Concepciou.“ Keď ich povedala pánu farárovi, ten uveril zjaveniu.

7.apríl. Ako **Bernadetta držala počas extázy v ľavej ruke horiacu sviečku, tá sa naklonila a plameň oblizoval prsty zložených rúk.** Doktor Dozous pozrel na hodinky. Plameň ošľahoval prsty viac než 10 minút. **Po skončení extázy jej vyšetril ruky. Nebolo na nich najmenej známky po popáleníne.**

Dňa 18. 1. 1862 biskup vydáva pastiersky list, ktorým sa zjavenia v Lurdoch cirkevne uznávajú: „Uznávame, že Nepoškvrnená Panna Mária, Matka Božia, sa Bernadette Soubirousevej naozaj zjavila... 18 ráz.“

Lurdy sa stali najznámejším mestom krajiny. Bernadetta odpovedá na stovky otázok veriacich i neveriacich, turistov i zvedavcov. Trvalo jej pomerne dlho, kým sa naučila čítať. Spisovná francúzština jej bola cudzia, veď poznala iba nárečie kraja Biggore, ktorým ku nej hovorila i Presvätá Panna.

4. apríla 1864 položili do jaskyne sochu Panny Márie, ktorú podľa popisu Bernadetty vyhotovil sochár Fabich z Lyonu.

3. júla 1866 odchádza Bernadetta do kláštora do Nevers, ako 22-ročná, kde zložila aj večné sľuby. Už nikdy sa nevrátila do jaskyne. V kláštore nesmela o Lurdských zjaveniach hovoriť a zakázané mala i návštevy. Robí ošetrovačku v starobinci. Viackrát je na smrť chorá, vykašľava krv. Trikrát dostáva posledné pomazanie. Bernadetta je znovu vyšetrovaná komisiou teológov. Na vyšetrovanie ju prinesú na nosidlách.

Do Lurdov prichádzajú peniaze zo všetkých strán, za ktoré vystavajú kostol. **Farár Peyramale navštívi ťažko chorú Bernadettu a ľutuje, že žiadal od Matky Božej rozkvitnúť ruže a peniaze na kaplnku: „Viem, že ste ma nepodviedli, sestra, a ja som vás nebol hoden.“ - a potlačí slzy.**

CHOROBA A SMRŤ.

Rok 1877. Bernadetta má tuberkulózu kostí, smrteľnú chorobu. Na pravom kolene má nádor veľký ako detská hlava. Nemôže hýbať nohami. Do kaplnky

ju privádzajú na vozíku. Čiastočne ohluchla. Až do svojej smrti je podrobená ďalším výsluchom. Kost' na nohe hnije. Jej celé telo je jedna jazva. Na hrud' jej pripevnia kríž, zvesený zo steny, aby ho mohla bozkávať. **Zomiera 16. apríla 1879 so slovami: „Svätá Mária... Matka Božia... teraz i v hodinu...“** vo veku 35 rokov. Jej tvár má podobu, akú mala v extáze. Pochovali ju do dvojitej zapečatenej truhly z olova a z dreva.

ŠTYRIDSAT' ROKOV PO SMRTI NEPORUŠENÉ TELO.

Po 29 rokoch - **20. septembra 1909 komisia otvára truhlu. Bernadetta vyzerala tak, ako pred 29-timi rokmi. Telo je neporušené. Tvár je taká, ako v hodine smrti.** Len ruženec je hrdzavý.

3. apríla 1919 - **po 40-tich rokoch komisia otvorila kryptu a prezrela mŕtvolu. Lekári konštatovali: „Telo Bernadetty nebolo v rozklade, naopak bolo takmer nezmenené. Tvár a ruky boli biele, svalstvo mäkké. Telo bolo uložené do sklenenej truhly a verejne vystavené v kláštornej kaplnke v Nevers, kde ju dodnes obdivujú pútnici z celého sveta, viac než po 138-mich rokoch.**

Za svätú vyhlásil Bernadettu 8. decembra 1933 pápež Pius XI., za prítomnosti 70 000 ľudí, vyše 100 biskupov a šestnástich kardinálov.

ZÁZRAČNÉ UZDRAVENIA.

Pár dní po vytrysknutí prameňa **Croisine Bouhoutsová v poslednom zúfalstve namočila svoje ochrnuté, na smrť choré dieťa, Justína, do studeného prameňa.** Na druhý deň dieťa jedlo a urobilo svoje prvé krôčiky v živote. Justín sa dožil 81 rokov a zúčastnil sa v Ríme Bernadettinej kanonizácie.

Spisovateľ Hyacinthe de Lafite sa počas zjavení v Lurdoch vyjadril: „Je to náramne pekná rozprávka.“ Po 20-tich rokoch sa vracia do Lúrd. Ulice sa hemžia pútnikmi. V nemocnici sa striedajú mnohí na smrť chorí pacienti: zničené pľúca, vnútorné choroby, s rakovinou nosa, rozhlodané pery, z rán vyteká krv a hnis, hnilobný zápach. Za 20 rokov sa ich už vyzdravelo veľa. Lafitovi sa zo srdca prederú slová: **„Pros za mňa Bernadetta!“ - má na to dôvod - má rakovinu hltanu. - Z rozprávky zjavenia sa stala skutočnosť.**

52. uznané zázračné uzdravenie - Jeanne Frételová. Uzdravila sa 8. októbra 1948 z tuberkulózy podbrušnice vo chvíli, keď prijímala Najsvätejšiu Hostiu.

Thea Angeleová. Nemka. Skleróza multiplex, ochrnutá, neprijímala potravu. V máji 1950 ju zanesli do Lúrd a ponorili do vody. Lurdy opustila úplne zdravá. Uzdravenie uznala medzinárodná komisia v Lurdoch i v Paríži.

Viedenská tanečnica a herečka Gertrúda Fuldová. Nevyliciteľná Adinsonova choroba, kríza nadobličiek, prudký pokles krvného tlaku, zvracanie, strata

pohyblivosti. V auguste 1950 v Lurdoch úplne vyzdravela. Lekárska komisia v Lurdoch vyhlásila jej uzdravenie za nevysvetliteľné. V máji 1955 viedenský kardinál Innitzer uznáva jej uzdravenie za zázračné.

Marie Bigotová. Narodila sa v decembri 1922 v Bretónsku. Ochrnutá pravá strana, ohluchla, oslepla. V októbri 1953, počas procesie so Sviatosťou oltárnou v Lurdoch sa náhle postavila a mohla chodiť. Nasledujúci rok po skončení procesie sa jej vrátil sluch i zrak. Medzinárodný tím lekárov 18. 3. 1956 uznal z hľadiska medicíny uzdravenie za nevysvetliteľné. Je to 59. uznané zázračné uzdravenie.

Vittorio Micheli narodený v 1940 v Triente, Taliansko. Sarkóm na ľavom stehne. - Zhubná choroba mu rozhlodala hornú časť nohy. V roku 1963 v Lurdoch vyzdravel. Nato ťažko pracuje a športuje. Na základe podkladov komisie arcibiskup Gottari z Trientu vyhlásil, že toto uzdravenie treba pripísať zvláštne mu zásahu Božiemu na príhovor Nepoškvrnenej Panny Márie.

16-ročný René Chére z Richmondu v Alsasku. Slepý. Počas eucharistickej procesie 7. augusta 1965 sa mu odrazu vrátil zrak. Prípado skúmal 14 odborných lekárov v Lurdoch. Oči a zreničky ostali stuhnuté, bez pohybu. A tak je to až dodnes. Lekári sa vyjadrili: „On by vlastne mal byť slepý. Tými-ti očami nemožno vidieť!“

51-ročný Jean Pierre Bély. Skleróza multiplex v pokročilom štádiu. Po účasti na púti v Lurdskej ružencovej bazilike 9. októbra 1987 zažil okamžité, úplné a trvalé vyliečenie. Po vyšetrení komisiou lekárov, lurdský biskup Jacques Perrier vyhlásil za nevysvetliteľný prípad úplného vyliečenia. **Ide v poradí už o 66-ty uznaný prípad zázračného vyliečenia v Lurdoch.**

11. februára 2018 biskup Jacquesa Benoita-Gonnina z Beauvais vyhlasuje, že dnes **79-ročná rehoľná sestra Bernadette Moriau bola v r. 2008 uzdravená z dlhoročného ochrnutia.** Od r. 1987 už nemohla chodiť. Lekári nedokázali proces uzdravenia po púti do Lúrd medicínsky vysvetliť. Potom mohla odložiť korzet, oporné dlahy na nohy, aj prestať s elektrickými impulzmi. **Je to 70-te zázračné uzdravenie v Lurdoch, uznané katolíckou cirkvou ako zázrak.**

Komisia posudzuje splnenie hlavných kritérií: Uzdravenie musí byť náhle, trvalé, musí od vyzdravenia ubehnúť minimálne 6 rokov. Nemoc musí byť ťažká, život ohrozujúca, alebo nevyliečiteľná. Musí byť organického, nie funkčného charakteru. Na diskusii sa môžu zúčastniť všetci lekári zdržujúci sa v tom čase v Lurdoch, bez ohľadu na svoje náboženské presvedčenie.

Lekársky nevysvetliteľných bolo v Lurdoch uznaných 7 200 uzdravení. Z tohto počtu uznala Cirkev 70 za zázrak.

Prameň dodnes vydáva 122 tisíc litrov vody denne. Do Lúrd prichádza ročne viac pútnikov ako do Ríma, či Jeruzalema (asi 5 miliónov). Okrem

osobných áut sem prichádza ročne 2000 leteckých špeciálov a 720 zvláštnych vlakov.

TESTAMENT SV. BERNADETY.

Vďaka ti, Ježišu, za chudobu mamičky a otecka, za starý mlyn, za hrubé dosky nášho domu, za prašivé ovce, ktoré som pásavala. Vďaka ti, Bože, že som hladovala a nebola takmer nikdy nasýtená; vďaka ti za starosť o deti a za pasenie oviec.

Vďaka ti, Bože, za prokurátora i komisára, za žandárov, za tvrdé slová pána farára Peyramala...

Za dni, keď si prišla, Svätá Panna, aj za tie, keď si neprišla, budem schopná ďakovať až v raji. Za prijaté facky, za posmešky, za urážky, za tých, ktorí ma pokladali za blázna, za podvodníčku, za zlodejku, vďaka ti, Mária – Matka.

Za to, že som nikdy neovládala pravopis, za pamäť, ktorú som nikdy nemala, za moju nevedomosť a hlúposť, vďaka. Ďakujem, lebo keby bolo na zemi iné dievča, nevedomejšie a hlúpejšie ako ja, bola by si si iste vybrala ju...

Za moju matku, ktorá zomrela tak ďaleko, za bolesť, ktorú mi spôsobil otec, keď prišiel a namiesto toho, aby otvoril náruč pre svoju malú Bernadetu, mi povedal „sestra Mária Bernarda“, vďaka ti, Ježišu.

Vďaka, že si mi dal srdce také jemné a citlivé a preplnil si ho horkosťou.

Vďaka za matku predstavenú Jozefínu, ktorá pred otcom biskupom vyhlásila, že sa nehodím na nič. Vďaka ti, môj Bože, za sarkastické poznámky matky magisterky, za jej tvrdý hlas, jej iróniu a nespravodlivosť; za všetok tvrdý chlieb pokorovania, ďakujem ti zo srdca, môj Bože.

Ďakujem ti, že som bola tá, ktorej matka Terézia mohla často opakovať: „Nerobte zo seba sväticu!“ Vďaka ti, že som mohla byť tá, ktorá bola vystavená toľkým skúškam, že moje sestry hovorili o mne: „Aké šťastie, že nie sme Bernadetou“.

Vďaka ti, že som bola Bernadetou, ktorej hrozili väznením preto, že som ťa videla, presvätá Panna; že sa na mňa ľudia dívali ako na zvláštne zviera, na Bernadetu, takú úbohú, že keď ma videli, hovorili si: „A to je tá?“ Nič viac, ako toto úbožiatko.

Vďaka ti, Bože, za toto moje úbohé telo, ktoré si mi dal, za všetky choroby, za moje hnisajúce rany, za horúčku, za všetky bolesti kruté i bezcitné.

Vďaka ti, Bože, za túto moju dušu, ktorú si mi dal, za púšť a vnútornú prázdnotu, za tvoje noci i záblesky svetla, za tvoje tichá i za tvoje hromy; za všetko, i za to, že si ďaleko i blízko, vďaka, ó, môj Bože, vďaka.“

<https://www.youtube.com/watch?v=i0BMIU9h8Es> (titl)

<https://www.youtube.com/watch?v=rgyiHa1qphg> (poľsky)

SVÄTÝ LEOPOLDO MANDIČ.

mučeník spovedníctva, záchranca nespočetných duší.

Dvanásťročný Giulio Boaretto z Cartury bol od narodenia celkom nemý. Skúsili rozličné spôsoby liečenia, ale bez výsledku. V júli 1930 ho priniesli rodičia k pátrovi Leopoldovi, aby chlapca požehnal. Pri pohľade na nešťastné dieťa bol páter Leopoldo hlboko dojatý. Dlhو sa modlil a potom požehnal chlapca so slovami: „**Chod' v pokoji, dieťa moje. O dva dni budeš hovoriť.**“ O dva dni skutočne chlapec začal hovoriť.

BOHOM DANÝ.

Dvanásty máj 1866. Mestečko Castelnuovo, dnes Herceg Novi, Kotorská zátoka na Jadrane. Blahoslavená Panna sa usmieva na dieťa, ktoré sa tu práve narodilo. Dieťa bolo také útle a slabučké, že ho iba po mesiaci mohli odniesť na svätý krst do kostola sv. Hieronyma. **Dostal meno Bogdan**, Boží dar. Pri rodinnom krbe sa už vtedy tiesnilo jedenásť jeho súrodencov. Keď mal Bogdan dva roky, matka, ktorá ho mala v náručí, zostupovala dolu schodmi do kuchyne. Potkla sa, spadla a niekoľkonásobne sa zranila. Bogdan, ktorý mal vtedy dva roky, ostal akoby zázrakom bez úrazu. Bogdan bol malej postavy a telesne slabučký. Aj jeho chôdza bola ťažkopádna.

Bogdan Mandič prišiel 20. apríla 1884 do kapucínskeho kláštora v Bossano del Grappa, kde dostal sväté rúcho a nové meno Leopoldo. Noviciát je rok skúšky. U kapucínov bol veľmi prísny. Čas pôstu trval takmer pol roka, spánok na slamníku bol krátky, skoro ustavičná modlitba, z toho dve hodiny uprostred noci, nepretržité mlčanie, oči stále sklopené k zemi. Odev bol chudobný a nedostatočný a nohy ostávali bosé. Útly a krehký brat Leopoldo vzbudzoval sústrasť najmä v tuhej zime, keď ho celkom premrazili studené noci. Milosť čerpal predovšetkým z pobožnosti k svätej Eucharistii a zo synovskej lásky k Panne Márii. Jeho horúca túžba po apoštoláte medzi východnými Slovanmi v ňom prebudila **úctu k svätému Cyrilovi a Metodovi**. V jeho chudobnej, ba priam spustnutej cele visel malý obraz oboch týchto svätcov. Boli to apoštolí jeho národa.

Fráter Leopoldo prijal svätú kňazskú vysviacku 20. septembra 1890 v Benátkach. Sedem rokov ostal v benátskom kláštore stále ako spovedník. Popri tom pokorne pomáhal pomocným bratom v domácich prácach, umýval riad, čistil izby, chystal stôl. Ponúkal sa zametať a umývať podlahu kostola. Často s poníženosťou chodil prosiť v okolí kláštora o almužnu.

Bol taký dobrý, že nechcel, aby sa o iných rozprávalo zle. V roku 1909 ho

preložili do Padovy, kde ostal s prestávkami až do smrti. Často išiel do kuchyne a povedal bratom kuchárom: „Bud'te veľkodušní voči študentom, radšej uberte z mojej porcie.“ V roku 1912 napísal: „**Chcem zobrať pred Pánom Bohom na seba hriechy mojich žiakov.**“

Pietro Zanardi z Padovy bol v roku 1916 so svojou rodinou v zúfalom položení, lebo napriek veľkej námahe **nemohol nájsť prácu** a nemal už ani kúsok chleba, aby utišil hlad svojich piatich detí. Hľadal si prácu, ale darmo. Tu sa úbohého človeka zmocnilo najčiernejšie zúfalstvo. Z bóľu a biedy sa chcel utopiť, lebo už nemohol zniesť pohľad na svoje hladné deti. No Božia prozreteľnosť nad ním bedlila. Odrazu pocítil vnuknutie, aby svoje nešťastné polozenie vyrozprával pátrovi Leopoldovi. Skoro ráno sa pobral do kostola kapucínov, vošiel do cely pátra Leopolda, oboznámil ho so svojím zúfalým položením a povedal, že je odhodlaný skoncovať so životom a utopiť sa. Páter Leopold si smutnú udalosť vypočul plný súcitu. Keď však Pietro hovoril o svojom nezrozumnom úmysle, povedal mu: „Nie! Nie! Nechajte len vodu odtiecť do mora! Majte vieru! Sľubujem vám, nie vo svojom mene, ale v mene Božom, že **hneď nájdete prácu,**“ **na chvíľu sa zastavil a pokračoval, „to ešte skôr, ako prídete domov.** Pán vás neopustí! Majte dôveru!“

Dojatý muž poďakoval a plný dôvery sa vydal na cestu domov. Po niekoľkých krokoch ho pozdravil istý známy: „Práve som vás hľadal u vás doma. Ako som len rád, že som vás stretol. Môj majster vás potrebuje. Pod'te ihneď do nášho obchodu.“ Zanardi šiel s ním a našiel dobre platenú prácu.

Páter Leopoldo **vyzýval všetkých, najmä svojich kajúcnikov, aby čítali Evanjelium** a uvažovali o ňom. **Cirkev si vážil ako ochrankyňu a vysvetľovateľku zjavenej pravdy. Voči pápežovi mal najväčšiu úctu.**

Nikdy nemohol apoštolovať kázňami. Osobitná porucha rečových orgánov ho nútila k rýchlej artikulácii. Zadrňal slová aj vety, jeho hlas bol slabučký.

V kláštorech benátskych kapucínov bolo za života pátra Leopolda ešte zvykom, že keď laickí bratia a klerici stretli nejakého kňaza, jeho kňazskú hodnosť si uctili tým, že mu ustúpili z cesty, uklonili sa a odokryli si hlavu, ak ju mali v kapucni. Páter Leopoldo sa tohto zvyku pridržoval po celý život. Túto úctu preukazoval nielen starším kňazom, ale aj novo vysväteným. **Mocne odporoval tým, čo zle hovorili o kňazoch. Keď sa u nich vyskytla nejaká očividná slabosť, rázne poznamenal: „Nechajte súdiť Pána Boha.“**

Páter Leopoldo mal podľa údajov v preukaze totožnosti výšku iba meter a tridsať centimetrov. Ktorýsi spolubrat ho verejne nazval „Skrátené vydanie človeka“.

14. júna 1934 sa viezol do ústavu sestier, kde mal sponedať. Pri vystupovaní v tlačnici nechtiac buchol do mládenca. **Ten sa rozhneval a dal pátrovi**

zaucho. Páter Leopoldo sa vôbec nerozčúľil. S úsmevom prosil: „**Dajte mi ešte jednu poriadnu aj z druhej strany.** S tvárou červenou len na jednej strane by som pôsobil nepekne.“ Nešťastník ostal taký zmätený, že si pred ľuďmi kľakol a prosil o odpustenie. Páter Leopoldo ho potľapkal priateľsky po pleci: „To je v poriadku! Sme priatelia, ako predtým.“

Osobitne trpko pociťoval svoju rečovú chybu. Strašne sa zajakával. Pán Boh mu však dal osobitnú milosť, že **slová premenenia a rozhrešenia mohol vždy vysloviť jasne a zrozumiteľne.**

SVÄTÁ OMŠA.

„Oj, keby sme mohli vidieť, čo sa na oltári uskutočňuje! Naše oči by nezniesli jas tohto tajomstva!“ - hovorieval užasnutý Leopoldo. Často opakoval klerikom: „Na kňazskú vysviacku sa treba pripraviť, lebo život kňaza sa stane životom Krista, ktorý sa obetuje na oltároch, stane sa Kristovými ústami, ktoré chlieb a víno premieňajú v Telo a krv Krista Ježiša. Jeho ruky sú ruky, ktoré sa dotýkajú Ježiša a rozdávajú ho dušiam. **Sväťou omšou kňaz uskutoční najväčší čin svojho dňa.**“

Rád opakoval slová z nasledovania Krista: „Kol'kokrát slúži kňaz svätú omšu, uctí si Boha, potešuje anjelov, povzbudí veriacich, pomáha trpiacim, mŕtvym zadávaže pokoj a sám sa stáva účastným všetkého dobrého.“ **Keď pri oltári vo svojich rukách rozochvených od dojatia držal najsvätejšiu hostiu, obeťoval ju nebeskému Otcovi a žiadal si nejakú osobitnú milosť, bol si istý, že ju hneď dostane, hoci bola aká veľká. A Boh ho vypočul.** Početné a prekvapujúce udalosti to dokazujú.

Len čo bol Leopoldo voľný, bežal k oltáru a pohrúžil sa do hlbokoj poklony. Napriek svojim stálym reumatickým bolestiam sa pri kľačaní skoro nikdy neopieral o lavicu. Často kľačal na holej dlažbe. Keď vychádzal z kostola, zastavil sa pred božím stánkom. Dával najavo takú vieru a takú úctivosť, že hlboko dojímal tých, čo ho videli.

Advokátovi Luigimu Magiovi z Padovy napísal: „**V každej chvíli sa v niektorej časti sveta obetuje Ježiš pri svätej omši. Je to Baránok Boží, ktorý sníma hriechy sveta. Keby chýbal tento obetný dar čo len jediný okamih, svet by pre svoju ničomnosť upadol do záhuby.**“

Svojim penitentom (spovedajúcim sa) odporúčal **časté sväté prijímanie ako spoľahlivý prostriedok proti nebezpečnému vplyvu zlého prostredia, v ktorom mnohí musia žiť: „Odporúčam vám každodenné sväté prijímanie. Uvidíte jeho zázračné účinky.“**

Duchovné vedenie v spovedi páter Leopoldo chápal ako povzbudenie v dôvere a v nádeji. Jeho zvyčajná veta: „Majte vieru!“ vlievala nádej do všetkých,

čo sa mu priblížili. Svojim blížným vlieval dôveru v Božie milosrdenstvo. Nikdy neponechal nikoho v strachu, alebo v zúfalstve.

Veľa slz sa vyronilo v spovednici. Najskôr to bývali slzy bolesti a zúfania, a potom slzy radosti a nádeje..., lebo duša našla zasa stratený pokoj. Nie je prehnané tvrdiť, že **ktokoľvek bol v Padove sužovaný starostou, hľadal útechu a povzbudenie u pátra Leopolda**. Najmä keď zaviaľ ničivý vietor druhej svetovej vojny, utiekali sa k nemu všetci, čo sa báli o svojich ďalekých a ohrozených synov. **Často plakal spolu s ustarostenými a užialenými matkami**.

Jednému priateľovi napísal: „Dobre chápem ako tvrdo a ťažko vaše plecia tlačí teraz kríž. Nevravím „majte trpezlivosť.“ Viem, ako ľahko je iných povzbudzovať k trpezlivosti a ako ťažko je stať sa trpezlivým. Namiesto toho Vám bez váhania poviem slovo o učení našej viery k tejto otázke. Je to slovo nekonečnej útechy pre dobro ľudstva. Jasne a zreteľne nám ho **povedal Kristus: „Podťe ku mne všetci a ja vás posilním!“** (Mt 11,28). Budete mi namietat: „Kde nájdem Vykupiteľa?“ **Božský Spasiteľ je v Eucharistii!** Je tam prítomný... Božské Srdce Krista je pripravené utešiť nás, kedykoľvek po ňom zatúžime.“

Plukovník Antonio Santamato z Ríma: „Páter Leopoldo mal pekné a vznešené poslanie prinášať pokoj, duchovnú útechu a Božie požehnanie všetkým, ktorí mali šťastie kľačať pri jeho nohách.“

Páter Leopoldo sa spovedal každý deň, ba niekedy aj častejšie. Celý život musel bojovať s ovládnutím svojej výbušnej povahy. Podarilo sa mu to dokonale. S každým zaobchádzal vládne, akoby nikdy nebol pocítil prudkosť hnevu a nevoľe. **„Ak tá prekvapí výbuch hnevu, hneď sa spamätaj a pros Boha o jeho pomoc.“**

Každý večer prosil predstaveného na kolenách, alebo v jeho neprítomnosti niekoho iného, dokonca aj mladých kňazov, o požehnanie a odpustenie chýb toho dňa. Sľuby dodržiaval vo veľkej prísnosti, v akej sa dodržiavajú v kapucínskom ráde. Sľub čistoty si chránil ako zreničku oka. Nikdy neupieral zrak na ženy, takže žiadna nemohla povedať, akú farbu majú jeho oči. **Keď niektorá žena vstúpila do jeho cely poradiť sa, ostal stáť pri dverách a dvere nechal poodchýlené.**

Pri žartoch s neslušnými narážkami sa vzdialil.

O dodržiavaní sľubu poslušnosti hovoria jeho vlastné slová: **„Predstavený hovorí - to Boh prehovoril. Ja som skladal sľub poslušnosti.“** Sľub chudoby zachovával dokonale až úzkostlivo. Jeho šaty boli odrazom extrémnej chudoby. Napriek chudobe chodil čistý. Hovorieval: „Dôstojné nosenie kňazského rúcha je už apoštolát.“ Keď pre lámku už nesmel chodiť bosý, začal používať onuce. Popri svojich chorobách chcel spať takmer až do konca života na slamníku.

Nikdy nezanechal bičovanie, ktoré vtedy predpisovali stanovy kapucínov. Jedol tak málo, že to vyvolávalo otázky, ako pri tom môže vydržať vyčerpávajúcu prácu v spovednici.

Čo mu dobrodinci priniesli, nikdy neochutnal, ale zanesol predstavenému pre chorých spolubratov. Nepoznal žiadne prázdniny ani za páľčivej horúčavy v lete. Takmer celý život spával v noci iba päť hodín. V kaplnke pre chorých sa ešte večer kľačiac modlil breviár. **Keď skončil breviár, zhasol svetlo, aby ho nikto nevidel a ďalej sa modlil.**

Jeho duch pokánia nestrpel až do posledných rokov života v spovednej cele pec, čo by bola zmiernila tvrdosť zimy. **„Ako by som sa opovážil zohrievať pri peci, kým toľko úbohých ľudí trpí od zimy?“**

MANDIČ O MODLITBE.

„Prísľuby Božie sa viažu na našu modlitbu, **Boh ustanovil, že môžeme dostať všetko, ale len pomocou modlitby.** Hoci nám Pán dáva všetko zadarmo, musíme si to zaslúžiť modlitbou. Toto je tajomstvo...dost! Modlite sa!“ Takéto slová opakoval Leopoldo často. Prosieval dobrých ľudí o modlitbu za seba. Úpenlivo prosieval Boha o dostatočné zdravie, aby až do smrti mohol zastávať úrad spovedníka. **Keď vyslovil s istotou predpoveď budúcnosti, alebo oznámil zázrak, hlboko sa do seba pohrúžil.** Keď sa nemodlil slovami, adresoval Bohu všetky svoje činy a tak sa i tieto stali modlitbou.

Jeho modlitby spôsobovali mimoriadne veci.

Slečna Evelína Berto z Bovolenty, jednej väčšej osady blízko Padovy, ochorela 7. marca 1925 na **chrípku. Po krátkom čase sa choroba skomplikovala ťažkou reumou, zápalom obličiek a srdcovými ťažkosťami. Tie viedli k veľmi nebezpečnému zápalu vnútornej blany srdca. Kričala v kŕčoch horúčky a v silných bolestiach.** Ošetrojúci lekár konzultoval s profesorom Borgerinim z Padovy. Jeho prognóza bola strašná: **„Smrť môže prísť každú chvíľu, a ak sa aj vylieči, nikdy nie celkom.“** Rodina žila jedenásť dní v utrpení. Otec chorej sa vybral do Padovy pomodliť sa v bazilike sv. Antona a odporúčať mu svoju dcéru. Ale keď vystúpil z električky, neodolateľná sila ho nútila zasa nastúpiť a zaviesť sa k svojmu spovednému otcovi Leopoldovi do kláštora Santa Croce. Utrápený otec vyjavil Leopoldovi svoj veľký žiaľ a dal sa do plaču. Páter Leopoldo nezmenil svoj pokojný výzor. Usmial sa a povedal: „Pán Berto, nič sa nebojte! **Zachovajte si vieru, ktorú ste vždy mávali. Zajtra je sviatok svätého Jozefa. Vo svätej omši si spomeniem na vašu dcéru a ona vyzdravie.** Len čo bude zdravá, prineste svätému Jozefovi sviecu.“

Noc priniesla chorej silné bolesti, vyššiu horúčku a kŕče. **Ráno, 19. marca v tom istom čase, keď páter Leopoldo slúžil svätú omšu, tvár pacientky dostávala**

zdravú farbu - Evelina bola uzdravená. Lekár, ktorého zavolali, nechcel veriť svojím očiam. Trikrát meral teplomerom, či horúčka naozaj klesla. Po dôkladnom vyšetrení ju vyhlásil za zdravú.

Keď Evelina po dvadsiatich siedmich rokoch rozprávala túto udalosť pred sudcami komisie pre blahorečenie pátra Leopolda, dodala: „Od uzdravenia som nikdy nespozorovala príznaky návratu choroby. O rok neskôr ma chcel lekár vyšetriť. Zistil, že **šelest srdca úplne zmizol.** Môj otec a brat sa vrátili k pátrovi Leopoldovi oznámiť mu, čo sa prihodilo. Celkom pokojne a bez začudovania ich vypočul a potom povedal: „Svätý Jozef robí obyčajne málo rozruchu, ale robieva veľké zázraky.“ Ešte chcem dodať, že **keď ošetrojúci lekár zistil moje zázračné uzdravenie a dozvedel sa o predpovedi pátra Leopolda, prestal sa vyhlasovať za neveriaceho, uznal nadprirodzený zázrak a začal veriť v Boha.“**

PANNA MÁRIA.

Už pri narodení zasvätila Bogdana jeho matka Panne Márii. **V roku 1927 napísal na svätý obrázok: „Ja, brat Leopoldo Mandič Zarevič, pevne verím v najsvätejšiu Pannu ako spoluvykupiteľku ľudského pokolenia, ako mravný prameň každej milosti. My všetci sme prijali z jej plnosti.“**

Vo svojej spovednej cele, inak veľmi skromnej, mal obraz Panny Márie a každý deň ho krásil čerstvými kvetmi. Každý deň slúžil omšu na oltári Matky Božej. Denne sa modlieval malé ofícium k Panne Márii a viackrát ruženec.

„Utiekajte sa k Najsvätejšej Panne. Viera nás učí, že ona je veľká Pani, ku ktorej sa treba všetkým utiekať pod ochranu. Ak nás nezachráni Nepoškvrnená Panna, sme stratení. **Ak sa nás u svojho Syna nezastane, Božia spravodlivosť nebude mať s nami súcit. Matka Božia môže všetko.** Matka Božia je naša Matka! Madonna! Madonna!“

Často opakoval: **„Raz budeme meraní tou istou mierou, ktorou meriame my iných. Cvičme sa v milosrdnej láske, aby sme sa s ňou raz stretli u Pána Boha.“**

Jemne a láskavo zaobchádzal hlavne s chudobnými, nevedomcami a trpiacimi. Chudobní ľudia, zvyknutí na iné zaobchádzanie, u Pátra Leopolda poznali súcitné srdce a mimoriadnu dobrotu, s akou sa vo svojom drsnom živote nikdy predtým nestretli. Mal v úcte všetkých a preto vôbec nekritizoval počínanie iných. Ak láska požadovala, **aby niektorého spolubrata na čosi upozornil, stalo sa to medzi štyrmi očami.** Nikdy nepovedal slovko pohanenia o niekom vzdialenom. **Miloval aj tých, čo mu zapríčinili nepríjemnosti a veľkodušne im odpustil.** Tým si dobyl ich duše a pripútal si ich k sebe zväzkom lásky.

Voči chudobným bol plný súcitu a s potrebným dovolením sa im snažil

pomáhať aj tak, že vyzýval zámožné osoby, aby pomohli utisnutým v ich potrebách.

V kláštore v Padove bola ošetrovňa pre starých a chorých kapucínov. Každý deň išiel do ošetrovne aj viackrát potešiť svojich starých a chorých spolubratov.

Pán Alberto Bedin z Marendole pri Monselice rozpráva: „V roku 1933 som ťažko ochorel a čoskoro bol môj život ohrozený. Ráno 31. júla sa začal môj smrteľný zápas. **Lekár prišiel a povedal, že budem žiť už nie viac ako do popoludnia.** Len čo páter vstúpil ku mne do izby, povedal okolostojacim: „Majte vieru!“ Potom kázal všetkým odísť, aj farárovi, a ostal so mnou sám. Nič som nerozumel, ale odrazu som sa strhol, lebo som cítil, že ma niekto zauškuje. Videl som pri sebe pátra Leopolda, ktorý hneď začal bozkávať moju tvár. Potom otvoril dvere, zavolať všetkých do izby a vravel: „Majte vieru! Pomáhajte mi modliť sa! Teraz tento muž patrí mne!“ On sám mi potom za asistencie farára podal pomazanie chorých... a ja som sa cítil odrazu zdravý. **O štvrtej prišiel lekár. Ten si myslel, že som už prešiel do večnosti. Namiesto toho ma našiel sedieť na posteli, ako som sa smial spolu s tými, ktorí čakali na moju smrť.** Páter Leopoldo pri odchode povedal: „**Bola to viera v sväté pomazanie. Ona urobila zázrak.**“

VIDEL DO DUŠÍ.

Páter Leopoldo sa často ponúkal Bohu ako obeť zmierenia, aby vymohol uzdravenie chorému, útechu ustarostenému, obrátenie hriešnika a osobitné milosti vyvoleným dušiam. Boh ho bral za slovo. Zázračné udalosti sa množili, **veľkí hriešnici sa obrátili, všetci opúšťali jeho spovednicu potešení a v pokoji.** On za to však draho platil mnohými telesnými a duševnými utrpeniami.

Či už k nemu došiel veľký boháč, alebo úbohý bedár, prekvitajúci požívač, alebo chudák, ktorý sa ledva držal pri živote, vážený človek, alebo taký, čo bol pre spoločnosť iba číslom, univerzitný profesor, alebo analfabet, v jednom, aj v druhom videl iba dušu, ktorej bolo treba pomáhať zázračnou mocou, ktorú mu zveril Boh a Cirkev.

Koľko rokov venoval úradu spovedníka, a predsa pri tomto ustavičnom preukazovaní milosrdenstva nikdy nedal najavo netrpezlivosť, alebo únavu. Za záchranu bližneho obetoval celý svoj život. Možno ho označiť za **mučeníka spovedníctva. V každej hodine bol k dispozícii, v každom zdravotnom stave, aj pätnásť hodín v jednom kuse.**

Malá cela s rozmermi niekoľko metrov štvorcových. Chýba jej svetlo a vzduch. V zime býva ľadovo studená, v lete je v nej na zadusenie. To bola kalvária pátra Leopolda. V tomto priestore sa zdržiaval ako dobrovoľný väzeň takmer štyridsať rokov aby zachraňoval duše, čo ho ustavične vyhládávali.

Denne tu ostával desať, dvanásť a niekedy aj pätnásť hodín a nikdy nemyslel na úľavu a oddych. Zo steny sa na neho pozeral Ukrižovaný, ktorý sa dal prebodnúť za hriešnikov. Spovedajúci sa prichádzali jeden po druhom, vyznali svoje hriechy a odišli. On však ostával vždy tam na svojej stoličke. Pomaly sa míňali hodiny, dni, mesiace a roky, s odvekým poriadkom sa striedali ročné obdobia, len páter Leopoldo ostával. Tak to išlo päťdesiat rokov. **Aj večer, keď už ležal a niektorý spolubrat ešte zakľopal, že sa chce spovedať, páter Leopoldo bez najmenšieho znaku netrpezlivosti povedal: „Tu som.“ a hneď vstal.**

Na duše pôsobil neuveriteľnou práťažlivosťou. Stačilo ho i len vidieť, alebo počuť jeho meno, aby sa človek cítil pohnutý vyhľadať ho a potom mu otvoriť svoje svedomie. Často sa stávalo, že **veľkí hriešnici sa rozplakali, len čo vstúpili do spovednej cely a videli pátra Leopolda. Už vtedy boli obrátení. Pred dverami jeho spovednej cely sa obyčajne tlačil zástup ľudí a čakal celé hodiny. Každý túžil kľaknúť si mu k nohám, vypočuť si slová odpustenia, dostať osvietenú radu a bezpečné usmernenie do života. Univerzitní profesori, študenti, priemyselníci a obchodníci, vysokí dôstojníci, stávali v rade spolu s jednoduchými sedliakmi a robotníkmi, a najmä s kňazmi, rehoľníkmi a vysokými cirkevnými hodnosťami. Kňazov prichádzalo toľko, až sa videlo, že páter Leopoldo je výslovne spovedník kňazov. Aj biskupi z Benátok chceli mať vždy na svojich výročných schôdzkach a duchovných cvičeniach v Paderno del Grappa pátra Leopolda vo svojom strede ako spovedníka a poradcu.**

Rozprávať sa s pátrom, ktorý mal milosť od Boha, bolo ako chvíľka v nebi. Jediná veta od neho osvietila viac ako dlhé roky vlastnej námahy a vlastného úsilia. Jediné jeho slovo účinkovalo viac ako množstvo kázní. Človek jeho spovednicu opúšťal znovuzrodený k novému životu a naplnený novou silou.

Páter Leopoldo upokojil dušu niekoľkými slovami. Vravieval: „Budte pokojná. O vašu dušu sa postarám ja. Kto hovorí v tejto chvíli? Azda človek? Veru nie. Hovorí Ježiš ústami svojho služobníka. Zverte sa teda Ježišovi!“

Vlastnil nadprirodzený dar videnia do duší, rovnako ako svätý farár z Arsu, páter Pio, Don Bosco, či svätý Jozef Cafasso.

Páter Alfonso Orlini: „Je isté, že páter Leopoldo prenikal do srdc. **Hovoril so mnou o veciach a obdobiach môjho života, ktoré nemohol poznať ľudským spôsobom.**“

Giuseppe Bolzonella z Padovy chodieval občas k pátrovi Leopoldovi na spoveď. Raz ráno, v roku 1939, chcel, ako obyčajne, vykonať svoju spoveď. **Sotva si priklákol a ešte nepovedal ani slovo, páter Leopoldo mu povyratúval všetko, čo robil, do najmenších podrobností.** Pritom na neho nepozeral a vyzeral pohrúžený do seba. Giuseppe mu v hlbokom údive povedal: „Ale páter, čo sa to robí? Práve som vám to všetko chcel povedať.“ Ako prebudený zo sna páter Leopoldo priateľsky povedal: „Buďte pokojný, buďte pokojný! Nemyslíte už na to!“

Jedného aprílového dňa 1939 už niekoľko hodín páter Leopoldo spovedal sestry alžbetinky. Hoci ho nik nevolal, odrazu vstal, opustil spovednicu a povedal sestre, čo bola na rade: „Je mi ľúto, že vás musím nechať čakať, ale v hovorni je človek, ktorý ma potrebuje.“ Práve v tej chvíli vstúpil do domu sestier istý pán. Pricestoval zďaleka, aby sa porozprával s pátrom Leopoldom. Keďže ho v kláštore nenašiel, poslali ho sem.

Vysokí cirkevní hodnostári žiadali pátra Leopolda o radu pri chúlостivých prípadoch svojich biskupstiev.

Páter Alfonso Orlini: „Vo všetkých radách, ktoré mi dal, sa ukazoval mimoriadne rozumný a zároveň istý, takže som sa jeho pokynov spokojne pridržal. A boli to veľmi ťažké a neisté prípady. Neskoršie udalosti ich potvrdili ako jedinú správnu cestu.“

Kto chcel po lichotivých sľuboch opustiť úbohú ženu, ten musel ihneď napraviť svoju nepravosť, inak nesmel vstúpiť do jeho spovednice. Okrem malých výnimiek dával viac viny mužom. Tvrdil, že Pán Boh mužovi uštedril v živote viac rovnováhy a tým mu dal aj viac zodpovednosti. Beda tým, čo sa chceli vyhovárať na silu náruživosti a podobné teórie, čo znižujú podiel zodpovednosti. „Pán Boh“, prízvukoval páter Leopoldo, „dal mužovi potrebné prostriedky, aby sa vedel ovládať. **Povedať niečo iné, znamená chcieť oklamať Boha. A s Bohom sa nerobia žarty.**“

Veľmi mnoho rodín, ktorým hrozil rozpad a stroskotanie, našlo svoju záchranu v spovednej cele pátra Leopolda.

Z úst pátra Leopolda často bolo možné počuť slová: „Božie milosrdenstvo prevyšuje všetko očakávanie.“

O zásadných veciach nepripustil nijakú diskusiu. S múdrosťou trpezlivého učiteľa sa snažil presvedčať. Ak sa mu ani tak nepodarilo prebudiť ľútosť, nešťastlivca prepustil. Úbohého človeka však neopustil. Od tej chvíle sa modlil

a obetoval za záchranu takej duše. Preto mohol niekoľko dní pred svojou smrťou povedať: „**Spovedám už vyše päťdesiat rokov a nemám výčitky svedomia, že som vždy dával rozhrešenie. Naopak, ľúto mi je tých troch, alebo štyroch prípadov, keď som ho musel odoprieť. Hádám som nevykonal všetko, čo bolo mojou povinnosťou, aby som vzbudil ľútosť ešte aj v tých dušiach.**“

Vytrvalo sa za ne modlil a čakal ich návrat. Už od prvého stretnutia nezapadol na nikoho. Bolo to niečo obdivuhodné. V jeho spovednici sa vystriedali tisíce ľudí, vyznali sa mu z hriechov, žiadali ho o radu, vysvetľovali mu svoju osobnú a rodinnú situáciu, a on pamätal na všetkých a na všetko. **Keď sa k nemu vrátili ľudia donútení žiť ďaleko od neho o osem, desať a viac rokov, boli celkom ohromení. Hneď povedal: „My sa poznáme, však? Kde ste boli celý ten čas? A s tou záležitosťou to ako dopadlo?“**

Páter Alfonso Orlini: „Keď sme raz spolu sedeli pri káve, páter Leopold povedal: „Dvadsaťpäť rokov, ako ste boli u mňa prvý raz.“ Môžete si dobre predstaviť moje začudovanie, keď som vedel, že som iba jeden z tisícok jeho spovedných detí.“

DAR PROROCTVA.

Páter Alfonso Orlini: „Keď ma zvolili za provinciála v Benátkach, hneď som vyhľadal pátra Leopolda. Zablahoželal mi a povedal: „Čosi vám poviem! **V tomto úrade ostanete iba krátky čas. Vymenujú vás za generálneho predstaveneho rádu.**“ **Už po troch mesiacoch ma zvolili za generála rádu.**“

Páter Leopoldo viackrát narážal na to, že kapucínsky kláštor v Padove bude zničený. V roku 1940 to povedal otvorene. Pán Alvise Franceschini z Padovy sa ho v júni toho roku spýtal, či mesto bude tiež zasiahnuté bombami. Odvetil: „Bude zasiahnuté a mnohokrát.“ „A tento kláštor?“ pýtal sa pán ďalej. „Žiaľ, aj **tento kláštor bude silno zasiahnutý...ale cela (jeho spovedná cela) nie, tá nie.** Tu preukázal Pán Boh dušiam toľko milosrdenstva, že musí zostať ako pamätník jeho dobroty!“

Pán Cencio Marconi z Padovy: „V roku 1927 som prosil pátra Leopolda o veľkú milosť. Moja dcéra Luigina očakávala pôrod svojho druhého dieťaťa. Pretože pri prvom dieťati bol život matky aj dieťaťa v nebezpečenstve, očakávali sme udalosť s úzkostlivým srdcom. Páter Leopoldo hneď s istotou povedal: „Majte vieru! Ostaňte spokojný. Všetko pôjde dobre. **Hovorím vám to úradne, v mene Božom. Dobre viete, čo znamená úradne.**“ Profesor Bertino pri pôrode chcel zakročiť operatívne, čo však mohlo byť pre dieťa nebezpečné. Tu som si spomenul na slová pátra Leopolda. Obrátil som sa ku krížu a prosil o prisľúbený zázrak. V tej chvíli sa začali u mojej dcéry bolesti. Pôrod mal prirodzený a celkom ľahký priebeh.“

STAROBA A UTRPENIE.

Aj keď sa jeho telesné sily vážne zmenšili a podľa mienky spolubratov by si skutočne zaslúžil odpočinok, chcel pracovať ešte viac. Chcel umrieť v práci a bol presvedčený, že musí dobrými skutkami odpykať za veľa hriechov.

Ustavičné telesné utrpenie sa v posledných dvoch rokoch života pátra Leopolda vystupňovalo. Pán pripravoval jeho dušu na očistenie a na mystické zjednotenie s ním. Jeho **očná choroba vyžadovala takmer ustavičnú opateru. Artritída ho lámala vo všetkých údoch a pokrivila mu nohy, aj prsty na rukách. Všetky zuby mu museli postupne vytriahnuť. Často mal zápaly, hnisavé vredy a horúčky. Cez zimu 1940 - 1941 sa zintenzívnili bolesti žalúdka, ktoré ho sužovali už mnohé roky. Keďže nemohol prijímať potravu, strácal zo dňa na deň sily a napokon sa už nevládal udržať na nohách.** Jeho ruky nevypustili ruženec. Vždy úpenlivo prosil Matku Božiu, ktorá je uzdravenie nemocných. **Aj svoje spovedné deti prosil o modlitbu, a to tak úpenlivo, že až dojímal k slzám.** S Božou pomocou a na materinský príhovor Panny Márie prekonal páter Leopoldo tvrdú skúšku. Pomaly sa zotavil, bolesti sa zmiernili a on mohol zasa jesť a nadobúdať trochu zo stratených síl. Len čo sa mohol trochu udržať na nohách, začal opäť spovedať. Predstavení obmedzili jeho čas v spovednici. Tak prešlo leto 1941, no len čo nastala zima, začal zasa veľmi trpieť. Na svojej bolestnej krížovej ceste ešte nedosiahol vrchol kalvárie. **Zasa mal silné bolesti žalúdka, zasa nemohol prijímať potravu. Bolesti sa snažil zatajiť, aby mu predstavení nezakázali spovedať. Napokon jeho hrdinská vôľa podľahla chorobe a musel si znovu ľahnúť.** Padovský biskup chcel byť stále informovaný o postupe choroby. Viackrát poslal ku chorému svojho generálneho vikára a osobne mu prišiel dať požehnanie.

Ráno, 25. marca 1942, pátra Leopolda zaopatrili sviatosťami umierajúcich.

Keď sa cez noviny roznieslo, že páter Leopoldo je v nemocnici, zovšadiaľ sa ponáhľali ľudia k jeho lôžku. Jeho posteľ sa stala kazateľnicou. Keď ho navštívil jeho spovedník páter Marcellino, oči pátra Leopolda sa naplnili slzami. Spovedník sa ho pýtal, prečo plače. „Plačem, lebo mi profesori, ošetrovatelia, sestry a veľa iných, čo ma navštevujú, venujú takú veľkú pozornosť. Prečo to mne, biednemu človeku?“

Po mesiaci sa mohol vrátiť do kláštora. Plný radosti dúfal, že bude môcť znovu začať svoj bývalý apoštolát. No jeho koniec bol už neúprosne určený. Páter Leopoldo bol zasiahnutý veľmi ťažkou chorobou: **na hrtane mal nádor. Nebola možná nijaká liečba. Napriek tomu páter Leopoldo začal znovu spovedať. Zákerná choroba však dávala najskôr skryto, potom každý deň očividnejšie cítiť svoj zhubný účinok. Silné krčce mu spôsobovali také bolesti, že často odpadol takmer do bezvedomia. Zavše sa triasol na celom tele od bolesti.**

Čoraz ťažšie mohol prijímať čo len tekutú potravu, lebo prehĺtanie mu spôsobovalo bolestné krče.

Pán Giuseppe Rampazzo píše: „Tridsiateho júna som sa spovedal u pátra Leopolda v kláštornej ošetrovni. Veľmi trpel a len s námahou vládal chodiť. Napriek tomu, chcel ma vo svojej veľkej láske odprevadiť až po kláštornú bránu. So smutným pohľadom mi povedal: ‚Viete, prečo som vás odprevadil? Lebo sa už nevidíme.‘ ‚Najneskôr o mesiac sa vrátim,‘ odpovedal som. ‚No dobre, ale my sa už nevidíme,‘ oznámil mi páter Leopoldo.

O mesiac som sa vrátil, ale páter Leopoldo bol už v nebi.“

Niekoľko týždňov pred smrťou vyšiel páter Leopoldo zo svojej cely a vliekol sa popri stene. Videl ho jeho vtedajší predstavený, páter Marcellino a povedal mu: „Poslúchnite, dožičte si trochu odpočinku.“ Pri tých slovách páter Leopoldo padol na kolená a úbohým hlasom úpenlivo prosil: „Otče, majte so mnou zmilovanie... veď treba vykonať toľko dobrého!“

Niekoľko dní pred smrťou sa priznal spolubratovi: „Ja som sa vždy bál smrti. Prečo sa jej nebáť, keď ešte aj Ježiš sa pred ňou triasol...**Mňa však telesný rozklad neľaká toľko ako myšlienka na prísny Boží súd, ktorý nás čaká po smrti. Som veľký hriešnik.** Nech sa Boh nado mnou zmiluje!“

Za tie tri mesiace, čo mu po návrate z nemocnice ešte ostávali, premenil izbu chorých na spovednicu.

Profesor Enrico Rubatelli, krčný, nosný a ušný špecialista, vypovedal: „Bol som stále pri pátrovi Leopoldovi a sledoval som všetky fázy jeho choroby, najmä po jeho návrate z nemocnice. Ako odborník môžem povedať, keďže choroby hrtana patria do môjho špeciálneho odboru, že **najmenej pätnásť dní pred jeho smrťou bolo zúženie hrtana úplné a neprepustilo už nijakú výživu prirodzenou cestou ani pomocou sondy. Je čosi prekvapujúce a prirodzenými lekárskymi poznatkami nevysvetliteľné, že pri svätej omši mohol prijímať.“**

Ešte v predvečer smrti vypovedal okrem iných asi päťdesiat kňazov.

Poslednú noc svojho pozemského života strávil páter Leopoldo takmer v nepretržitej modlitbe. Okolo polnoci prišiel do jeho cely spolubrat Giorgio a spýtal sa, či sa môže vyspovedať. Páter Leopoldo hneď odpovedal veľmi slabým hlasom ako obyčajne: „Tu som, tu som.“ Keď sa potom spolu pomodlili, povedal: „Chod' si teraz odpočinúť, ale predtým chod' ešte na chvíľu do kaplnky chorých a pozdrav odo mňa Pána.“

Tridsiateho júla 1942. Predstavený, páter Benjamino z Enega, ktorý sa predmodlieval pri Leopoldovi modlitby umierajúcich, tri razy sa pomodlil Ave Maria a raz Salve Regina. Páter Leopoldo s čoraz slabším hlasom pomaly opakoval slovo za slovom. A **po vyznaní „Ó milostivá, ó dobrotivá, ó sladká Panna Mária“ jeho duša vzlietla do večnosti.**

Páter Leopoldo zomrel. No tvár sa mu nestiahla, nenastala nijaká zmena, zdalo sa, že pokojne zaspal. Z jeho tváre sa zračil veľký pokoj.

Smutná zvesť o smrti pátra Leopolda sa ako blesk rozšírila po celom meste i v okolitých dedinách. Zovšadiaľ bolo počuť len jedno: „**Zomrel svätec! Zomrel svätec!**“ Hneď po tejto zvesti začal prúdiť do Padovy ľud, čo chcel vidieť drahého zomrelého. Rolníci, robotníci, úradníci, cirkevné a svetské osobnosti dávali najavo svoju bolesť. Všetci cítili, že stratili otca, potešiteľa, vodcu svojej duše. Aby všetkým umožnili prístup k mŕtvemu, vystavili 31. júla pozostatky v sieni pri kostole. Celý deň sa tam valil veľký zástup ľudí. Pred mŕtvym telom bolo vidieť dojmavé scény. Všetci sa ho chceli dotknúť ružencami, obrázkami, šatkami a inými predmetmi a tú si potom uchovať ako relikviu. Veľmi často bolo počuť slová: „Kofko dobrého urobil pre moju dušu. **Páter Leopoldo orodujte za nás!**“ **Aj deti sa približovali bez strachu. Len v ten deň navštívilo vystavené mŕtve telo viac ako dvadsaťpäť tisíc osôb.**

Prvého augusta bol pohreb. **Na dve hodiny bolo treba uzavrieť dopravu na hlavnej ulici, kade sa poberal pohrebný sprievod. Pri prenášaní rakvy ľudia hádzali z okien kvety, iní si kľakli.** Jeho telo uzavreli do vzácnnej schránky a uložili v márnici kléru na mestskom cintoríne. (Obrázky s dotykovými relikviami sv. Leopolda Mandiča možno písomne požiadať, aj slovensky na adrese Santuario s. Leopoldo Mandič, Piazza s. Croce, 44, 35123 Padova, Italia).

SPLNENIE PROROCTVA.

Spovedná cela, maličká komôrka, kde otec Leopoldo vykonával svoj namáhavý a dlhý úrad sa stala veľmi rýchlo pre zbožných ľudí pútnickým miestom.

Dňa 14. mája 1944 bolo mesto Padova strašným spôsobom zničené leteckým bombardovaním, po ktorom ostalo množstvo obetí a zrúcanín. Dňa 14. mája 1944 zasiahlo päť veľkých bômb ukrutnej výbušnej sily aj kapucínsky kostol a kláštor. Kostol bol takmer celý zničený a z veľkej časti aj kláštor. Zázračne nepoškodené ostali socha Bohorodičky s oltárom, pri ktorej páter Leopoldo tak často slúžieval omšu a spovedná cela pátra Leopolda.

Do cely dali pamätnú knihu, ktorá bola k dispozícii všetkým návštevníkom. Zapisovať sa do nej sa stalo zvykom a dnes je takýchto objemných kníh zaplnených na stovky. Z poznámok vyplýva, že sú natoľko dôverné, ako keby sa veriaci pomocou nich zhovárali s pátrom Leopoldom. Otvárajú si celé vnútro, ako keby tam ešte stále bol pripravený vypočuť, osvietiť a potešiť. Z tých zväzkov poznámok tečú slzy bolesti, lebo hovoria o trpkom postavení tela, či duše. Sú tam však aj slzy radosti. **V jeden deň je napríklad medzi záznamami na tej istej strane podpis kardinála, poďakovanie židovského novinára z Paríža a vzývanie panej, ktorá prišla z Filipín. Vzácný podpis je na stránke s dátumom 12. september 1982 - podpis pápeža Jána Pavla II.**

ZÁZRAČNE ZACHOVALÉ TELO.

Už 19. septembra 1963 je pri sposednej cele uložená aj rakva s pozostatkami otca Leopolda. Preniesli ju sem z veľkého cintorína. Keď v súvislosti s cirkevnými procesmi vykonali úradnú obhliadku tela otca Leopolda, konštatovalo sa, že pozostatky sú po dvadsiatich štyroch rokoch celkom neporušené. Odňali ľavú ruku a vložili do vzácneho relikviára. Teraz je táto ruka vystavená blízko hrobu, akoby žehnala a utešovala, ako to robila po toľké roky, keď sa dvíhala, aby rozhrešovala a utešovala, alebo ukazovala na kríž ako prameň všetkého odpustenia a útechy v každej bolesti. Je vychudnutá a zdeformovaná artritídou a ukazuje tak pútnikom obeť, ktoré svätý podstupoval.

Ján Pavol II. svätorečil otca Mandiča 16. októbra 1983.

VYLIČENÍ.

Slečna Elsa Raimondiová, narodená 30. júna 1922 v Cavazzana di Lusia (v Rovigu), bola 6. januára 1944 operovaná na zápal slepého čreva a na priečnej slabiny v nemocnici v Lendinare. Keďže teplota neustupovala a bolesti sa zväčšovali, 16. apríla 1946 bola podrobená ďalšiemu zákroku. Ten však ostal len na úrovni zisťovania príčin, lebo sa zistil **ťažký stupeň tuberkulózneho zápalu pobrušnice**. Prepustili ju z nemocnice s nepriaznivým predpokladom.

Doma **bola odsúdená na nehybnosť, lebo už pri pokuse posadiť sa na posteľ, omdlela**. Tamojší farár jej povedal o otcovi Leopoldovi a povzbudzoval ju, aby k nemu obrátila svoje prosby. 30. júla začala s ďalšími zbožnými ľuďmi odriekať deviatnik a pritom prosila otca Leopolda, aby za ňu orodoval u Panny Márie z Pilastrella. Elsa Raimondiová tvrdila, že **na konci deviatnika uvidela pátra Leopolda, ktorý na jej otázku, či bude vyličená 12. septembra, odpovedal: „Áno, áno!“**

So zhoršujúcou sa chorobou sa dočkala toho dňa a chcela byť spolu s inými chorými odnesená do chrámu. Pri chorých bol však lekár a ten ju v obave o jej život prikázal ihneď odvieť naspäť domov. Navečer **počuť Elsa Raimondiová vnútorný hlas, ktorý jej nástojčivo prikazoval, aby zišla z posteľe. Vykonala rozkaz a prítomným povedala: „Už nie som chorá. Som vyličená! Videli ste otca Leopolda?“ Práve v tej chvíli vstúpil lekár, ktorý nebol schopný slova. Hneď ju prehliadol a konštatoval, že klinicky je vyličená.**

Zázrak sa stal aj **pani Elisabette Ponzolottovej**, narodenej v Ronchi di Ala (Trident) 20. augusta 1925, vydatej za Beniamina Campostriného. Bydlisko Marani di Ala (Trident), Via Prati č.19. **15. marca 1977 bola hospitalizovaná v nemocnici v Ala kvôli chrípke spojenej s kardiopatiou**. Keď vychádzala 24. marca ráno o šiestej z kúpeľne, pocítila prudkú bolesť v ľavej nohe. Stratila schopnosť pohybovať sa a na posteľ ju museli odniesť. Bolesti sa zväčšovali

a noha zakrátko napuchla a zmodrela až po koleno. Lekári určili ako diagnózu **postembolickú ischémiu ľavej dolnej končatiny a fibriláciu chlopne ľavej srdcovej komory.**

Keďže to bol ťažký prípad, vyžadoval si radikálnu liečbu, no tá nezmenila na klinickom obraze choroby nič. Po tri za sebou idúce dni sa stav stále zhoršoval, až sa napokon objavili na prstoch nohy začiatky gangrény. Situácia ostala taká vážna, že bol bezprostredne ohrozený pacientkin život. Preto sa ošetrojúci **lekári zišli 27. marca na porade a rozhodli sa nohu nad kolenom ihneď amputovať**, aby sa pokúsili zachrániť pacientkin život. Tá však povedala, že pre osobitné dôvody môže súhlasiť so zákrokom až v nasledujúce ráno.

Prišla noc. **Doktor Albino Kuel pri procese podal toto svedectvo:** „V noci z 27. na 28. marca som mal službu. Spomínam si, že ma viackrát volali, lebo stav pani Ponzolottovej sa zhoršoval. Pri vizite okolo 23. hodiny som u pacientky so znepokojením pozoroval zhoršovanie sa príznakov : bolesť stále silnela, noha bola čoraz chladnejšia a modrejšia... Okolo pol druhej ma zavolali znova. Keďže stav bol čoraz vážnejší, pokúsil som sa podať jej analgetiká vo vnútrožilovej infúzii, ale bezvýsledne.“

Pani Elizabette svedčí pri procese: „Keď mi lekári povedali, že mi musia kvôli záchrane života amputovať nohu, odpovedala som, že zatiaľ so zákrokom nesúhlasím. Čakala som totiž, čo na to povie môj dôverník, blahoslavený otec Leopoldo. Vrucnejšie som sa začala modliť k blahoslavenému a jeho podobižeň som mala stále na boľavej nohe. Celkom som sa zverila otcovi Leopoldovi. Bola som si priam istá, že ma vypočuje. Stále som opakovala: „**Otec Leopoldo, pomôž mi, pomôž mi.**“ Vypočul ma. Keď sestra vyšla a ja som ostala v izbe sama sedieť na posteli, opretá na vankúše, **uvidela som vojst' malého kapucínskeho mnícha s bielou bradou. Hneď som ho poznala. Bol to páter Leopoldo. Pozeral sa na mňa a usmieval sa. Obišiel okolo postele, pozrel sa na nohu a povedal: ‚Viem, že veľmi trpíš a budeš musieť vystáť veľa bolesti, ale noha bude zachránená.‘** Odpovedala som mu: ‚**Všetko vydržím veľmi rada, len nech je noha zachránená.**‘ Usmial sa a pomalým krokom vyšiel dverami. Vyhŕkli mi slzy. Bolesť v nohe sa stratila, cítila som, že sa ohrieva a môžem ňou hýbať. Keď prišla sestra, ostala prekvapená, že som pokojná. Pozrela sa na nohu a videla, že je ružová ako druhá a je teplá. Vyrozprávala som jej, že som videla otca Leopolda a ona mi dojata odpovedala, že sa mám poďakovať Bohu a pátrovi Leopoldovi, ktorý mi vymohol záchranu.“

Doktor Albino Kuel vypovedal: „Ráno o šiestej som sa zobudil a čudoval som sa, prečo ma už nevolali k pani Ponzolottovej. Hneď som išiel do jej izby zistiť, čo sa stalo a bol som pripravený prijať správu o jej smrti. Namiesto toho **som pacientku našiel pokojnú. Prezrel som chorú končatinu a so začudovaním som konštatoval, že nadobudla normálnu farbu a teplotu a nespôsobovala**

už pacientke bolest, čo bol jasný znak samovoľného a úplného obnovenia krvného obehu.“ To isté konštatovali aj ostatní doktori, ktorí rozhodli na porade predchádzajúci deň o nevyhnutnosti amputovania nohy.

Pani Ponzolottová sa vrátila domov, znova mohla robiť domáce práce a na nohe sa už neprejavili nijaké zmeny, ani pokiaľ ide o krvný obeh ani zmeny vo výžive buniek.

Uvedené dva prípady preskúmali najprv príslušné cirkevné tribunály v Padove a Tridente. Potom ich poslali Pápežskej lekárskej rade do Ríma, ktorá uznala každý prípad osobitne ako okamžité, dokonalé, trvalé a prirodzeným spôsobom nevysvetliteľné uzdravenie. **Teologická komisia uznala obidva prípady za skutočné zázraky, ktoré možno pripísať príhovoru pátra Leopolda.**

NOVÉNA KU SVÄTÉMU LEOPOLDOVI MANDIČOVI. (Modlíme sa 9 dní).

Svätý Leopold Mandič, Pán Ti daroval nespočetné milosti pre všetkých, ktorí sa k Tebe utiekajú. Prosíme Ťa, vypros pre nás živú vieru a silnú lásku, potom zostaneme v milosti, stále s Bohom spojení. Sláva Otcu ...

Svätý Leopold Mandič, Božský Vykupiteľ Ťa spravil vo svojej sviaosti pokánia dokonalým nástrojom svojho milosrdenstva. Prosíme Ťa, daj nám milosť často a dobre sa spovedať, aby sme si dušu vždy zachovali bez viny a túžili po naplnení, ku ktorému sme povolaní. Sláva Otcu ...

Svätý Leopold, Svätý Duch si Ťa vybral za nádobu, aby svoje dary mohol naliať mnohým dušiam. Tvoj príhovor nech nás ochráni od mnohých ťažkostí a starostí, ktoré nás tlačia a daj nám silu, všetko trpezlivo znášať, aby sme dosiahli nebeskú odmenu.

Sláva Otcu ...

Svätý Leopold, počas Tvojho života na zemi hájil si Tvoju nežnú lásku k Márii, našej dobrotivej Matke. Ona Ti za to dala veľa milostí a teraz môžeš byť šťastným v jej blízkosti. Pros za nás, aby pozrela na naše bolesti a ukázala sa vždy ako Matka milosrdenstva. Zdravas Mária ...

Svätý Leopold, Ty si mal vždy súčiť s každou ľudskou biedou a tešil si veľa zarmútených. Pomôž aj nám! Neopušť nás, v Tvojej добрote uteš aj nás a vypros nám milosť, o ktorú prosíme. Amen.

SVÄTÝ DON BOSCO. Salezián, spovedník, vizionár i prorok, otec sirôt a mládeže

„Nemal som ešte ani dva roky, keď mi zomrel otec. Nepamätám si, ako vyzeral. Pamätám si iba slová matky: **Janko, už nemáš otecka.** Všetci vychádzali z izby, kde zomrel otec, len ja som chcel ostať. ‚Pod', Janko, pod' so mnou' - milo naliehala matka. ‚Ak nepôjde otecko, tak nepôjdem ani ja' - vzpieral som sa. ‚Pod' maličký, už nemáš otca' - po týchto slovách sa svätá žena rozplakala a vyviedla ma von. Keď som videl plakať matku, dal som sa do plaču aj ja. Slová ‚Už nemáš otecka' sa mi navždy vryli do pamäti“ – **don Bosco.**

Po smrti otca sa starala o Janka, jeho súrodencov a o ochrnutú matku zomrelého manžela, pripútanú na posteľ, len vdova, matka Margita. Nevedela ani písať, ani čítať. V tej dobe bolo v Taliansku 80% obyvateľstva negramotného. Mama Margita orala, siala, kosila, viazala, zväžala, kládla stohy, mlátila, nosila vrecia. Janko rúbal drevo, nosil vodu, plel v záhrade, zametal izby, čistil statok, pásol kravy. Jeho posteľou bolo vreco plné kukuričného lístia. Každý deň ráno a večer celá rodina pokľakla k modlitbe pod krížom. Päť srdc volalo denne k Pánu Bohu o chlieb, o pomoc v práci, o odpustenie hriechov. V roku 1817 postihli celý Piemont také mrazy a sucho, že bola zničená celá úroda. Nastal ukrutný hlad. Chudáci zomierali v priekopách s ústami plnými trávy. V jeden večer nemala Boscova rodina nič do úst. Ani len omrvinku chleba. Ale s pomocou Božou prežili.

ZJAVIL SA MU JEŽIŠ.

Ako raz pásol kravy, videla ho čítať knihu osemročná Anna Mogliová a dohovárala mu: „Prestaň už s tým čítaním!“ Janko jej odpovedal: „Chcem sa stať kňazom, aby som mohol raz kázať a spovedať“. „Budeš kraviarom“ – doberala si ho. Kto chcel vtedy vyštudovať za kňaza, potreboval 10 000 lír na štúdium. To bolo pre chudobného nemožné. Janko jej vtedy odvetil: **„Anička, teraz sa tomu smeješ, ale raz sa prídeš ku mne vyspovedať.“** A skutočne, po vydaji sa Anička prichádzala k Boscovi spovedať.

Už ako deväťročnému sa Jankovi zjavil Ježiš v bielom plášti. Vtedy mu dal svoju Matku, Pannu Máriu ako učiteľku pri výchove mladých ľudí. Chytila ho za ruku a povedala mu, aby bol pokorný a statočný, a že raz všetko pochopí... Bola oblečená v žiariacom plášti, utkanom z hviezd.

Do gymnázia chodil Ján v meste Chieri. Prezývali ho „osol z Becchi.“ Profesor

latinčiny vysvetľoval životopis Agesilaa, ktorý napísal Cornelius Nepos. Ján si zabudol doma knihu. Aby to profesor nezbadal, položil si pred seba otvorenú gramatiku. Profesor vyvolal Jána. Dal mu prečítať latinský text a zopakovať jeho výklad. „Vstal som s gramatikou v ruke a **začal som spamäti recitovať latinský text a potom jeho preklad**. Spolužiaci mi zatlieskali. Žiaci upozornili profesora, že nemám knihu Cornelia, ale gramatiku a predstieram, že čítam Cornelia. Chcel mi dať zaucho, ale podarilo sa mi uhnúť. Profesor si pozrel knihu gramatiky a rozkázal mi, aby som „prečítal“ z Cornelia. Potom mi prekvapený povedal: „Máš šťastie.“

Jánovi sa snívalo, že v triede písali písomku z latinčiny. Keď sa prebudil, zaznačil si text. Na druhý deň na písomke odovzdal text príliš skoro. Profesor si ho prečítal, pozrel na svoje poznámky a skoro zmeravel. Na svojej stránke, ktorú si predtým doma pripravil, bol aj ďalší text, ktorý chcel žiakom dať. Ale ráno si to v poslednej chvíli rozmyslel. Ten text vynechal, lebo sa mu zdal príliš dlhý. **„Kde si prišiel na ten text?“ – pýtal sa udivený profesor Jána. „Snívalo sa mi.“**

Vďaka svojej geniálnej pamäti za jeden rok urobil tri triedy. Našli sa dobrí ľudia, ktorí mu zaplatili štúdium. V seminári pomáhal spolužiakom: strihal ich, holil, zašival im reverendu, podbíjal čižmy, ošetroval chorých a radieval im. Na tejto škole urobil skúšky o rok skôr.

Ján vyštudoval za kňaza. Vysvätený bol 5. júna 1841. V Turíne zriadil domov pre chlapcov, ktorí sa ocitli na ulici. Giuseppe Pinardi prenajal don Boscovi pre chlapcov starú kôľnu. Bola to vlhká, nízka miestnosť, s popraskanými múrmi. Oproti kôľni bola krčma „U záhradníčky“ – raj pre zlodejov. Časť kôľne prerobili na kaplnku. Don Bosco tu slúžil sväte omše. Vonku mohli chlapci skákať, vyspevovať, hrať sa. Už ich prichádzalo 600. Kaplnka bola pre nich malá. Pri bohoslužbách zamdlievali.

Po vypuknutí cholery v Turíne, sa 44 donboscových chlapcov prihlásilo ako dobrovoľníci na ošetrovanie chorých. Za mesiac ochorelo 800 ľudí a 500 z nich zomrelo. Don Bosco chlapcov ubezpečil, že ak si získajú Božiu milosť a nespáchajú ťažký hriech, nik z nich nedostane cholery. Aj sa tak stalo. **Všetci malí ošetrovatelia ostali zdraví.**

POZRIE NA ČELO A VIDÍ HRIECHY.

Don Bosco: Môžete mi priviesť hocakého mladíka, ktorého som ešte nikdy v živote nevidel. Stačí, aby som sa iba pozrel na jeho čelo a poviem mu všetky hriechy, ktorých sa dopustil od mladosti.“ Prebehol chovancov svojím zrakom a niektorým dal znak, aby šli pokojne k svätému prijímaniu. Ďalších spovedal, asi 60 – tich za hodinu. Niektorí nevedeli ani začať: „Don Bosco, povedzte mi hriechy vy sám!“ On im ich pospomínal rad radom.

ROZMNOŽENIE CHLEBOV.

Na sviatok Narodenia Panny Márie v roku 1848 slúžil Don Bosco sv. omšu. Šesťsto chlapcov čakalo na sv. prijímanie. Don Bosco otvoril svätostánok a ustrnul. Kostolník Giuseppe Buzzetti zabudol pripraviť na oltár druhé cibórium a tak bolo premenených asi 20 hostií. Don Bosco sa vrúcne pomodlil a začal hostie rozdávať. **Hostií neubúdalo a vystačilo pre všetkých.** Kostolník tento zázrak vyrozprával saleziánom. Prítomný don Bosco to potvrdil: „Myslel som, že väčší zázrak je premenenie ako rozmnoženie. Ale za všetko nech je oslávený Pán.“

Francesco Dalmazzo, generálny prokurátor Saleziánskej spoločnosti pri Svätej stolici, prišiel do gymnázia ako pätnásťročný. Neskôr vypovedal: „Dvaja chlapci, ktorí mali rozdávať chlieb, povedali don Boscovi: ‚Don Bosco, nemáme na raňajky chlieb.‘ Chlapci našli v dome iba pár bochníkov chleba. Don Bosco: ‚Dajte ich do koša. Dnes budem sám rozdávať chlieb, ale najprv dospovedám.‘ Francesco: ‚Keď prišiel don Bosco, pristúpil som k nemu prvý a prevzal som od neho bochník. **Pozrel som sa do koša. Odhadol som, že tam bolo asi 15 -20 bochníkov.** Don Bosco začal rozdávať chlieb. Chlapci prichádzali jeden za druhým, celí šťastní, že môžu dostať chlieb od Don Bosca. Každý mu pobožkal ruku. **Všetci chlapci a bolo ich asi 400, dostali svoj bochník.** Keď všetkým nadelil, nedalo mi to a nazrel som do koša. Na svoje veľké prekvapenie som zistil, že v koši bolo práve toľko bochníkov, koľko ich bolo na začiatku.“

Bosco: „Pastierka (Panna Mária, Pomocnica kresťanov), ma vyzvala, aby som sa pozrel na juh. Videl som tam pole. Povedala mi: ‚Chcem, aby na tomto mieste, kde slávni turínski mučeníci Aventor a Oktávius podstúpili mučenie, bol osobitným spôsobom uctievaný Boh.‘ Pritom urobila krok a nohou mi presne označila miesto, kde boli umčení. Znovu som sa pozrel a zbadal som nádherný vysoký chrám. Napriek tomu, že Bosco nemal na stavbu peniaze, dokázal tieto vyžobrať od tých, ktorí ich mali. **V roku 1868 bol za prítomnosti 1200 boscových chlapcov vysvätený nový chrám Panny Márie Pomocnice.** Na vrchu 60 metrovej kupoly sa týči štvormetrová socha Panny Márie z pozlátenej medi. Nad ňou svieti dvanásť hviezd. Najstarší z chovancov vtedy povedal don Boscovi: ‚Vy ste nám už pred dvadsiatimi rokmi ukazovali: ‚Chlapci, vidíte ju tam, ožiarenú svetlom? Vidíte sochu Panny Márie?‘ No my sme vtedy nevideli nič.“

Don Bosco **založil misie** po celom svete. Pre výučbu chlapcov založil dielne. Na podnet don Bosca bolo založené **rehoľné spoločenstvo Dcéry Panny Márie Pomocnice.**

SLEPÁ MÁRIA STADEROVÁ VIDÍ MEDAILU PANNY MÁRIE

V máji 1869 dovéďli do chrámu Panny Márie Pomocnice choré dievčatko so zviazanými očami. Bola to **Mária Staderová z Vinova. Už rok bola úplne**

slepá. Lekári konštatovali, že jej niet pomoci. Pomodlili sa pred oltárom Panny Márie. Potom poprosili o návštevu u don Bosca. Don Bosco: „Chcela by si zasa vidieť?“ „Bože môj, prečo sa to len pýtate“ - odpovedalo dievča. Dalo sa do takého plaču, že to vzbudilo u všetkých bolesť a súcit. „Dôveruj teda Panne Márii Pomocnici a ona ti pomôže. Neboj sa, uvidíš. Ku cti Božej a blahoslavenej Panny povedz mi, čo držím v ruke?“ **Dievča vypleštilo slepé oči, zamierilo na Don Boscovu ruku a potom zrazu vykričilo: „Vidím. Medailu Panny Márie!“** Neskôr vstúpila do kláštora Dcér Panny Márie Pomocnice.

Jeden z chovancov, **svätý Dominik Savio, zomrel ako 15 – ročný na zápal pľúc. Don Bosco ho potom videl vo sne:** „Zdalo sa mi, že som bol na okraji nesmiernej roviny, belasej, ako more. Vzduchom sa niesla prekrásna hudba. Zrazu sa objavil nesmierny zástup mladíkov. Boli to chlapci z oratória a z iných našich ústavov. Bolo ich úžasne mnoho. Viedol ich Dominik Savio. Aký bol krásny! Oslepujúco biela tunika mu splývala až po zem. Prepásaný bol širokou červenou stuhou. Na hlave mal korunu z ruží. Bol ako anjel.“

Z PRÍLIŠNEJ NÁMAHY BOL DON BOSCO PREPRACOVANÝ. V júli 1846 dostal zápal pľúc. Zdalo sa, že zomrie. Ale chlapci mu vyprosili uzdravenie a on pokračoval v práci. Na don Bosca vystrelili liberáli cez okno do kaplnky, práve, keď učil chlapcov náboženstvo. Prestrelili mu reverendu na rukáve, aj na boku. Iný surovec, Andreis, na neho zaútočil nožom. Dvakrát ho chceli otráviť. V štyridsiatich rokoch zrazil dona Bosca blesk. V roku 1878 úplne oslepol na pravé oko. Nabehli mu žily na nohách. Pri chôdzi veľmi trpel. Často mával horúčku. Dostával ju od reumy v kĺboch. Reumatizmus mu napadol okolie srdca. Vysypala sa mu koža. Často kašľal z pľúc krv. Pri petrolejovej lampe napísal okolo 150 diel, ktoré vyšli v miliónových nákladoch. Posledné roky života mal zápal chrbtovej kosti. Celkom bol skrivený, v bolestiach. Schudol. Bez cudzej pomoci už nevedel spraviť ani krok.

31. januára 1888. Mons. Cagliero sa pomodlil pri zomierajúcom nahlas modlitbu, ktorú ho ešte ako chlapca naučil Don Bosco: „**Ježiš, Mária, Jozef, vám zverujem svoje srdce i svoju dušu. Ježiš, Mária, Jozef, stojte pri mne v smrteľnom boji. Ježiš, Mária, Jozef, s vami nech vydýchnem v pokoji.**“ 1.4.1934 bol don Bosco vyhlásený za svätého.

V JEDNOM ZO SVOJICH VIDENÍ VIDEL DON BOSCO PRED SEBOU ROZBÚRENÉ MORE. Po ňom sa plavilo veľa malých lodičiek. Z nich útočili nepriatelia Cirkvi na jednu veľkú loď. Útočili rôznymi zbraňami, tlačou, klamstvami... **Veľká loď, bola admirálska a riadil ju pápež. Tá sa bezpečne plavila medzi nárazmi vlnobitia** a strelami z presily nepriateľských lodí. Loď vyhodila kotvu a zastavila sa medzi dvomi obrovskými stĺpmi, ktoré vyrastali z mora. **Na jednom stĺpe žiarila svätá Hostia, na druhom socha Panny Márie s nápisom „Pomocnica kresťanov.“** Medzi týmito dvomi stĺpmi našlo potom útočisko a posilu celé ľudstvo.

TERÉZII SA ZJAVIL DON BOSCO.

Terézia Callegariová ležala 17. júla 1921 v nemocnici v Castel S. Giovanni. Mala zápal priedušnic, tenkého čreva, zhybov a slabosť. Išlo o nevyliciteľnú chorobu. Za orodovníka si zvolila don Bosca.: „Presne o štvrtej som videla pri svojom nočnom stolíku kňaza strednej postavy. Mal tmavé oči, trochu podlhovastú tvár a tmavé kučeravé vlasy. Bol oblečený v čiernom. Jednu ruku položil na stolík a druhú na moje čelo. Ruka bola studená a chudá. ‚Vstaň‘ - povedal mi. **Začala som teda hýbať pravou nohou. Ale mimovoľne hýbala som hneď aj ľavou.** Išlo mi to celkom ľahko, bez najmenších bolestí. Videla som, že kňaz dvíha ruky, dlane obracia ku mne a usmievajúc sa odchádza. Bol vždy menší a menší a ťahal za sebou akúsi hmlu. Keď zmizol, **rozoznala som všetky predmety okolo seba celkom jasne, kým večer som všetko videla slabo a rozmazané.** Všetky stopy choroby zmizli. Bola som schopná práce, ako hociktorá zdravá osoba.“ Cirkevné úrady vypočuli 23 svedkov tohto zázraku. Svätý Otec Pius XI. vydal dekrét o pravosti tohto zázraku. Už predtým boli uznané dve zázračné vyzdravenia na príhovor don Bosca: Anny Maccoliniovovej z Rimini a Kataríny Pilengovej z Ugnana.

MODLITBA KU SVÄTÉMU JÁNOVI BOSCOVI.

Svätý Ján Bosco, otec a učiteľ mládeže, ty si toľko pracoval pre spásu duší. Buď nám vodcom, aby sme hľadali svoje duševné dobro a spásu blížneho. Pomáhaj nám plniť si dobre svoje povinnosti, premáhať náruživosti a ľudské ohľady. Nauč nás milovať sviatostného Spasiteľa, Pannu Máriu Pomocnicu a Svätého Otca, rímskeho pápeža. Vypros nám šťastnú hodinu smrti, aby sme prišli k tebe do neba. Amen. *(Saleziánsky modlitebník, s cirkevným schválením).*

MODLITBA SVÄTÉHO JÁNA BOSCA K MÁRII POMOCNICI KREŠŤANOV, ktorú on odporúča modliť sa každé ráno.

Preblahoslavená Panna Mária, teba Boh ustanovil za Pomocnicu kresťanov. Buď našou Matkou, buď ochrankyňou tohto domu. Prosíme Ťa, preukazuj nám svoju veľkú pomoc.

Ochraňuj tento dom od každej škody, od požiaru, od záplavy, od blesku, od víchra, od zemetrasenia, od zlodejov, od zlých ľudí, od nepria-

teľských vpádov, od vojny a od každej pohromy.

Požehnaj, ochraňuj, bráň a stráň ako svoje deti nás všetkých, čo v ňom bývame.

Zachráň nás od každého nešťastia a nehody, ale nadovšetko udeľ nám potrebnú milosť, aby sme konali čo najviac dobra a vyhýbali sa hriechu.

Mária, Pomocnica kresťanov, oroduj za nás. My sa ti navždy zasväcujeme. Amen.

(Memorie dona BOSCA).

SVÄTÁ FAUSTÍNA.

Sestra Faustína mala službu pri bráne kláštora. V denníčku píše: „Zbedačený mládenec v strašne roztrhaných šatách, bosý a s holou hlavou bol veľmi premrznutý, lebo deň bol daždivý a chladný. Prosil si niečo teplé zjesť. Išla som do kuchyne, ale nič pre chudobných som tam nenašla. Po chvíli hľadania sa našlo trochu polievky. Zohriala som ju, nadrobila do nej trochu chleba a podala som chudobnému, ktorý ju zjedol. Vo chvíli, keď som od neho brala hrnček, dal mi poznať, že je Pánom neba i zeme. Keď som ho uvidela, aký je, zmizol mi z očí. Keď som prišla domov a rozmýšľala o tom, čo sa stalo pri bráne, začula som v duši slová: „Dcéra moja, do mojich uší sa dostalo ďakovanie chudobných, ktorí ma odchádzajúc od brány, zvelebujú. Páčilo sa mi tvoje milosrdenstvo v hraniciach poslušnosti, a preto som zišiel z trónu, aby som ochutnal ovocie tvojho milosrdenstva.“

Podrobne sa môžete dočítať v 68 – stranovej publikácii „Posolstvá Ježiša prostredníctvom svätej Faustíny pre celé ľudstvo.“ Publikáciu možno objednať na: karty@atlas.sk

SVÄTÝ PÁTER PIO.

stigmatizovaný, omilostený spovedník, videl do svedomia,
bilokácia, dar jazyka, vidí do budúcnosti

Ako pätnásťročný vstúpil do kapucínskeho kláštora. **TU POČUL ZO SVÄTOSTÁNKU HLAS: „BUDEŠ BIČOVANÝ, TRNÍM KORUNOVANÝ A UKRIŽOVANÝ.“**

Po čase ho zachvátila horúčka. Bolo treba zavolať lekára. Tomu však pri meraní teploty praskol teplomer. Použil iný, ale ten praskol tiež. Rozrušený teda vzal **teplomer na meranie teploty vo vodnom kúpeli a zistil, že pacient má teplotu 48,5 °C.** Tento úkaz sa u otca Pia vyskytoval potom stále, ale vedci preň nemajú vysvetlenie (**v lekárskych kruhoch sa teploty nad 42°C označujú ako teploty agónie a sú znakom smrteľného zrútenia**).

Už vtedy otec Pio tajomne prežil muky Ježišovho ukrižovania.

Otec Pio, vlastným menom Francesco Forgione, sa narodil v Pietrelcine, v južnom Taliansku 25. mája 1887. O sebe povedal: „Mal som vtedy 5, možno 6 rokov, keď som pocítil túžbu celkom sa odovzdať Bohu. Vtedy sa mi nad hlavným oltárom ukázalo Božské Srdce Ježišovo a naznačilo mi, aby som pristúpil k oltáru. Ježiš položil ruku na moju hlavu, aby takto potvrdil, že sa mu páči moje rozhodnutie obetovať sa jemu a jeho láske.“

Keď mal Francesco 13 rokov, ukázal mu Boh všetky duše, ktoré raz k nemu prídu.

STIGMY.

V roku 1910 bol vysvätený za kňaza. Dvadsiateho septembra 1918 sa modlil s rozpätými rukami na chóre, pred krížom. Svätostánok zahorel zvláštnym svetlom. **Kristus - v podobe nevysloviteľne krásneho mladého muža sa vznášal k otcovi Piovi. Keď sa precitol z tejto vízie, mal na rukách, na nohách a na boku viditeľne vtláčené Kristove rany,** čo spozorovali aj jeho spolubratia. Správa o jeho ranách sa rýchlo rozletela po celom kraji. Zo všetkých strán sa hrnuli veriaci,

aby videli otca Pia a mohli s ním prehovoriť. **Odvtedy rany neprestali krváčať a nezmenili sa. Na nohách i na rukách mali priemer viac než dva centimetre a prechádzali z oboch strán tak, že bolo možné v nich spojiť ukazovák s palcom. Rana v boku bola sedem centimetrov dlhá a päť centimetrov široká, tkanivá boli rozrušené až ku srdcu.**

Známy rímsky chirurg **Dr. Festa**, poverený skúmaním rán pátra Pia vydal po dôkladnom prieskume posudok: „**Rany tohto omilosteného kňaza, pripomínajúce strašné zranenia nášho Spasiteľa, nemožno vysvetliť prirodzeným spôsobom, lebo odporujú všetkým prirodzeným zákonom.** Každá normálna rana sa buď zahojí, alebo zapáli. U otca Pia nedochádza ani k tomu, ani k onému. Zo stanoviska vedy nemožno vysvetliť, že otvorená rana sa ani nezmenšuje, ani nezväčšuje.“

Aj keď sa rany na rukách pravidelne umývali dosť nekvalitným mydlom a obyčajnou vodou, ku infekcii nedochádzalo.

Dr. Festa operoval pátra Pia v kláštore bez uspania, raz na prietrž v oblasti slabiny a raz na cystu na krku vo veľkosti holubieho vajca. **Rana spôsobená operáciou sa bez komplikácií zahojila, ale stigmy krváčali ďalej. Rana v boku tak isto silne krváčala. Strata krvi za deň zodpovedala obsahu čajovej šálky.**

Osobný lekár pátra Pia a starosta mesta San Giovanni Rotondo, doktor Giuseppe Sala: „Napriek tomu, že strácal krv, neobjavila sa u neho anémia.“

Istá pani sa ho raz spýtala, či ho rany bolia. „Myslíš si, že mi ich dal Pán Boh na okrasu?“ - znela odpoveď. „Otec Pius, a ako vás bolia?“ „Ako keď vezmeš klinec, prerazíš si ním ruku a točíš ním!“

PÔST.

Otec Pio jedával tak málo, že by to k životu nestačilo ani ročnému dieťaťu. Na jedlo často zabúdal po celé dni. Pátrov osobný lekár, doktor Sale povedal, že denný kalorický príjem pátra Pia je 500 - 600 kalórií (odborníci na výživu pokladajú 1300 kalórií denne za hranicu, pri ktorej človek ešte nezomrie od hladu).

Otec Pio žil oslobodený od materiálnych väzieb. Povedal o sebe: „**Chcem byť iba chudobný brat, ktorý žije z modlitby.**“ Vedel, že svojím utrpením zachraňuje veľa duší. **Mal nesmiernu úctu k Matke Božej a denne od nej získaval veľa milostí.** Starosťami a bolesťami obťaženi ľudia sa k nemu hrnuli zo všetkých strán. Vo svojej добрote im od Pána vyprosoval pomoc. Pošta mu denne priniesla 800 až 1000 listov a pútnici mu ich prinášali ešte viac. **V roku 1967 pátra Pia navštívilo asi pol druhu milióna ľudí.**

DEŇ PÁTRA PIA:

Rannú sv. omšu slúžil každodenne - až do svojej smrti - o 5. hodine ráno. Pri sv. omši Kristovo umučenie nielen vidí, ale ho i na vlastnom tele prežíva. Z rán na rukách mu tečie čerstvá krv. Už od 4. h ráno prichádzajú prítomní na jeho sv. omšu.

6.30 - 9.00: Páter Pio sedí v spovednici a udeľuje pútnikom sviatosť zmiere-
nia. V spovednici je skoro vždy zhora osvietený, vidí do duše a pozná hriechy
spovedajúcich sa. Napríklad pána z Modeny sa opýtal, či si spomína, ako mu
pri čistení auta vypadol kľúč z ruky a ako sa pritom rúhal. Vedel všetko presne,
akoby bol vtedy prítomný.

14.15: Znovu v spovednici. Čakacia doba na spoved' ku pátrovi Piovi je podľa
počtu pútnikov u mužov 5-18 dní, u žien 8-35 dní. Kedysi, keď ešte nebol páter
Pio taký starý, tak spovedal pri veľkom návale pútnikov niekoľko sto ľudí za
deň. Dokázal presediť v spovednici až 18 hodín.

Prezývali ho martýrom spovednice. Trpel na tele i na duši za hriešnikov. So
záľubou spovedal hlavne „Veľké ryby“: slobodomurárov, špiritistov, ateistov,
zločincov, posadnutých:

„Otče, ja neverím na Boha!“ „Ale Boh verí na teba, môj syn!“

Keď sa prihodí, že hriešnik chce zamlčať nejaký hriech, otec Pio ho varuje.

**Otec Pio má v úcte anjelov, zvlášť Michala. On anjelov vidí. Mnohým ľuďom
písomne odkázal, aby k nemu poslali svojich anjelov strážcov.**

**Karol Wojtyla (neskorší pápež Ján Pavol II.), keď študoval vo večnom mes-
te, vedel o kapucínovi, ktorý má stigmy. S otcom Piom sa stretol v roku 1947
a zotrval s ním takmer týždeň.** U stigmatizovaného brata sa mladý Wojtyla aj
vyspovedal.

OBRÁTENIE.

**M. Winowska: „Tridsaťpäť rokov som nevkročila do kostola...žila som život
pekla... Jedného dňa ma stretla jedna z duchovných dcér pátra Pia. Povedala
mi: ‚Chodte do San Giovanni Rotondo a budete žasnúť!‘ Zasmiala som sa...
Vtom mi začala vŕtať v hlave táto myšlienka... Prečo by som tam nemala ísť?...
Išla som... V noci som myslela na svoje hriechy. Bolo to akoby pochodovali
popri mne moje hriechy. Ronila som veľké slzy... O druhej hodine v noci som
sa zobudila práve tak, ako ostatní a išla som do kostola. Chcela som byť prí-
tomná na omši pátra Pia. Ale aká omša to bola - celkom som stratila pôdu
pod nohami.... Po omši som išla do sakristie. Chcela som pátra z blízka vidieť.
Pátra a jeho stigmy...**

On prišiel priamo ku mne: ‚Necítiš Božiu Ruku na tvojej hlave?‘ Zvolala som:

„Chcela by som sa vyspovedať, otče!“ On odpovedal: „Pod!“ **Sotva som si klakla, bola moja hlava prázdna. Nemohla som si vôbec spomenúť na hriechy.** Páter mi nežne povedal: „Odvahu, moje dieťa! Čo si cez omšu všetko nepovedala? No teda...“ **A on mi povedal všetky moje hriechy. Všetky tie, čo nikto nepoznal. Aj tie, na ktoré som ja celkom zabudla.** Ja som potrebovala iba „áno“ povedať. Ja som sa teraz cítila ako dieťa. A moja duša spievala. „Ďakujte Madone“, povedal mi páter Pio“.

DAR JAZYKA, BILOKÁCIA, VÔŇA.

Páter Pio nikdy neštudoval gréčtinu ani francúzštinu, ale z času na čas napísal svojmu duchovnému vodcovi v týchto jazykoch.

Napriek tomu, že páter Pio od 13. mája 1918 nikdy neopustil mestečko San Giovanni Rotondo, existujú dôkazy, že ho viackrát videli na mnohých miestach na celom svete (bilokácia).

Páter Alesio sa ho žartovne opýtal, kedy pôjde do Lúrd. Páter Pio mu odpovedal: „Nemusím ísť do Lúrd. Chodím tam každý večer. Pannu Máriu Lurďskú vidím každý večer.“

Raz večer páter Eusebio povedal pátrovi Piovi: „Mali by ste požiadať o dovolenie, keď si idete v noci zalievať.“ Páter Pio odpovedal: „Raz som už o to požiadal osobu, ktorú som o to mal požiadať. To stačí.“

Inou zvláštnosťou bola vôňa, ktorá sprevádzala pátra Pia a vychádzala z jeho krvavých rán. Táto vôňa bola v protiklade s tým, že krv sa najskôr rozkladá, pričom zapácha. Šírenie tejto vône okolo pátra Pia potvrdili mnohí ľudia, ktorí prišli s pátrom Piom do styku. Dokonca túto vôňu cítili aj mnohí ľudia na diaľku, pri neprítomnosti pátra Pia. Medzi tými, ktorí túto vôňu zacítili boli kňazi, laici, ateisti aj ľudia zo zámoria. Keď zacítili vôňu, nie vždy si spomenuli na pátra Pia. Mnohí z nich ani nikdy nepočuli, že takýto úkaz sa spája s ním. Boli to napr. vône ruží, kadidla, levandule, ľalií, fialiek, borovice, siry...

Najmenej štyria lekári nám potvrdili tento jav.

Kapucín John A. Schug: „Mnoho ľudí (verím, že sú ich tisícky) povedalo, že zacítili vôňu, ktorá sa nejakým spôsobom spájala s pátrom Piom.“

Dr. Romanelli: „Krv kvapkajúca zo stigiem pátra Pia má charakteristickú vôňu, ktorú zacítia aj ľudia bez čuchu. Ak je krv zrazená alebo zaschnutá na nejakom odevu, ktorý mal na sebe, zostáva na ňom jeho vôňa.“

Dr. Festa: „Pri svojej prvej návšteve som mu vzal z boku kúsok plátna nasiaknutého krvou. Ľudia, ktorí sa viezli so mnou v aute, zacítili nezvyčajnú vôňu. Pritom nevedeli, že som vzal so sebou zvláštny kúsok plátna. Zacítili to napriek tomu, že auto bolo v pohybe a vnútri cirkuloval vzduch. Tento jav je v proti-

klade ku všetkým prírodným a vedeckým zákonom. Zachádza až za hranice možností logickej diskusie.“

Dr. Amanzio Duodo: „Dňa 15. februára 1950 som bol v rodine Battistu Bertola. Istý priateľ nám rozprával o veľkej pokore pátra Pia, keď nás zrazu a nečakane obklopila silná vôňa fialiek. Trvalo to asi pol hodiny, hoci dvere a okná boli otvorené dokorán.“

Pani Mc Avoyová z Bronxu nikdy pátra Pia nestretla. Ťažko chorému bratovi prikladala na žalúdok kríž, ktorý požehnal páter Pio. Sadla si a zacítila krásnu, sladkú vôňu (zimozeleň). Po zápale pľúc už 23 rokov nemala čuch. Táto vôňa bola však prenikavá a zdroj vône nikde na okolí nenašla.

PRÍKLADNÝ KŇAZ.

Páter Pio za 50 rokov nemal ani jeden deň dovolenky. Od rána do večera sa s ním chceli zhovárať laici, kňazi, biskupi, kardináli, lekári, politici... Obracal na vieru najskeptickejších a najateistickejších kritikov. Nikto by nevedel zrátať všetkých ľudí, ktorých tento múdry muž priviedol na vieru. **Mnoho pútnikov sa na vlastné oči presvedčilo o existencii jeho stigiem. Mnohokrát ich fotografovali. Veľakrát sa o nich písalo v rôznych časopisoch. Bolo o nich vydaných mnoho kníh v rôznych jazykoch. Stav a charakter stigiem pátra Pia skúmali rôzni znalci a odborníci, medzi nimi Dr. Romanelli, šéflekár nemocnice v Barlette. Prípád stigiem je spoľahlivo dokázaný, overený a faktograficky dôkladne spracovaný.**

Najobľúbenejšou modlitbou pátra Pia bol ruženec, ktorý nikdy nepúšťal z rúk. Nikomu neodmietol svoju modlitbu a sám často prosil o modlitbu, aby mohol realizovať dielo, ktoré Boh chcel prostredníctvom neho uskutočniť.

O modlitbe povedal: **„Môžem nespáť, môžem nejesť, ale nemôžem byť bez modlitby. Modli sa a dúfaj, nerozčuľuj sa. Úzkosť ničomu nepomáha. Boh je milosrdný a počuje tvoju modlitbu. Modlitba je najlepšou zbraňou, ktorú mám, je kľúčom, ktorý otvára Božie Srdce.** Musíte hovoriť s Ježišom nielen ústami, ale aj srdcom. Dokonca pri niektorých príležitostiach by ste mali hovoriť len svojím srdcom. **Štúdiom kníh sa Boh hľadá, modlitbou sa nachádza. Najlepšia úľava je tá, ktorá prichádza z modlitby. Zachraňuj duše tým, že sa stále modlíš. Viem, že všetci trpíte, odvahu, dôvera v našu Matku je zárukou, že nám podá svoju ruku, aby nás všetkých potešila.“**

GEMMA VIDÍ AJ BEZ ZRENIČIEK.

Jedna z duchovných dcér otca Pia je **Gemma di Giorgiová z Ribery na Sicílii. Narodila sa v roku 1939 bez zreničiek, slepá.** Keď mala šesť rokov, zúfalá babička listom prosila pátra Pia, aby sa modlil za malú Gemmu. Babka

Gemma

školu a naučila sa čítať a písať. Ani dnes nemá zreničky. Dúhovky v obidvoch očiach má celistvé, bez otvoru, čo jej znemožňuje vidieť. Niet však nijakých pochyb o tom, že vidí. Sama chodí po ulici a vykonáva domáce práce. Vie na diaľku opísať predmety, zistiť presný čas z hodinek, ktoré majú sklíčko. Väčšina lekárov, čo ju pozná, ju nazýva zázrakom prírody.

Otec sekretára vatikánskych múzeí Giuseppe Carlottiho trpel nevyliciteľnou srdečnou chorobou. V zúfalstve cestoval Carlotti za pátrom Piom. Ten ho poslal domov s povzbudením: „**Nerobte si žiadne starosti!**“ Keď prišiel Carlotti domov, jeho otec bol už zdravý.

Jedna z blízkych spolupracovníčok biskupa Karola Wojtyly, doktorka **Wanda Poltawska ochorela v roku 1962 na rakovinu.** Jej stav bol vážny. Lekári rozhodli, že sa musí podrobiť operácii, aj keď nádej na jej uzdravenie považovali za nulovú. **Wojtyla napísal Piovi list, v ktorom ho požiadal o modlitbu za uzdravenie Wandy.** Poslom tohto listu bol Angelo Battisti, pracovník Štátneho sekretariátu vo Vatikáne. **Pio sa vyjadril k listu takto: „Angeliono, človeku, ktorý napísal tento list, nemožno povedať nie.“** (ako mohol Pio vedieť, že tento biskup bude neskôr pápežom?) O jedenásť dní odišiel Angelo znovu za pátrom Piom, aby mu odovzdal list, v ktorom mu **Wojtyla ďakuje slovami: „Otcé, žena trpiaca na rakovinu, skôr než vkročila do operačnej sály, bola náhle zázračne uzdravená.“**

Mimoriadne je aj uzdravenie **Sebastiana Cravera, ktorý mal rakovinou zasiahnutú ľavú stranu pľúc.** Takto si spomína: „**Pacient, ktorý ležal na vedľajšej posteli, mi dal knižku o Pátrovi Piovi a navrhol mi, aby som ho prosil o príhovor u Boha za uzdravenie. Keď som knižku prečítal, videl som vo sne pátra Pia ako stojí pri mne a otcovsky sa na mňa usmieva. Nádor, ktorý sa zväčšoval, zmizol!**“

Páter Pio: „V každom chorom je Kristus, ktorý je slabý a chorý.“ Rakovinu, rozšírenú po celom svete nazval skazou storočia: „**Ludia neustále umierajú**

GEMMA OKO

na túto chorobu a je ich stále viac. Viem, že ak by nám Pán Boh nepodal pomocnú ruku, všetci by sme pomreli na rakovinu.“

VIDÍ DO BUDÚCNOSTI, VRÁTANE SVOJEJ SMRTI.

Medzi charizmy pátra Pia patrilo aj videnie do budúcnosti. Je napríklad známe, že **pápežovi Pavlovi VI. predpovedal dva roky pred zvolením, že bude pápežom.**

V roku 1959, pri posväcovaní nového kostola, v San Giovanni Rotondo k pátrovi Piovi pristúpila istá veľmi sklúčená pani z Neapola. Bola presvedčená, že vysviacka nového kostola je predzvesťou pátrovej smrti. „Nie,“ ubezpečoval ju, **„zomriem, keď budú posväcovať kryptu.“**

V nedeľu 22. septembra 1968 vysvätili kryptu. Na druhý deň, v pondelok o pol tretej ráno páter Pio zomrel. Vtedy všetci prítomní, vrátane doktora Salu, videli, ako pátrovi stigmy úplne zmizli. Neostala po nich ani len jazva. Po smrti ho doktor Sala preobliekol, pričom cítil vôňu pomarančových kvetov. **V priebehu jednej hodiny po smrti vyfotografoval páter Giacomo jeho ruky, nohy a bok. Ostré zábery potvrdili, že sa mu po smrti rany vytratili z tela.** Pokožku mal hladkú ako dieťa.

Zomrel v 81. roku svojho života. Na jeho pohrebe sa zúčastnilo 160 000 ľudí. Pre svoje duchovné deti zanechal závet niekoľko dní pred svojou smrťou v slovách: **„Milujte Pannu Máriu a vzbudzte u druhých lásku k Neji!“**

Pátra Pia svätorečil Ján Pavol II. 16. júna 2002. V marci 2008 exhumovali telo pátra Pia. Prítomný arcibiskup Domenico D'Ambrosio povedal: „Brada bola vo vynikajúcom stave, ostatné časti tela boli dobre zachovalé, ruky vyzerali, ako by boli čerstvo manikúrované.“

Na žiadosť pápeža Františka boli 5. februára 2016, telá svätého Pia a svätého Mandiča, krátkodobo slávnostne prevezené do Baziliky sv. Petra v Ríme. *(Púte k pátrovi Piovi: Krištof tour, 0903 712 534, 02 555 67 969, kristoftour@gmail.com, Gospa travel, 051 / 77 89 898, 0902 373 505, 0903 387 800, v.chromek@gmail.com)*

CIRKVOU UZNANÉ ZÁZRAKY.

Ako zázrak bolo uznané náhle uzdravenie pani Consiglie de Martino, vydatej za Rinaldiho, ktorý sa stal 3. novembra 1995. Rýchle uzdravenie, ktoré sa nedalo vedecky vysvetliť, uznalo lekárske konzílium dňa 30. apríla 1998 jednomyselne. Komisia konzultantov, aj plenárne zasadanie otcov kardinálov a biskupov pre svätorečenie, odpovedali kladne na otázku, či v danom prípade ide o zázrak spôsobený Bohom. **Svätý Otec nariadil vydať dekrét o zázračnom uzdravení.**

Uzdravenie talianskeho chlapca z provincie Puglia. Matteo Pio Colella. Zá-
zračne sa uzdravil 31. januára 2000. **Keď lekári urobili záver, že vyliečenie už
nie je možné a vzdali sa všetkej nádeje na uzdravenie, chlapec zbadal vedľa
svojho nemocničného lôžka pátra Pia a počul, ako mu hovorí: „Neboj sa,
uzdravíš sa!“**

Pio dal, výlučne z darov, vybudovať kliniku s 1200 posteľami.

Po Piovej smrti, v roku 1970 do San Giovanni Rotondo zavítalo tri milióny
návštevníkov. Proces jeho blahorečenia sa začal v marci 1983. Vo Vatikáne
skúmali dokumentáciu o jeho živote, ktorá má 30 000 strán. Dňa 2. mája 1999
Svätý Otec Ján Pavol II. vyhlásil pátra Pia za blahoslaveného. Na oslavách sa
zúčastnilo asi 600 000 veriacich. Svätorečil ho 16. júna 2002.

*(Obrázky Pátra Pia, s dotykovou relikviou, zasielajú kapucíni do celého sveta. Možno
písať aj slovensky na adresu: Frati Minori Cappuccini, via De Nunzio n. 13, 71013
San Giovanni Rotondo, Italy, info@padrepio.it).*

**Často počuť, že ľudia dychtia po zázrakoch. Opak je pravdou. Popierajú
ich, pretože nie sú ochotní zmeniť svoj život.** Keby ich uznali, museli by
rešpektovať aj ich pôvodcu - Boha a jeho prikázania. Medzi nami žije aj veľa
tvrdohlavých Tomášov, ktorí by neuverili ani vtedy, keby zostúpil z neba sám
Ježiš Kristus a mohli by vložiť prsty do jeho rán. Je však medzi nami aj veľa
skutočných kresťanov, ktorí ku svojej viere nepotrebujú žiadne stigmy ani iné
zázraky, lebo celý tento svet a život v ňom (atóm, bunka, vesmír, fyzikálne zá-
kony, narodenie dieťaťa, oko jastraba, mozog človeka...), sú tým najväčším zá-
zrakom, ktorý ich utvrdzuje vo viere, ukazuje Tvorcu tohto sveta.

**PIO O PANNE MÁRII: Moja milá Mama, moja milá Mama, áno, Ty si
pekná!...Tvoj pohľad je svetlejší, ako slnko! Ty si pekná, moja milá Mama!
Teším sa z toho! Mám Ťa rád! Príd' a pomôž mi!**

LITÁNIE K PÁTROVI PIOVI.

**Pane, zmiluj sa. Kriste, zmiluj sa. Pane, zmiluj sa. Otec na ne-
besiach, Bože, zmiluj sa nad nami. Syn, Vykupiteľ sveta, Bože,
zmiluj sa nad nami. Duch Svätý, Bože, zmiluj sa nad nami. Svätá
Trojica, jeden Boh, zmiluj sa nad nami. Svätá Mária, oroduj za
nás. Všetci Boží svätí a sväté, orodujte za nás.**

**Svätý Páter Pio, oroduj za nás. Verný vnuknutiam Ducha Svä-
tého, oroduj za nás. Milovník pokory a chudoby Ježiša Krista,
oroduj... Horlivý kňaz Ježiša Krista, or... Verný nasledovník sv.
Františka z Assisi, or... Nositeľ znakov Spasiteľovho umuče-**

nia na svojom tele, or... Obdarený nadprirodzenými darmi, or... Ozdoba františkánskej rehole, or... Nositeľ dobra a pokoja pre svet, or... Vyvolený nástroj svätosti a milosti, or... Neúnavný zmierovateľ hriešnikov s Bohom, or... Postrach zlých duchov, or... Dobyvateľ srdc jednoduchosťou a silou Božieho slova, or... Učiaci viac príkladom ako slovom, or... Vzor lásky k Bohu a k blížnemu, or... Stretávajúci Krista v každom človekovi, or... Opatrovateľ trpiacich, or... Potecha nešťastných, or... Trpezlivý v znášaní pokorení, or... Statočný uprostred ťažkostí, or... Vzor františkánskej chudoby, or... Vzor kňazskej čistoty, or... Muž dokonalej poslušnosti, or... Milovník skrytého života, or... Muž modlitby, sústredenia a rozjímania, or... Učiteľ modlitby všetkých, ktorí sa vinú ku Kristovi, or... Náš mocný orodovník u Boha, oroduj za nás.

Baránok Boží, ty snímaš hriechy sveta, zľutuj sa nad nami, Pane. Baránok Boží, ty snímaš hriechy sveta, vyslyš nás, Pane. Baránok Boží, ty snímaš hriechy sveta, zmiluj sa nad nami.

Oroduj za nás, svätý Páter Pio. Aby sme sa stali hodní Kristových prisľúbení.

Modlime sa: Bože, ty si povolal svätého Pátra Pia na život v chudobe a pokore, aby sa tak pripodobnil tvojmu Synovi Ježišovi Kristovi; prosíme ťa, daj, aby sme, napodobňujúc jeho príklad, s jeho pomocou nasledovali tvojho Syna a zjednotili sa s tebou v plnosti radosti a lásky. Amen.

(Imprimatur Mons. Ioannes Orosch, Eppus – vicarius generalis. Trnava 2005.)

<https://www.youtube.com/watch?v=sQRxYCEpS3Q> (original),

<https://www.youtube.com/watch?v=qn1y1-nTouM> (original posledná sv omša)

<https://www.youtube.com/watch?v=5nwbLQ2mXJ0>,

<https://www.youtube.com/watch?v=72-MsBEvf4Q>,

<https://www.youtube.com/watch?v=YEyaOf7rKl8>,

<https://www.youtube.com/watch?v=tEXUJaBcD3Q>

<https://www.youtube.com/watch?v=xKj13aL2zEU>

SVÄTÝ ŠARBEL.

Pustovník, orodovník za naše zdravie.

Malé, horské mestečko Bekaa Kafra, 140 km na sever od Bejrútu (Libanon). Tu sa 8. mája 1828 narodil Svätý Charbel (Šarbel) Makhlouf, ako piate dieťa chudobných roľníkov. Pri krste dostal meno Jozef Anton. Jeho rodičia boli katolíci maronitského obradu. Keď mal Jozef tri roky, zomrel mu otec. V kláštore, v mestečku Annaya zložil 1. novembra 1853 prvé rehoľné sľuby a prijal rehoľné meno Šarbel. V r. 1859 prijal kňazskú vysviacku.

Po sedemnástich rokoch života v rehoľnom spoločenstve v Annayi, otec Šarbel dostal povolenie presťahovať sa do pustovne svätého Petra a Pavla, aby sa tam v úplnej mlčanlivosti, modlitbe a ešte prísnejšom umŕtvovaní úplne zjednotil s Kristom. Pustovňa bola v nadmorskej výške 1350 metrov a žili v nej traja rehoľníci. Cela otca Šarbela mala len šesť štvorcových metrov. Pod habitom nosil vždy srstenu košeľu, spal len niekoľko hodín, jedol veľmi skromnú stravu bez mäsa – zo zvyškov, čo nezjedli rehoľníci a aj to len raz za deň. Desať hodín denne vykonával najťažšie práce. Centrom jeho života bola Eucharistia. Denne slávil v kaplnke pustovne svätú omšu. Dlhو sa na ňu pripravoval a po jej skončení zotrval vyše dve hodiny v ďakovnej modlitbe. **Jeho najobľúbenejšou modlitbou bola adorácia pred Eucharistiou. Meditoval nad Svätým písmom, neustále sa modlil a pracoval. Miloval Pannu Máriu, modlieval sa ruženec.**

Nenávidel hriech, ale miloval hriešnikov a modlil sa za ich obrátenie. Modlil sa za duše trpiace v očistci a zvlášť za tie, za ktoré sa nik nemodlí. Nikdy sa nešťazoval, vždy bol milý, spokojný a radostný. Keď prichádzali k nemu príbuzní chorého s prosbou o modlitbu za uzdravenie, vyzýval k trvalej modlitbe: „Buďte trpezliví a odovzdajte sa do Božej vôle. Pán Boh nám dá všetko, čo potrebujeme k spáse. Spoliehajte sa na neho.“ Vždy, keď bol niektorý chorý uzdravený, zvolal: „Nič som pre teba neurobil, iba som sa modlil!“

Šarbel si každý večer robil dôkladné **spytovanie svedomia. Spovedal sa každý týždeň.**

Radil: „Netráp sa o veci tohto sveta, ale o večný život a súd.“

Ježiš skrze tohto svätca robil rôzne znamenia a zázraky. Otec **Šarbel zomrel 24. decembra 1898.** 25. decembra otca Šarbela pochovali v spoločnom rehoľnom hrobe. Prvú noc po pohrebe sa nad miestom, kde bol pochovaný, objavilo **oslepujúce tajomné svetlo**, viditeľné v celej doline, ktoré svietilo neustále 45 nocí od pohrebu. Vyvolalo to rozruch v celom okolí. Tisíce kresťanov a moslimov prichádzalo k jeho hrobu, aby mohli tento pozoruhodný jav vidieť. Ľudia sa snažili

ukoristiť nejakú relikviu svätca. Vyhrabávali hlinu, až sa dostali k telu svätca. Strihali mu bradu, aj kúsky z rúcha. Preto úrady hrob otca Šarbela, v prítomnosti lekára a úradných svedkov otvorili. V hrobe bola voda a blato, ale mŕtvola svätého pustovníka bola neporušená. Po exhumácii telo podrobili dôkladnej prehliadke, ktorá potvrdila, že na tele neboli najmenšie stopy po rozklade, telo vydávalo príjemnú vôňu a tekutinu neznámeho pôvodu (akýsi druh séra s krvou). Táto tekutina vyteká zo svätcovho tela dodnes. Pri ďalšej exhumácii, v roku 1927 našli telo neporušené - malo teplotu žijúceho človeka. Pretože v **roku 1950 začala z hrobky vo veľkom množstve vytekať tajomná tekutina**, patriarcha Maronitskej cirkvi vydal príkaz na znovuotvorenie hrobu a exhumáciu telesných pozostatkov. Prítomná bola lekárska komisia, predstavitelia Cirkvi a štátni úradníci. **Telo pustovníka vyzeralo tak, ako v okamihu smrti: bolo zachované v dokonalom stave.** Tajomná tekutina, neustále vychádzajúca z tela, spôsobila koróziu kovovej rakvy a prederavila mramorovú hrobku. V tom roku za-

znamenal v Annayi rekordný počet zázračných uzdravení a obrátení. Kláštor v Annayi sa stal cieľom púť nielen kresťanov, ale aj moslimov a pútnikov iných vyznaní.

7. augusta 1952 bola znova urobená exhumácia telesných pozostatkov otca Šarbela, za prítomnosti sýrsko-katolíckeho patriarchu, biskupov, piatich profesorov medicíny, ministra zdravotníctva a iných pozorovateľov. Telo svätého pustovníka bolo neporušené, ponorené v tajomnej tekutine, ktorú telo neustále produkovalo. Znova bolo vystavené pre verejnosť od 7. do 25. augusta. Odhadom dodnes vyteklo zo svätcovho tela 20 000 litrov tekutiny. Tekutinu zachytávajú a distribuujú v ampulkách, v Annay.

9. októbra 1977 bol rehoľník Šarbel Svätým Otcom Pavlom VI. vyhlásený za svätého. Jeho sviatok slávi Cirkev 24. júna. Pútnici prichádzajú do kláštora maronitov v Annay k hrobu sv Šarbela prosiť o duševné i telesné uzdravenia, o zachovanie manželstva...

8. mája 1950 sa stala zvláštna vec. Niekoľko maronitských mníchov si pri hrobe svätého Šarbela urobilo skupinovú **fotografiu**. Po vyvolaní obrázkov zistili, že sa na fotografii objavila navyše tajomná postava mnícha. Starší rehoľníci v nej spoznali otca Šarbela.

VYZDRAVENÍ NA PRÍHOVOR SVÄTÉHO ŠARBELA.

V roku 1992 švédske a britské noviny, medzi nimi i The Guardian, informovali o pätnásťročnej Samire Hannach, ktorej sa zjavil svätý Šarbel u nej doma neďaleko Štokholmu. Odvtedy z **portréту svätého Šarbela**, ktorý má Samira vo svojej izbe, vyteká zvláštny olej, ktorý má liečivé účinky.

V chráme svätého Šarbela v meste Annaya starostlivo vedú **dokumentáciu o vyše dvadsaťtisíc zázračných uzdraveniach na príhovor sv. Šarbela**. Iste je to však len malá časť zázračných znamení, ktoré sa stali na príhovor svätého pustovníka z Libanonu, často jednoduchou modlitbou v jeho mene. Desať percent z nich sa týka nepokrstených, moslimov a vyznávačov iných náboženstiev. Spomedzi tisícich zázračných uzdravení pripisovaných príhovu svätého Šarbela boli tri cirkevne schválené počas procesu blahorečenia a svätorečenia svätca.

NOUHAD

Začiatkom januára 1993 **Nouhad Al-Chami**, päťdesiatdeväťročná Libanončanka, matka dvanástich detí, úplne ochrnula na ľavú stranu. Jej stav navyše komplikovalo upchanie krčnej tepny. Nouhad mohla ješť a rozprávať len s čoraz väčšími ťažkosťami. Podľa názorov lekárov bolo možné ešte skúsiť operáciu, ale šance na úspech boli minimálne. Najstarší syn chorej matky, Saad, sa vybral na púť do neďalekého kláštora v Annayi, kde sa nachádza hrob svätého Šarbela, a tu na jeho príhovor prosil za uzdravenie svojej matky. Po návrate domov jej natrel krk tekutinou, ktorá vyteká zo svätcovho tela. Najbližšiu noc mala zvláštny sen. Snívalo sa jej, že pri jej lôžku sa objavil svätý Šarbel a povedal jej, že jej prišiel zoperovať krk. Keď sa sen skončil, Nouhad sa prebudila a s radosťou zistila, že jej ochrnutie úplne zmizlo. Sama vstala z postele a bez akýchkoľvek ťažkostí začala chodiť po izbe. Keď sa pozrela do zrkadla, zistila, že má na krku po oboch stranách dve jazvy, každú s dĺžkou 12 centimetrov, so švmi, z ktorých viseli konce čiernych chirurgických nití. Na druhý deň Nouhad navštívila nemocnicu v Bejrúte a stretla sa s lekármi, ktorí ju liečili. Po dôkladných vyšetreniach a odstránení stehov zistili, že z lekárskeho hľadiska sa jej úplné uzdravenie nedá vysvetliť a tak perfektne zašité rany ešte nevideli. Jednej noci sa jej vo sne znova zjavil svätý Šarbel a povedal jej: „Operoval som ťa, aby sa ľudia obrátili, keď uvidia tvoje zázračné uzdravenie. Veľa ľudí sa odvrátilo od Boha, prestali sa modliť, pristupovať k sviatostiam a žijú tak, ako keby Boha nebolo. Prosím ťa, aby si chodila do kláštora v Annay na svätú omšu každý 22. deň v mesiaci. Na pamiatku tvojho uzdravenia až do konca života budú tvoje pooperačné rany každý 22. deň v mesiaci krváčať.“ Odvtedy Nouhad putuje každého 22. v mesiaci do kláštora, kde putujú tiež tisíce pútnikov. V ten deň jej rany na krku krvácajú. Obraz svätého Šarbela, ktorý má Nouhad vo svojom dome, začal vylučovať voňavý olej, ktorý má také zloženie, aké sa v prírode nevyskytuje.

(Bližšie čítaj, Svätý Šarbel Machlúf – život, poslanstvo, modlitby a pobožnosti, Zaex, 033/649 93 25, zaex@zaex.sk) (zájazdy k sv. Šarbelovi, Lurdy, Fatima, San Giovanni Rotondo, Turín, Pompeje;: MANDORA, s.r.o. +421 908 354 132, mandora@mandora.sk)

MODLITBA ZA POTREBNÉ MILOSTI NA PRÍHOVOR SVÄTÉHO ŠARBELA.

Nekonečný svätý Bože, ty sa obdivuhodne prejavuješ vo svätých. Povolal si svätého Šarbela, rehoľníka a pustovníka, aby žil a umieral pre Ježiša Krista. Dal si mu silu odpútať sa od sveta, aby nad ním zvíťazil čnostným životom rehoľníka a pustovníka. Prosíme ťa o milosť, aby sme ťa podľa príkladu svätého Šarbela milovali a slúžili ti ako on. Všemohúci Bože, ty si na príhovor svätého Šarbela prejavil svoju moc mnohými zázrakmi. Na jeho orodovanie nám udeľ milosti, o ktoré ťa prosíme (tu povedz, o aké milosti prosíš). Amen. Otče náš, Zdravas', Mária a Sláva Otcu.

(imprimatur: Mons. Stanislav Zvolenský, bratislavský arcibiskup metropolita)

<https://saletinirozkvet.webnode.sk/products/zazracny-olej-sv-charbela-z-libanonu/>,

<https://www.youtube.com/watch?v=tRYvenaPGpc>

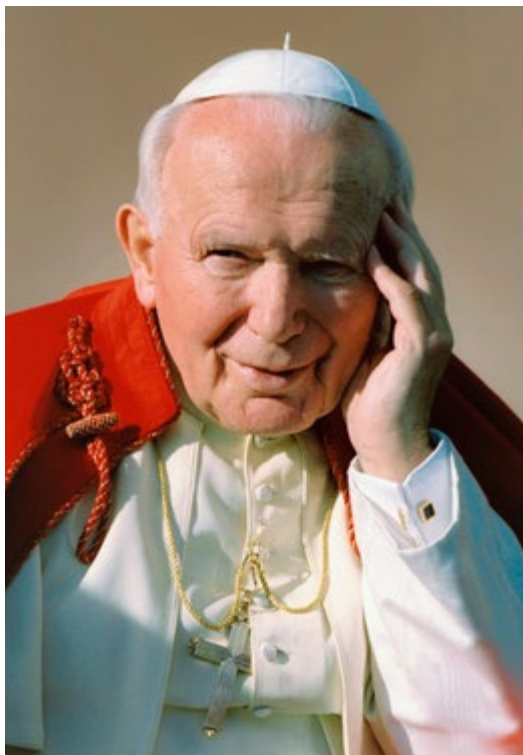
https://www.youtube.com/watch?v=g_rKL_ghAIQ

<https://www.youtube.com/watch?v=nPsafQSYG70>

Pramene: Das grose Hausbuch der Heiligen, Pattloch. Erscheinungen und Botschaften der Gottesmutter Maria, Pattloch. Träger der Wundermale Christi, Christiana- Verlag, Stein am Rein. Rok se svatými, Karmelitánské nakladatelství, Kostelní Vydří. Rajmund Ondruš S.J., Blízky Bohu i ľuďom, Vydavateľstvo Tatran. Život svätých, Vydavateľstvo Michala Vaška Prešov. Děvečky Boží, Mariánské nakladatelství, Brno. Maria, Mariánské nakladatelství, Brno. Leopoldo Mandič, kapucín P. E. Bernardi, Presto Press. A. K. Emmerichová, Život a hořké umučení Pána našeho Ježiše Krista, Arca Jimfa. Život Panny Márie vo videniach blahoslavenej Anny Kataríny Emmerichovej, Dobrá kniha. So hat Er keinem Volk getan, Das Wunder von Guadalupe, Christiana Verlag, Stein am Rhein. Informace o Otcí Piovi, Karl Wagner, Wien. Páter Pio John A. Schug, Presto Press. Život sv. Kataríny Labouré, SSV. Lurdy, Som Neпошкvrné Počatie, Slovo a. s. Košice. Mária Margita Alacoque, Dobrá kniha, Trnava. Svätý Anton Paduánsky, Lúč. Svätý Michal a svätí anjeli. Lúč. Úcta k Svätému Jozefovi, SSV. Nositelia Kristových rán, Slovo Košice. Die Benediktusmedaille, DVCK. Víťazstvo Srdca, Rodina Panny Márie. Milujte sa, Wydawnictwo Agape. Sväté Písmo, SSV 1998. Katechizmus Katolíckej cirkvi, SSV. www.kbs.sk, www.vatican.va, www.saleziani.sk, www.saletinirozkvet.webnode.sk, iné

SVÄTÝ JÁN PAVOL II. (18. 5. 1920 – 2. 4. 2005)

264-tý nástupca svätého Petra, hlava 1,2 miliardy katolíkov, putujúci pápež rekordér, najvyšší kňaz, nositeľ moci kľúčov, ohlasovateľ evanjelia, modliaci sa mystik, ohnivý kazateľ, pápež, ktorý viackrát zasvätil svet Ne-poškvrnenému Srdcu Panny Márie, kajúcnik, prosiaci o odpustenie, ikona utrpenia, utešiteľ trpiacich, hlásateľ pokoja, zázrak v historickom čase, teológ, básnik, dramatik, filozof, zametač, najlepší človek.

Taliansky kňaz Don Gobbi prijal od Panny Márie nasledovné slová o pápežovi Jánovi Pavlovi II.: „Dnes si sa modlil za nového pápeža, ktorého moje Ne-poškvrnené Srdce dosiahlo od Ježiša pre dobro jeho Cirkvi. **Je to syn, ktorého zvlášť milujem, pretože sa zasvätil môjmu Srdcu hneď na začiatku svojho kňazstva...** Dáva príklad modlitby... Jeho hlas preniká do neba a v spojení s mojím materinským príhovorom, zvoláva práve dnes na toto stratené ľudstvo dážd' milostí.“

Ohľadom interrupcií pápež Ján Pavol II. napísal: „Každá ľudská bytosť má právo na život, od svojho počatia, až po zánik. **Vari existuje taký parlament, ktorý by mal právo legalizovať zabitie**

nevinnej a bezbrannej bytosti?“

Slovákom, ktorí v novembri 1996 prišli Svätého Otca pozdraviť, pri 50. výročí jeho kňazskej vysviacky, Svätý Ján Pavol II. povedal: „**Slovensko má veľkú úlohu pri budovaní Európy tretieho tisícročia.** Dobre si to uvedomte! Je povolane ponúknuť svoj veľmi významný príspevok k pravému pokroku európskeho kontinentu svojimi tradíciami a kultúrou, svojimi mučeníkmi a vyznávačmi, ako aj živými silami svojich nových generácií. **Slovensko je povolané ponúknuť Európe predovšetkým dar viery v Krista a svojej oddanosti Panne Márii.**“

MODLITBA K SVÄTÉMU JÁNOVI PAVLOVI II.

Ján Pavol II., náš svätý orodovník, pomocník v ťažkých situáciách. Ty, ktorý si svojim životom svedčil o veľkej láske voči Bohu i ľuďom, sprevádzaj nás po cestách Ježiša i Márie, aby sme milovali oboch a túžiš pomáhať všetkým. Skrze lásku a veľké utrpenie, ktoré si obetoval za blížnych, každým dňom si sa približoval k svätosti. Prosím Ťa o orodovanie v tejto mojej záležitosti (povedz ju v modlitbe) Verím, že mi pomôžeš skrze Tvoju vieru, lásku a orodovanie predniesť moju záležitosť pred Pána Boha. Dôverujem Božiemu milosrdenstvu a moci Tvojho pápežského orodovania. Túžim sa približovať k Bohu skrze Ježiša a Máriu, prostredníctvom Tvojho príkladu.

Ó, Najsvätejšia Trojica, ďakujeme ti, že si dala Cirkvi milosť daru pápeža Jána Pavla II., ďakujeme ti za nežnosť tvojej otcovskej lásky, za slávu Kristovho kríža, za žiaru Ducha Svätého, ktorá cez neho prežaruje. S dôverou v tvoje nekonečné milosrdenstvo a na materinský príhovor Panny Márie, nám poskytol živý obraz Ježiša, Dobrého Pastiera, a ukázal nám, že svätosť je potrebným rozmerom kresťanského života a cestou dosiahnutia večného spoločenstva s tebou. Daj nám na jeho príhovor a podľa tvojej svätej vôle milosti, o ktoré prosíme (povedz ich v modlitbe) Amen (<http://visnovc.fara.sk>)

BARTOLOMEJ LONGO.

Otec sirôt, opatrovatel' chorých, šíritel' ruženca, orodovník u Kráľovnej ruženca

Bartolomej (1841 – 1926) bol od detstva vychovaný v mariánskej úcte. Po svojej bujarej mladosti, neskôr, v chudobnej štvrti Neapola pôsobí apoštolsky a charitatívne. V nemocnici pre nevyliciteľne chorých sa ujíma opustených. S chorými sa modlieva ruženec. Ako 30 ročný sa slávnostne zasväcuje Panne Márii. Je prijatý do tretieho rádu svätého Dominika pod menom „Brat ruženec“.

Neskôr prichádza do chudobných Pompejí. Tu počuje vo svojom vnútri hlas: „**Ak chceš záchranu, rozširuj ruženec!**“ Po domoch a v napoly rozsypanom kostolíku, určenom na zbúranie, začne úbohým ľuďom šíriť modlitbu ruženca a učiť katechizmus. Za pomoci biskupa žobre peniaze na postavenie nového kostola „Baziliky Svätého ruženca.“ Do starého kostola mu furman, na voze s hnojom, privezie zabalený vyžobraný poškodený starý obraz. Obraz mu zakúpil v bazáre dobrodinec. **Na**

obraz vidieť Kráľovnú ruženca s Ježiškom, ako podávajú ruženec svätému Dominikovi a svätej Kataríne Sienskej. Už v prvom mesiaci po vystavení obrazu, v rozpadnutom kostole, sa udialo osem uzdravení... ochrnutého jezuitu, smrteľne chorej matky... dvanásťročná Clorinda Lucarelli trpela na nevyliciteľnú epilepsiu. Jeden z príbuzných počul o zámere vybudovania chrámu a urobil sľub, ak sa dievčatko uzdraví, pomôže pri stavbe kostola. V okamihu bolo dievča zdravé. **Po desiatich rokoch už bolo zaznamenaných 940 uzdravení.** 8. mája 1887 bol slávnostne posvätený nový kostol. Slávnostne preniesli do neho Renovovaný obraz.

„Otec sirôt“ daroval domov stovkám opustených detí. Zriadil sirotinec a dva hospice. Ujímal sa synov trestancov. Pred obrazom Panny Márie sa spolu modlia deti zavraždených a deti vrahov.

Bartolo ako 84 ročný žije vedľa kostola, v malej jednoduchej izbe, pri „svojich deťoch.“ Týmto sirotám daruje aj svoje pápežské vyznamenania. **„Kým mi bude tlŕť srdce, stále budem šíriť ruženec, knihy a časopisy k sláve Kráľovnej posvätného ruženca!“** Zomiera v mesiaci svätého ruženca 1926 so slovami: „Mojim jediným prianím je vidieť Máriu, ktorá ma zachránila a ktorá ma zachráni pred zlým. 26. októbra 1980 Ján Pavol II. vyhlásil Bartola Longa za blahoslaveného. Jeho telo je uložené v hrobke svätyne. Do Ružencovej svätyne v Pompejach prichádza ročne 4 milióny pútnikov. Kráľov, princezien... Niekolkokrát ju navštívil **svätý páter Pio**, veľký ctiteľ Panny Márie ružencovej z Pompejí. Viackrát ju poctil svojou návštevou **svätý pápež Ján Pavol II. Pápež Benedikt XVI.** daroval pri svojej návšteve ružencovej Panne Márii ocenenie zlatú ružu.

Svedectvá: Uzdravenia, telesné aj duševné sa stále dejú až po dnešný deň.

Farár z Višňového, Jozef Bagin aktívne pôsobil vo svojej farnosti. Farníci boli na púti v Pompejach, kde ďakovali Pánu Bohu za mnohé dobrá, ktoré získali cez Pannu Máriu. Vo Višňovom sú poriadané Fatimské slávnosti a mnohé mariánske aktivity. Prepracovanému otcovi Jozefovi sa začali stupňovať problémy s dýchaním, prieduškami, pľúcami. Nakoniec na raňajších rorátoch, kde prichádzalo ráno až 120 detí, celkom stratil hlas. Zväčšoval sa kašeľ. Lekári na CT vyšetrení zistili tumor. Poslali ho do Vyšných Hágov. Vtedy sa začal modliť Pompejskú novénu. 129 farníkov sa začalo modliť za otca Jozefa túto novénu. Spolu s nimi ďalší, ktorí boli oslovení osobne, aj prostredníctvom internetu. Za otca boli odslúžené i sväté omše.

Otec Bagin: „Bol pondelok a pani doktorka mi povedala o operácii. V utorok mi začali robiť vyšetrenia a brali mi aj vzorku z tumoru. Vo štvrtok mi doktorka povedala, že situácia sa zmenila a operácia nateraz nie je potrebná... Rozmýšľal som, čo sa to udialo. Lekári skúmali všetko, čo mali k dispozícii, ešte v pondelok boli rozhodnutí operovať ma a vo štvrtok to nebolo potrebné... Prešli len tri dni!“ opisoval zázračné momenty. „Keď prišiel na vizitu pán primár, na rovinu som sa

spýtal, či je nádor zhubný alebo nezhubný. Odpovedal, že rakovina tam nie je. Keď som sa vrátil z Hágov, moja obvodná pani doktorka MUDr. Janka Marcová mi povedala: „Pán dekan, vy ste jeden obrovský zázrak Božej lásky!“ Doniesol som totiž štyri papiere prepúšťacej správy. Všeobecne je to posudzované tak, že tam bolo niečo, čo sa zrazu akoby stratilo“ <http://www.cestaplus.sk/cestaplus/clanok/2018-01-04-svedectvo-operacia-zrazu-nebola-potrebna>

Čitateľka Mária: „ Pred niekoľkými mesiacmi sa mi narodila dcérka. Keď mala päť týždňov, navštívili sme očnú kliniku, kde nám povedali, že naša dcérka nebude vidieť... čiže je slepá... túto chorobu nie je možné liečiť ani operačne. Bola som bezradná, zúfalá a v depresii, ale nevzdala som sa úplne. Keď som na internete hľadala pomoc a nejakú „účinnú“ modlitbu, objavila som stránku o novéne k Panne Márii z Pompejí: www.pompejanska.rosemaria.pl. Som sa ju aj ja začala modliť. Dnes môžem povedať, že sa stal zázrak a moja dcérka vidí! Nedávno sme boli u odborného lekára vo Varšave, ktorý povedal, že dieťaťko vidí a bude vidieť. Priznám sa, že ešte pred rokom som bola od Boha ďaleko, nemodlila som sa, ba nechodila som ani do kostola. Ale všetko sa zmenilo, vrátila som sa k Bohu. Povzbudzujem všetkých, aby sa túto novú modlili. Kráľovná posvätného ruženca z Pompejí robí veľké zázraky!

ÚPLNÉ ODPUSTKY.

Tým, že človek spácha hriech, pripíše sa mu vina, ale aj následok za ňu, teda trest. Ak sme spáchali ťažký hriech (vedome, dobrovoľne a vo vážnej veci), zaslúžime si zaň večný trest (peklo). Ak sme spáchali ľahký hriech, zaslúžime si časný trest (očistec). Boh vo svojom nekonečnom milosrdenstve nám dáva možnosť odpustenia hriechov vo sviatosti zmierenia (svätá spoveď). No aj vtedy, keď sa nám pri sv. spovedi odpustí hriech, následok (teda trest) zostáva. Síce nie večný (v pekle), ten sa odpúšťa spolu s hriechmi pri sv. spovedi, ale časný (v očistci) zostáva. Ak chceme, aby sa nám odpustili aj časné tresty, na to slúžia odpustky.

Úplné odpustky môžeme vykonať každý sám pre seba, alebo pre dušu v očistci. Pre získanie úplných odpustkov platia podmienky podľa Enchiridion indulgentiarum.

K získaniu úplných odpustkov je potrebné vykonať nasledovné:

1. vzbudiť si úmysel získať odpustky
2. pristúpiť k sviatosti zmierenia (spovedi) (na základe jednej spovedi môžeme získať viac úplných odpustkov)
3. vzbudiť si rozhodnutie viac nehrešiť (vylúčiť akúkoľvek pripútanosť k hriechu)
4. prijať Telo Kristovo (sv. prijímanie)
5. pomodliť sa modlitbu na úmysel Sv. Otca (napríklad Otče náš, Zdravas Mária a Sláva Otcu)
6. Okrem toho je potrebné **vykonať určený skutok k získaniu odpustkov**

Úplné odpustky je možné získať každý deň, ak je splnených predchádzajúcich šesť bodov. (ak nie je splnený niektorý zo šiestich bodov, možno získať iba čiastočné odpustky.)

Niektoré z určených skutkov (stačí jeden z nich):

- a. Poklona Oltárnej sviatosti, najmenej polhodinu
- b. Mariánsky ruženec (päť desiatok) modlený spolu s niekým (aspoň dvaja)
- c. Čítanie alebo počúvanie Svätého písma, najmenej polhodinu
- d. Zbožné vykonanie si pobožnosti krížovej cesty

Úplné odpustky je možné získať aj v stanovených dňoch, napr. Odpustky pre zomrelých 1. až 8. novembra a **v osobitných situáciách**, napr. pri výročí krstu, výročí kňazskej vysviacky atď.

Úplné odpustky môžeme získať iba raz za deň. Druhýkrát v jeden deň možno získať iba úplné odpustky pre okamih smrti.

Pozri: <http://opusdei.sk/sk-sk/article/pomocka-k-spovedi/>

SVÄTÝ FRANTIŠEK A SVÄTÁ HYACINTA.

Bol studený, pochmúrny a daždivý deň - **13. október 1917**. Keďže zázrak bol dopredu oznámený, do Fatimy sa v tento deň ľudia schádzali pešo, na koňoch, na vozoch, na bicykloch. Z celého Portugalska prišlo asi 70 000 ľudí, premoknutých do nitky. Významnejšie časopisy poslali svojich dopisovateľov. **Keď sa deťom zjavila Panna**

Mária, vytvoril sa okolo nich obláčik, ktorý sa neskôr vzniesol asi 5-6 metrov vyššie. Matka Božia rozopäla ruky, žiarivé ako slnečné lúče a prstom ukázala na slnko. V tom okamihu prestalo pršať, mraky sa roztrhli a zreteľne sa ukázal slnečný kotúč. Slnko však bolo sfarbené ako

Mesiac. **Zrazu sa slnečný kotúč začal ako ohnivý vír otáčať neobyčajnou rýchlosťou okolo svojej osi, vystreľujúc zo seba žlté, červené, modré a fialové lúče.** Slnko sa na okamih zastavilo, potom sa tanec žeravej gule začal znovu. Ešte raz sa zastavilo, aby vzápätí po tretí raz poskytlo úchvatný pohľad s ešte pestrejšími farbami a nevidaným leskom. Potom mali všetci pocit, že slnko padá z nebeskej oblohy a nezadržateľne sa rúti k zemi na prítomných ľuďoch. Nastal mnohotisícový výkrik hrôzy. Keď sa vrátilo na svoje pôvodné miesto, navzájom sa prekrikovali: „**Zázrak! Ja verím v Boha! Ave Mária! Môj Bože, milosrdenstvo!**“ Ľudia sa vrhali do blata, modlili sa na kolenách a ľutovali svoje hriechy. Toto divadlo trvalo asi 10 minút. Videli ho všetci prítomní, veriaci aj neveriaci, jednoduchí roľníci, vedci aj novinári. Na ich postavách sledovali veľkolepú hru farieb. **Ľudia mohli pozeráť priamo na slnko, ktoré ich neoslepovalo.** Mnohí svedkovia tvrdili, že po skončení zázraku boli ich šaty úplne suché.

Biskup z Leirie v pastierskom liste z 13. 10. 1930 píše: „**Slnečný úkaz z 13. októbra 1917... bol pre všetkých najúžasnejším zážitkom. ...desaťtisíce ľudí. Stali sa očitými svedkami tohto posledného zjavenia... Deti predpovedali deň i hodinu očakávaného zázraku. Tisíce a tisíce ľudí pri poslednom zjavení videli všetky úkazy,** ktorými slnko vzdalo hold Kráľovnej nebies a zeme, onej Kráľovnej, ktorej jas je silnejší, ako žiara poludňajších lúčov slnka. **Tento úkaz nebol prirodzený. Nezaznamenala ho žiadna hviezdáreň... Pozorovali ho ľudia všetkých zamestnaní, vrstiev, veriaci i neveriaci, reportéri najvýznamnejších novín. Videli ho ľudia zo vzdialenosti mnohých kilometrov. Každé tvrdenie, že šlo o davovú sugesciu, je celkom nesprávne.**“ (z publikácie „Fatima, som Kráľovná ruženca“) Podrobne o Františkovi a Hyacinte sa môžete dočítať v 84 – stranevej publikácii „Fatima, som Kráľovná ruženca“. Zasiela: karty@atlas.sk, <http://www.kruciata.sk/intro.php?obsah=5049#link119> <https://www.youtube.com/watch?v=hMiLvELMlv0>

Info: Prevažná časť nákladu tejto publikácie bude zdarma rozdávaná v nemocniciach, väzniciach, Rómom a núdznym. Prosíme o modlitby za dobrodinco, ktorí prispeli na šírenie tejto publikácie a tiež za Stanislava, Evu, Ivetu, Margitu, Oľgu s rodinami. Túto publikáciu, tiež dvd a obrázky s náboženskou tematikou, možno objednať na: karty@atlas.sk

Grafická úprava : 68 s.r.o. Tlač: K.T. spol. s.r.o.

ZÁZRAČNÁ NOVÉNA PRE CHORÝCH A TRPIACICH, NADIKTOVANÁ PANNOU MÁRIOU, KTORÁ PRINIESLA MNOHO UZDRAVENÍ.

Blahoslavený Bartolo dostal od Panny Márie prisľúbenie: „Každý, kto chce dostať milosti, nech sa modlí túto novénu na moju počesť.“

Novéna k Panne Márii z Pompejí trvá 54 dní. Každý deň sa modlíme tri časti posvätného ruženca (radostný, bolestný a slávnostný). Pred začiatkom každej z troch častí ruženca povieme najskôr úmysel (iba jeden) a potom dodáme: „Tento ruženec sa modlím na tvoju počesť, Kráľovná posvätného ruženca.“

Prvých 27 dní sa modlíme prosebnú časť novény k Panne Márii z Pompejí. Vtedy každý deň po zakončení každej časti ruženca sa pomodlíme ešte nasledujúcu modlitbu: „Spomeň si, milosrdná Panna Mária, Kráľovná posvätného ruženca z Pompejí, že nikdy nebolo počuť, že by bol niekto z tých, čo si ťa ctia a ružencom prosia o pomoc, opustený. Matka večného Slova, nezavrni moje slová, ale ma milostivo vypočuj a vyslyš moju ružencovú modlitbu pre zaľúbenie, aké nachádzaš vo svojom chráme v Pompejoch. Amen.“

Ďalších 27 dní sa modlíme ďakovnú časť novény a každý deň po zakončení každej časti ruženca sa pomodlíme ešte nasledujúcu modlitbu: „Čo ti môžem dať, Kráľovná plná lásky? Zverujem ti celý svoj život. Panna posvätného ruženca z Pompejí, budem šíriť tvoju chválu, koľko mi len sily budú stačiť, lebo som vzýval tvoju pomoc a prišla mi Božia pomoc. Všade budem svedčiť o tvojom milosrdenstve. Budem šíriť ružencovú pobožnosť, koľko len budem vladať, a všetkým budem hovoriť o tvojej добрote voči mne, aby k tebe prišli aj nehodní hriešnici ako ja. Keby celý svet vedel, aká si dobrá a ako sa zmilúvaš nad tými, čo trpia, všetky stvorenia by sa utiekali k tebe. Amen.“

Okrem toho každú z troch častí ruženca končíme zvolaním, ktoré trikrát zopakujeme: „Kráľovná posvätného ruženca, oroduj za nás!“

Ak sa ruženec budeme modliť s detskou dôverou, úprimne a v jednoduchosť srdca, ak všetkým všetko odpustíme a nebudeme v srdci prechovávať pocit krivdy, táto modlitba nám prinesie veľké milosti. Mať čisté srdce znamená žiť v posväcujúcej milosti, a preto **si pred začatím novény k Panne Márii z Pompejí očistíme srdce vo sviatosti zmierenia.** (svätá spoveď). Skrze ruženec dostávame oveľa viac milostí než iba tie, o ktoré prosíme.

(saletinirozkvet.webnode.sk)

SV. PIO, RÍM 4. 2. 2016

SV. MANDIČ, RÍM 2/2016

SV. BERNADETTA

SV. KATARÍNA LABOURÉ

ISBN 978-80-972700-1-8

